

873

Jane Ashton

PARTENER DE AFACERI

Colectia

ALCRIS

Jane Ashton

PARTENER DE AFACERI

Colecția ALCRIS

Titlu original (eng.): Devil In A Silver Room

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

ASHTON, JANE

Partener de afaceri / Jane Ashton

Traducător: Silvia Iorgulescu

București: Alcris, 2012.

ISBN 978 - 973 - 580 - 723 - 8

Colecția „EL ȘI EA“

Coperta IV:

Din motive personale, Gustav de Leeuw avea nevoie urgentă de o soție. Din motive familiale, Caroline avea nevoie disperată de bani.

Astfel că cei doi decid să se căsătorească. Urma să fie un mariaj temporar, de conveniență.

Dar Caroline descoperă curând că Gustav înțelegea să aibă o căsătorie cu drepturi depline, indiferent de sentimentele tinerei lui soții.

Din nefericire, Caroline îl iubește în taină, dar nu este deloc sigură de sentimentele lui.

Capitolul 1

Ploaia cădea fără încetare din cerul cenușiu și ștergătoarele Austinului gri al Carolinei făceau eforturi inefficiente, de a curăța parbrizul. De când plecase din Worcester, de ore bune, călătorise numai prin ploaie și nu se vedea niciun semn că potopul se va liniști. Trebuia să fi ajuns la ferma Lindsay în urmă cu o oră, dar iată că mergea încă pe drumul noroios care părea nesfârșit și care, aparent, nu ducea nicăieri.

La un moment dat, Caroline realizează că o luase greșit după ce părăsise Matjiesfontein și, certându-se în sinea ei pentru prostie, întoarse mașina pe un drum îngust și o luă înapoi. Cerul se întuneca rapid și Caroline își dădu seama că singurul lucru de bun-simț pe care-l mai putea face era să caute adăpost la ferma din apropiere, de unde îi putea telefona lui Dennis, să-i spună în ce situație neplăcută se afla. Se strâmbă comic imaginându-și neplăcerea cu care bărbatul va primi această veste, care-i demonstra incapacitatea Carolinei de a urma niște indicații simple, dar trebuia să înfrunte această situație.

Dennis Lindsay, logodnicul ei, era cunoscut pentru punctualitatea sa și pentru că făcea mereu ceea ce trebuia, atunci când trebuia. Unii îl luau drept model, în timp ce alții îl considerau plictisitor, dar Caroline îl găsisese întotdeauna demn de încredere și descoperise în el un prieten de nădejde. Aceste două calități îi lipsiseră întotdeauna tatălui ei, și poate de aceea ajunsese să-l admire atât de mult pe Dennis.

Se întâlniseră din întâmplare, în urmă cu doi ani, devenind cu timpul prietenul ei cel mai bun, curtând-o într-o manieră demodată victoriană, deloc potrivită cu timpurile moderne și tulburi în care trăiau. Acum două săptămâni, cu o zi înaintea plecării la ferma

părinților lui, bărbatul o invitase la cină și o ceruse în căsătorie, iar ea acceptase. Cu ocazia venirii Carolinei la fermă, în acest weekend, avea să-și informeze părinții despre decizia luată și să anunțe oficial logodna, oferind viitoare sale soții un frumos inel cu diamant.

Totul era pregătit pentru această seară, își repetă Caroline oftând, pe când conducea pe un drum îngust, dar în clipa următoare oftatul se transformă într-un strigăt de surpriză, și apăsă rapid frânele. În fața ei, luminat de farurile mașinii, se afla un podeț pe care trecuse înainte cu o jumătate de oră și care acum abia se mai vedea din cauza râului umflat care-l acoperise. Numai cineva inconștient s-ar fi încumetat să-l treacă, așa că începu să meargă înapoi. Spatele mașinii păru să se ridice cu mare efort, iar roțile se învârtiră greoi, săpând adânc în noroi.

Caroline se panică și încercă din nou, dar mașina refuză să se miște măcar un centimetru. Frustrată și epuizată, tânăra își lăsă fruntea pe volan. Nimic nu mergea conform planului și dacă ar fi știut că plânsul ar fi rezolvat ceva, ar fi izbucnit în lacrimi.

Disperată să ajungă la destinație, mai încercă o dată să elibereze mașina din noroi, dar Austinul nu se mișcă, de parcă roțile i s-ar fi lipit de pământul mocirlos. Exasperată, își încheie puloverul gros din lână și-și vârî părul lung și blond într-o căciulă, apoi se aventură afară, în aerul rece și umed. La lumina lanternei, văzu că roțile se afundaseră mult în noroi și realizează că vor trece probabil ore bune până când cineva o va putea găsi, pe acest drum izolat. Obosită, fără să bage în seamă ploaia care îi uda hainele, stinse lanterna și se sprijini de mașină, încercând să decidă ce avea de făcut.

Atunci, văzu o lumină printre copaci, la câteva sute de metri depărtare, și inima îi tresări cu speranță. Poate că, până la urmă,

va găsi pe cineva care s-o ajute. Încuie portierele Austinului și porni spre lumină. Ploaia și vântul băteau cu putere în trupul ei subțire. Caroline tremură, oprindu-se în loc o clipă. În fața ei se afla o căsuță la fereastra căreia se zărea o lumină îmbietoare. Putea găsi aici căldură și confort, se putea adăposti de ploaie. Se apropie și se uită curioasă pe fereastră.

Prin geamul gros zări o cameră aproape goală. Înăuntru se aflau doar o canapea deteriorată și un fotoliu, ambele aranjate neglijent în fața unui șemineu din piatră în care ardea un foc de lemne. Pe dulapul învechit de lângă perete se afla o lampă cu parafină, dar nu se vedea nici urmă de om.

Caroline rămase acolo, indecisă, cu hainele ude lipite de trup și cu pantofii plini de noroi, înghețată. Tânjea după focul care se afla dincolo de geam, dar ceva o reținea în loc.

Continuă să rămână lângă fereastră, apoi hotărî, prea târziu, să se întoarcă pe același drum. În clipa aceea, o mână brutală i se așeză pe umăr, și lanterna îi scăpă din degetele amorțite, fu lipită de zidul rece cu o forță care-i tăie respirația. Privi cu ochi speriați umbra imensă care se aplecase asupra ei.

— Cine ești și ce vrei? o întrebă o voce profundă și gravă.

De teamă, Caroline nu reuși să facă altceva decât să privească silueta uriașă a bărbatului care se apleca spre ea amenințător, încercă să vorbească, dar nu reuși să scoată niciun sunet de pe buzele înghețate. Începu să tremure.

— Răspunde! țipă bărbatul.

Caroline încercă din nou să vorbească, dar vocea îi rămase stinsă.

Bărbatul o prinse de părul de la ceafă cu o mână lipsită de blândețe și se îndreptă către casă.

Nu se mai simțise în viața ei atât de înspăimântată ca atunci

când intră în camera întrezărită pe fereastră. Tremura incontrollabil, dar nu îndrăznește să se apropie de foc. Apa se adună la picioarele sale, iar bărbatul o trimise, cu un gest poruncitor, să se așeze pe scaunul aflat în colțul camerei.

El își scoase cu gesturi nervoase haina și pălăria și le agăță în cuierul de lângă ușă, apoi își întoarse fața către ea. Părul lui avea culoarea unei coame de leu și cădea în șuvițe dezordonate pe fruntea bombată. Nu se mai răsese de o săptămână și barba crescută îi dădea un aer crud și amenințător. Puloverul gros din lână îi accentua lărgimea umerilor puternici și niște blugi ponosiți îi atârnavă pe șoldurile înguste. Era un bărbat foarte viril și, dacă n-ar fi fost atât de speriată, Caroline l-ar fi privit cu siguranță admirativ.

Pe perete se afla o pușcă, dar ceva îi spunea că bărbatul n-avea nevoie de o astfel de armă, pentru că părea perfect capabil să se apere cu mâinile sale puternice, dacă situația ar fi cerut-o. Stătea în fața ei, cu picioarele depărtate și cu degetele mari de la mâini înfipite în betelia blugilor.

Ochii feței se îndreptară către ușă, dar știa că n-avea sens să încerce să fugă.

— Și acum să auzim, tună el. De ce pândeai la fereastra mea?

— Căutam... a-ajutor, explică tânăra, încercând să nu mai clănțane din dinți. Mașina mi-a rămas în noroi lâ-lângă râu.

O tăcere grea se lăsă în cameră, iar ochii pătrunzători ai bărbatului o scrutară cu intensitate. Străinul se apropie și-i smulse căciula din cap, iar părul lung al tinerei căzu moale pe umeri.

— Doamne, ești femeie! exclamă el surprins, făcând-o să-l privească în față cu ochii ei cenușii. Ce naiba faci pe aici într-o noapte ca asta?

— M-am rătăcit și mașina mea a rămas blocată, explică ea din

nou, trecându-și mâna tremurândă prin păr și simțind că e gata să plângă.

— Cum te cheamă?

— Caroline... Caroline Adams.

Atitudinea bărbatului devenise mai puțin amenințătoare, așa că tânăra își încercă norocul.

— Crezi că mă poți ajuta să-mi scot mașina din noroi? întrea ea cu timiditate. Aș vrea să mă pot întoarce pe drumul pe care am venit până la Matjiesfontein.

— Asta nu te va ajuta, zise el, risipindu-i speranțele. Mai e un pod de trecut până acolo, și nici el nu este practicabil.

— Vrei să spui că sunt blocată aici, între două poduri? întrebă ea, alarmată.

— Cam așa ceva.

— Și ce voi face?

— Va trebui să stai aici, răspunse el nervos.

— Dar nu pot face asta, protestă ea îndată, nedorindu-și să rămână în compania acestui bărbat mai mult decât era necesar.

— N-ai de ales. Ori rămâi aici, ori stai în mașină în următoarele două nopți.

— Ai telefon? întrebă ea, agățându-se de această speranță ca înecatul de un pai.

— Mă tem că nu, replică el nepăsător. Ar fi mai bine să te duci lângă foc, revin imediat.

Caroline nu așteaptă să fie invitată de două ori și se așează în genunchi în fața flăcărilor, așteptând căldura să-i inunde trupul.

Pași grei se auziră pe podeaua de lemn și bărbatul se apropie de ea cu o pătură în brațe. El întinse pătura ca un paravan între ei și zise, poruncitor:

— Scoate-ți hainele!

— Nu-nu pot, strigă ea, alarmată la gândul că bărbatul o va vedea goală.

— Pentru numele lui Dumnezeu, copilă, n-ar fi prima dată când aş vedea un trup de femeie, zise el tăios.

Caroline se ridică în picioare, iar el întoarse capul cu un zâmbet ironic.

Cu obrazii înroşiţi de jenă, tânăra îşi scoase pantofii şi hainele ude, apoi bărbatul îi înfăşură pătura în jurul trupului. Şi-ar fi dorit ca străinul să plece şi s-o lase singură, dar acesta îi întinse cu gesturi încete hainele pe sârma care se afla în faţa focului.

Cheile maşinii căzură din buzunarul pantalonilor ei şi, fără un cuvânt, bărbatul se aplecă, le luă de jos şi ieşi pe uşă, trăgând grăbit haina pe el.

Înfăşurată în pătura groasă, Caroline se ghemui în fotoliu, lângă foc, şi încercă să analizeze cu calm situaţia în care se afla. Era musafira nedorită a unui bărbat care o speria, în timp ce, la ferma sa, Dennis îi aştepta zadarnic sosirea. Aşteptase cu înfrigurare acest weekend, din nenumărate motive. Sperase că Dennis şi părinţii lui o puteau ajuta cu problemele financiare pe care le avea, dar iată că acum se afla aici, prizonieră, prinsă între două râuri ieşite din matcă, care puteau să nu se retragă în următoarele zile, dacă ploaia nu se opri peste noapte. Între timp, avea să se gândească fără încetare la Maxwell Hilton, bărbatul care o presa să-şi plătească datoriile.

Gândurile i se îndreptară fără voie la străinul a cărei prizonieră era. Cine era? Cu barba sa nerasă şi cu hainele ponosite, bărbatul semăna cu un vagabond, dar ceva din personalitatea lui sugera exact opusul. Era un bărbat obişnuit să i se asculte ordinele, ceea ce însemna că avea o oarecare autoritate. Dar ce făcea cineva ca el aici, în sălbăticie?

Uimită și intrigată, Caroline uită de temerile ei pentru o vreme și, fără să-și dea seama, începu să picotească. Ritmul ploii care se lovea în ferestre și sunetul lemnurilor care trosneau în foc erau liniștitoare.

Nu știa cât dormise, dar se trezi tresărind când auzi aruncându-se în foc un alt buștean. Ochii ei, încă grei de somn, se grăbiră să-i întâlnească pe cei ai străinului, și temerile îi umplură din nou inima. Cât de mult fusese plecat și de când stătea aici, observând-o?

— Ți-am tractat mașina până în spatele casei, zise el lipsit de orice expresie.

Apoi continuă, arătând către o mică valiză pusă pe podea, lângă fotoliu:

— Mi-am permis să-ți aduc valiza aici, și-ți sugerez să te schimbi cât mai repede în haine uscate.

Ieși din cameră, închizând ușa în urma lui. Ea îi mulțumi și se ridică rapid din fotoliu pentru a se schimba. Când bărbatul se întoarse, tânăra îl întâmpină într-o pereche de blugi noi și un pulover călduros. Încercase să-și pieptene cu mâinile părul jilav și să-l prindă într-o coadă la spate.

— Ar fi mai bine să bei asta înainte să se răcească, spuse el, punând în fața ei un bol cu supă și câteva felii de pâine unse cu unt.

— Mulțumesc, șopti ea. Și mulțumesc și pentru că mi-ai adus mașina.

El păru să nu-i audă mulțumirile, și se așeză pe canapea, aprinzându-și pipa într-un fel care sugera că abia dacă-i remarcă prezența.

Carolinei nu-i era deloc foame, dar supa era gustoasă și sățioasă, iar pâinea foarte proaspătă. Abia când puse farfuria goală

deoparte, mulțumindu-i încă o dată străinului, realizează cât de foame îi fusese. Cu excepția unui măr pe care-l mâncase pe drum, nu mai avusese parte de o masă ca lumea din seara trecută, dar acum se simțea în sfârșit sătulă.

De pe canapea, bărbatul o privea printr-un nor de fum, cu ochii îngustați. Acest lucru o făcea să se simtă inconfortabil, așa că, neavând altceva de spus, se gândi să întrebe:

— Trăiești singur aici?

— Da, confirmă el sec, fără alte detalii.

Caroline realizează că străinul nu vrea să fie chestionat despre viața sa personală, așa că se cufundă într-o tăcere jenată.

Până la urmă, tot el fu cel care reluă conversația:

— Ești în vacanță?

— Cam așa ceva, replică ea vag, gândindu-se cât de ciudat se terminase această zi.

Era oaspetele nedorit al unui bărbat pe care nu-l mai întâlnise niciodată și care putea la fel de bine să fie un criminal în serie care se ascundea de autorități. Îl privi mai cu luare-aminte. Chipul lui îi părea vag familiar. Nu era fața unui criminal, dar niciodată nu poți fi sigur.

— Nu ești foarte vorbăreată, nu-i așa? îi întrerupse el gândurile.

— Nu știu ce să spun... răspunse tânăra, uimită.

— Uite ce e, continuă el nervos, fie că-ți place sau nu, vom fi amândoi blocați aici până când drumurile vor fi curățate, așa că ar fi mai bine să ne petrecem timpul într-o manieră cât mai convenabilă.

Oricât de suspicioasă ar fi fost cu privire la intențiile bărbatului, remarca lui era logică, așa că aprobă încet din cap.

— Presupun că ai dreptate.

Bărbatul își scutură pipa, o umplu cu tutun proaspăt și o reaprinsă. Când aceasta începu să ardă în sfârșit, el reluă mulțumit:

— Cum adică ești într-un fel de vacanță?

— De fapt, sunt între două slujbe, explică ea, încercând cu disperare să-și potolească tremurul nervos al vocii. Firma pentru care am lucrat la Cape Town s-a închis și acum caut alt loc de muncă, dar...

— Presupun că nu există prea multe posturi libere, îi completă el fraza, cu o uimitoare înțelegere a situației.

— Nu prea multe, da, admise ea cu regret.

— Unde te duceai, la ora asta târzie?

— Trebuia să-mi petrec weekendul la părinții logodnicului meu. În districtul Sutherland, dar cred că am luat-o pe un drum greșit, iar mersul prin ploaie m-a întârziat mai mult decât mă așteptam.

Bărbatul avea niște ochi ciudați, de un verde-gălbui, care se îndreptară rapid către mâna ei stângă, înainte de a se opri asupra chipului tinerei.

— Nu porți niciun inel, comentă el.

Fără să înțeleagă de ce, Caroline se trezi explicându-i:

— Aveam de gând să anunțăm oficial logodna în acest weekend.

— Și acum ești nevoită să stai aici, cu mine, concluzionează el și, deși nu putea fi sigură, i se păru că vede în ochii o sclipire ironică. Povestește-mi despre părinții tăi.

Era un ordin, și ea îl ascultă instinctiv.

— Mama a murit când eram mică. Tatăl meu s-a recăsătorit, dar căsnicia n-a durat, și el a murit în urmă cu un an.

— Nu mai ai pe nimeni?

— Nu, cu excepția lui Dennis, răspunse ea.

— Dennis este, bănuiesc, logodnicul.

Caroline începuse să obosească din cauza acestui interogatoriu, dar răspunse totuși:

— Da, așa este.

Ochii lui îngustați și gânditori o observară atent. Caroline își întoarse privirea. Acest om avea un efect magnetic asupra ei. La început, emoțiile ei fuseseră dominate de teamă, dar acum simțea amenințarea pericolului. În ciuda înfățișării sale, felul cum vorbea și cum se mișca demonstra că este un om de calitate. Acest lucru o deruta și nu i se părea deloc liniștitor, așa că își reproșă din nou că nu ascultase mai atent indicațiile lui Dennis.

— Câți ani ai?

Întrebarea o smulse din gândurile ei și tânăra răspunse aproape automat:

— Douăzeci!

— Dumnezeu, ești încă o copilă! zise el mirat, scoțând pipa din gură și privind-o de parcă nu știa cum a ajuns la el în mână.

— Nu sunt o copilă, protestă ea, indignată.

Dar obrajii i se îmbujorară când ochii bărbatului se plimbară peste trupul ei delicat, dar cu forme feminine, cu o insistență care îi lăsă senzația alarmantă că este dezbrăcată din priviri.

— Bine, atunci ești o tânără care încearcă să devină femeie, acceptă el ironic. Asta te face să te simți mai bine?

Înțelegând că era probabil să schimbe subiectul, Caroline întrebă:

— Cât crezi că va mai dura ploaia?

— O zi-două, cine știe? răspunse el, ridicând din umeri cu indiferență și strângând din nou pipa între dinții albi.

— Dar nu m-aș putea duce în altă parte?

— Dacă ești pregătită să mergi cincisprezece kilometri pe jos, pe drumuri de țară și pe o vreme ca asta, ai putea, o informă el sec, fixând-o nemilos cu ochii lui ca de pisică. Te temi de mine, constată el grav.

— Nu mă poți condamna! exclamă ea cu un aer de frondă, deși era conștientă că nu-și putea ascunde temerile.

El nu răspunse, dar o privi vreme îndelungată, apoi se ridică și se îndreptă către peretele pe care se afla pușca. Inima ei bătu cu putere văzând că străinul ia arma și o îndreaptă spre ea. Caroline făcu ochii mari când, o clipă mai târziu, bărbatul îi puse pușca în brațe.

— Asta te face să te simți mai bine? întrebă el cu o notă de sarcasm în vocea gravă. E încărcată, și tot ce trebuie să faci este să apeși pe trăgaci.

Ea își plecă ochii spre arma din brațele ei, neștiind ce să facă, apoi clătină din cap și i-o întinse.

— N-aș ști cum s-o folosesc.

— Atunci, va trebui să ai încredere în mine, observă el calm, punând pușca la loc pe perete.

Bărbatul nu se întoarse pe canapea, ci ieși din cameră, și Caroline rămase singură în fața focului, cu senzația inexplicabilă că bărbatul luase cu el ceva din căldura încăperii. Tremură și privi ceasul de pe cămin. Era ora zece! Stătuse trei ore într-o casă străină cu un bărbat ciudat, și, deși era recunoscătoare că fusese primită într-o cameră calduroasă, nu era sigură dacă să rămână peste noapte sub același acoperiș cu el.

Gândurile i se îndreptară către Dennis. Și-ar fi dorit să existe o modalitate de a-l contacta, dar știa că era imposibil. Era prinsă într-o capcană într-o situație fără ieșire, și trebuia să se descurce cum putea.

— Vrei cafea?

Nici nu-l auzise când se întorsese. Îl privi și văzu că bărbatul îi întindea o cană aburindă. Acceptă cafeaua cu o șoaptă de mulțumire și nu se putu împiedica să observe că barba lui roșcată căpăta, la lumina focului o strălucire aproape amenințătoare.

— Cu ce te ocupi? continuă el șirul întrebărilor, punând un scaun în fața focului și întinzându-și picioarele pe el.

— Sunt secretară, răspunse ea, cu o voce ușor neliniștită și temătoare.

— Ești bună la ceea ce faci?

— Angajatorii mei așa spuneau, replică ea cu simplitate, încleștându-și degetele pe cană și ducând-o la gură.

Cât timp băură cafeaua, el privi fără încetare flăcările, iar Caroline, de teamă, se abținu să-l întrebe ce dorea să afle despre el.

Stătu tăcută în fotoliu, până când oboseala îi îngreună pleoapele și-i făcu ochii să se închidă.

— Ești obosită, zise glasul lui plăcut, masculin. Urmează-mă! adăugă el, ridicând de jos valiza ei.

O conduse către un dormitor mobilat fără să aibă un stil anume, cu lucruri de strictă necesitate: un pat, o masă de. Toaletă cu oglindă și un dulap de haine. Niciuna dintre piese nu se potrivea cu cealaltă și toate erau foarte uzate.

— Dar asta e camera ta, protestă Caroline, simțindu-se stânjenită. N-aș putea...

— Taci și fă ce ți se spune! îi ordonă el, lăsând valiza lângă pat. Mă voi simți foarte bine pe canapea. Și apoi, camera are cheie, ceea ce te va scuti să-ți mai faci griji pentru această noapte petrecută sub același acoperiș cu mine.

— Ești foarte amabil, murmură ea, întorcându-se către lampa

care se afla pe dulap. Nu vei avea nevoie de asta?

— Mă voi descurca la lumina focului, zise el abrupt. Baia e pe dreapta, adăugă el, oprindu-se o clipă în ușa.

După plecarea lui, Caroline răsuflă ușurată și realizează pentru prima dată cât de încordată fusese toată seara. Traversă rapid camera, dar ezită o clipă înainte de a roti cheia în broască. Chiar era nevoie să se încuie? În fond, dacă ar fi vrut, bărbatul ar fi putut face până acum ce dorea cu ea.

Se gândi o clipă, amintindu-și avertismentele lui Dennis că era prea încrezătoare, dar ceva îi spunea că acum n-avea de ce să se teamă. Bărbatul îi dăduse patul lui, îi salvase mașina, îi adusese hainele... Așadar nu încuie ușa.

Prea obosită pentru a-și face toaleta de seară, se dezbracă, stinse lampa și se vâri în pat.

Dormi adânc, fără să știe că gazda ei își petrecuse noaptea fumând din pipă și privind focul din cămin.

Casa nu era atât de primitivă pe cât își imaginase Caroline, lucru pe care-l descoperi a doua zi dimineață, când intră în baie. Un boiler încălzea apa și încăperea avea cabină de duș.

După baie, tânăra se îmbracă și făcu patul, apoi se apropie de fereastră și privi dincolo de perdelele înflorate. Ploaia încetase peste noapte, dar cerul era cenușiu și visul ei de a pleca dis-dimineață se risipi.

Ieși din cameră și începu să cerceteze în jur, curioasă. Gazda ei se afla în bucătărie, prăjind ouă cu bacon. Când tânăra intră, o privi în treacăt, de parcă ar fi fost obișnuit cu prezența ei.

— Ia loc la masă! îi ceru el, fără să se deranjeze s-o salute.

Se vedea că nu era în cea mai bună dispoziție.

— Găsești farfurii și tot ce-ți trebuie în dulapul de la fereastră, adăugă el.

Caroline îl ascultă, reacționând instinctiv la comanda vocii lui. Puse masa și, câteva minute mai târziu, împărțeau în tăcere micul dejun.

Caroline îl urmări în timp ce mânca și se întrebă ce gânduri întunecate zăceau după fruntea lui încruntată. Neras cum era, nu putea fi numit un bărbat atrăgător, mai ales că nasul său lat părea să fi fost spart cândva, iar gura lui senzuală avea o notă de cruzime.

Neașteptata lui privire, ciudată și cercetătoare, îi întâlني ochii. Ceva ca un curent electric îi traversă trupul și nu putu întoarce capul. Deodată, începu să fie conștientă de prezența lui masculină. Nu mai era străinul de care se temuse atât cu o zi înainte. Pentru prima dată în viața ei, simți că sângele îi curgea mai repede prin vene. Când reuși să-și ia ochii de la el, pentru a turna cafea în ceașcă, pulsul îi crescuse, iar mâinile îi tremurau.

— Crezi că prietenul tău, Dennis sau cum l-o chema, e îngrijorat? Întrebă el tărăgănat.

— Desigur că e, replică ea îndată. Și va fi foarte furios că m-am rătăcit. A fost numai vina mea.

— Pentru că te-ai rătăcit, sau pentru că a fost nevoie să amâne logodna?

— Amândouă, cred, admise ea, nefericită. Nu-i place să-i fie date planurile peste cap, iar indicațiile lui au fost foarte simple. Până și un copil le-ar fi putut urma fără probleme.

— Atunci, nu crezi că te va căuta?

— Nu prea știu ce va face, mărturisi ea. Pământul din jur e al tău? Întrebă ea, schimbând subiectul.

— Nu-ți place să vorbești despre logodnicul tău, nu-i așa? constată el, strângând farfuriile de pe masă.

— Nu mă deranjează să vorbesc despre Dennis. Tu ești cel

care îmi evită mereu întrebările.

— Nu sunt un tip interesant, zise el pe un ton ironic, și nu vreau să plictisesc un copil ca tine cu povestea vieții mele.

Deci, avea o poveste? se întrebă Caroline cu interes. Sau era exact așa cum părea, un fermier care se zbătea să supraviețuiască? Mâinile lui nu erau de muncitor, conchise ea. Erau puternice, abile, dar nu erau bătătorite, iar unghiile erau curate și tăiate.

— Spală farfuriile, eu le voi șterge, zise el după o vreme.

Caroline renunță să-și mai pună întrebări, concentrată asupra a ceea ce făcea, dar nu-i era deloc ușor să rămână indiferentă la efectul pe care apropierea bărbatului îl avea asupra ei.

Capitolul 2

Dimineața trecu încet, pentru că tânăra nu avea altceva de făcut decât să aștepte ca vremea să se îmbunătățească suficient pentru a-și putea continua călătoria. Tăcerile lungi ale gazdei sale nu o încurajau să poarte nicio conversație, așa că pe la prânz era deja teribil de plictisită.

— Cred că mă voi duce la râu, să văd dacă a mai scăzut, zise ea, privindu-l făcând focul.

— Îți pierzi timpul degeaba, răspunse el, fără să-și ridice ochii. Am fost acolo azi-dimineață și râul este încă umflat. Podul se află sub apă, și numai un nebun ar încerca să-l treacă.

Frustrată și exasperată, Caroline întrebă:

— Nu te pot ajuta cu nimic? Să gătesc prânzul sau ceva de genul ăsta?

El o măsură din cap până-n picioare, apoi îi arătă cu o mână nerăbdătoare către bucătărie:

— E niște carne rece în frigider și ar trebui să am și ceva pâine pe undeva. Poți face sandvișuri și cafea, dacă vrei.

Apoi îi întoarse iarăși spatele.

Caroline oftă, recunoscând în sinea ei că străinul era un tip ciudat, dar fascinant.

În timp ce mâncau sandvișurile și-și beau cafeaua în fața focului, tânăra încercă să afle mai multe despre el.

— Locuiești aici tot timpul? întrebă ea.

— Ție cum ți se pare? răspunse el printr-o altă întrebare, începând să mănânce tacticos al treilea sandviș.

— Sunt momente când mi se pare că te potrivești aici, în acest peisaj, dar câteodată pari din altă lume, zise Caroline, privindu-l gânditoare. Ai o voce cultivată.

— Și tu, răspunse bărbatul, privind-o cu ironie. Povestește-mi despre tatăl tău.

— Tata a fost un artist și un visător. Nu prea te puteai baza pe el, era foarte nepăsător cu banii, și...

— Te-a lăsat să te descurci cu povara datoriilor sale, conchise el cu o surprinzătoare putere de pătrundere.

— Mă descurc, minți ea.

Dovada minciunii era mica ei cămăruță închiriată într-un bloc dărăpănat. Singurul obiect de lux pe care-l avea era mașina, la rândul ei luată la mâna a doua. Fusesse norocoasă s-o poată cumpăra cu o sută de ranzi sud-africani, dar asta se întâmplase înainte ca tatăl ei să moară și s-o lase cu imensa responsabilitate a plății datoriilor sale.

— De când nu mai lucrezi?

— De două săptămâni, răspunse ea, tresărind și privind pe fereastră. N-a plouat deloc azi, constată ea.

— Dacă ai noroc, poți pleca de aici mâine.

Caroline râse pentru prima dată, un râs cald și plăcut, care-l făcu pe străin s-o observe cu mai mult interes.

— Pari la fel de bucuros să scapi de mine, pe cât sunt eu de nerăbdătoare să plec.

— Ești o fată foarte frumoasă, și eu sunt bărbat, nu un sfânt, comentă el sec.

Apoi tăcu vreme îndelungată, privind-o peste marginea căzii de cafea, astfel încât Caroline, stânjenită, se trezi punându-i prima întrebare care-i veni în minte:

— Cum te cheamă?

— Numele meu nu este important, se răsti el, punând cana pe masă și ridicându-se.

— Dar tu îmi știi numele, îl acuză ea, privindu-l cum se

îndrepta către fereastră.

Focul trosnind în șemineu era singurul sunet care marca tăcerea, și Caroline crezu o clipă că-l enervase și că nu-i va răspunde. Bărbatul se întoarse însă și-i zâmbi strâmb.

— Ce părere ai de John Smith? întrebă el.

— Niciuna.

— Nu te mulțumești cu el?

— Nu, pentru că nu este adevărat, replică ea. Trebuie să-ți spun cumva, dar dacă ești atât de secretos, voi alege eu un nume pentru tine.

— Sună interesant, făcu el cu o notă de ironie, scoțând pipa și umplând-o din nou. Spune-mi, ce nume ai alege pentru mine?

Ea îl observă în tăcere, până când bărbatul își aprinse pipa, apoi replică, gânditoare:

— Îmi amintești de un leu neînfricat și neliniștit, așa că îți voi spune Leo.

— Leo, repetă el, cu ochii sclipind straniu. Ce ingenios! adăugă el râzând cu putere și ieșind din cameră.

Caroline se întrebă de ce râsese. Oare numele ales era chiar atât de ridicol sau fără să vrea îi ghicise adevărata identitate? Nu se putu decide, și până la urmă renunță.

Casa era goală și tăcută în lipsa bărbatului pe care se hotărâse să-l numească Leo, iar ziua se scurgea încet, așa că hotărî să meargă în bucătărie să caute prin dulapuri și în frigider. Trebuia să facă ceva, altfel o lua razna. Găsi carne și câteva conserve și decise să prepare masa de seară.

Când Leo se întoarse în sfârșit acasă, cu puțin înainte de venirea serii, Caroline reușise să termine cina, camuflând cu succes faptul că pregătise mâncarea din alimente semipreparate. Fără să vrea, se simți mândră de talentul ei culinar când bărbatul

intră în bucătărie și adulmecă apreciativ aerul.

— Văd că te simți ca acasă, remarcă el sec, trăgând un scaun și așezându-se la masă.

Caroline se uită la el cu teamă.

— Sper că nu te superi, dar trebuia să fac ceva să-mi ocup timpul.

Leo nu răspunse, dar ochii lui priviră mirați farfuriile cu friptură de vită în sos și, cu garnitură de cartofi, morcovi și ciuperci.

Caroline se așeză și ea la masă, iar bărbatul zâmbi cu obișnuitul său surâs strâmb:

— Nu-i rău, comentă el. Nu-i rău deloc.

— Mă bucur că îți place, zâmbi ea timid.

Niciunul nu mai vorbi până la sfârșitul mesei.

— Logodnicul tău este un tip norocos că a găsit pe cineva ca tine, observă străinul.

— Cred că cu sunt cea norocoasă pentru că am găsit pe cineva ca el, îl contrazise ea grăbit. Nu cred că mă va dezamăgi niciodată.

— Așa cum a făcut-o tatăl tău?

Remarca lui o uimi.

— Te rog să nu mă înțelegi greșit, îl avertiză ea. Mi-am iubit tatăl foarte mult, chiar dacă eram conștientă de defectele lui.

— Așa cum îl iubești și pe Dennis? întrebă el sarcastic.

— Dennis nu prea are defecte, din câte știu, replică ea pe un ton iritat.

— Toți oamenii au defecte, și sfatul meu este să analizezi mai critic bărbatul cu care vrei să te căsătorești.

— Cinismul tău nu mă poate face să mă răzgândesc.

— Poate că nu, dar realitatea ar putea.

Remarca lui o tulbură, dar, ca și în alte ocazii, renunță până la urmă să-l înțeleagă pe acest bărbat extraordinar, care-i ofensează găsirea pe vreme de furtună.

În acea noapte, stând lângă foc, se trezi gândindu-se mai puțin la Dennis și prea mult la bărbatul care se afla în cameră cu ea. Leo își fuma pipa în tăcere, cu ochii la flăcările care luminau încăperea. Era un tip misterios. Nu-l întâlnise decât cu o zi în urmă; și totuși, ceva din ființa lui o atrăgea inexplicabil, cu un magnetism tulburător.

E o nebunie, își spuse ea, și se ridică agitată, îngenunchind în fața focului. În acest fel, nu mai era nevoită să-l privească, dar asta nu însemna că nu era conștientă de prezența lui.

— Ți-e dor de iubitul tău?

— Dennis nu e iubitul meu... în sensul acela! îl corectă ea, rușinată.

— De când îl cunoști?

— De doi ani.

— Și n-a făcut niciodată dragoste cu tine? întrebă el cu o licărire ironică în privire.

— Suntem hotărâți să așteptăm până după nuntă.

— Încep să-mi dau seama că vei avea o viață foarte plictisitoare alături Dennis al tău. Îl știi de doi ani și n-a reușit să trezească în tine nici cea mai mică dorință.

— Asta nu-i treaba ta! exclamă ea furioasă, ridicându-se în picioare, dar mâna lui îi prinse încheietura cu viteza unei reptile, iar ea căzu în genunchi în fața lui.

— Îl iubești? întrebă el, scrutând-o cu o privire de foc.

— Bineînțeles! repetă ea, încercând să scape din strânsoare. Este bun, drăguț, de nădejde și n-ar face nimic care să mă rănească.

— Este tot ce n-a fost tatăl tău, adăugă Leo.

— Tata n-are nicio legătură cu asta.

— Mă îndoiesc, râse el, eliberându-i mâna și prinzându-i umerii cu o fermitate care o făcu să-i simtă căldura brațelor prin pulover. Sunt gata să pariez că nu atracția fizică te-a legat de Dennis, ci caracterul lui bun, amabil și de nădejde, peroră el cu o voce tăioasă.

Ea se enervă, pentru că în cuvintele lui era mult adevăr.

— N-ai niciun drept să-mi spui așa ceva! protestă e?, inima bătându-i atât de repede încât aproape se sufocă. Îl iubesc pe Dennis și mă voi căsători cu el.

— Iubire! pufni bărbatul, cu dispreț. Este un cuvânt supraestimat, iar tu ar trebui să fii sigură de sentimentele tale înainte să faci acest pas important.

— Dar sunt sigură!

— Chiar ești?

Ochii lui de pisică o hipnotizau, iar ea păru foarte nesigură când repetă:

— Da, sunt!

Mirosul lui bărbătesc îi invada nările și-i amețea simțurile, începu să tremure și căzu pe genunchii lui, neputincioasă. Nu putea să-și ia ochii de la el, prinsă într-un amestec de teamă și de fascinație.

— Tremuri pentru că ți-e teamă de mine, sau dintr-un alt motiv? întrebă el încet.

Genele ei coborâră pentru a-i ascunde confuzia. El adăugă, cu o notă amuzată în glas:

— Ar fi bine să aflăm, nu?

Prizonieră pe genunchii lui, hipnotizată, îi permise s-o sărute pe buzele tremurătoare. Un sărut ușor, explorator, dar care răscoli

adânc ființa ei și o făcu să-i bată inima mai repede.

— Dennis al tău nu este un maestru în arta sărutului.

Această declarație ironică o determină să se retragă, dar brațele lui se strânsură imediat în jurul ei, trăgând-o către el, până când sânii i se striviră de pieptul lui tare ca un zid. Înfricoșată de ce s-ar fi putut întâmpla, Caroline încercă să-și întoarcă fața, dar barba lui îi mângâie bărbia și buzele sale se deschiseră sub respirația caldă a gurii lui.

Caroline nu mai fusese niciodată sărutată cu o asemenea intimitate senzuală, nefiind pregătită pentru senzațiile care o copleșiră. Mâinile i se înfipseră în umerii lui, dar gestul de a-l atinge nu reuși decât să-i sporească emoțiile. Nu mai putea gândi limpede și pentru prima dată în viață cunoscuse atingerea unui bărbat pe sânii ei și simți primele valuri de emoție tulburătoare, care o alarmară și o bucurară totodată.

Când în sfârșit Leo o eliberă, abia mai putea respira și era îmbujorată. Se ridică în picioare, tremurând. Bărbatul se ridică la rândul lui și-i atinse ușor umerii. Caroline se trezi luptând împotriva dorinței de a se lipi de pieptul lui.

Chiar și în inocența ei, simți pericolul de a prelungi acest moment și, îndepărtându-se de el, zise, neliniștită:

— Cred că ar trebui să mă duc la culcare.

— Este o invitație?

Obrajii ei se aprinseră și mai tare și, pentru a-și ascunde stânjeneala, replică, supărată:

— Cred că te-ai distrat destul pe seama mea.

El n-o opri când părăsi încăperea, dar tânăra îi simți privirea arzătoare urmărind-o.

Se dezbracă pe întuneric și se urcă în pat, dar somnul nu reuși să-i închidă pleoapele obosite. Mintea ei relua fără încetare

fiecare detaliu al acestei zile stranii, fiecare clipă petrecută în brațele bărbatului de a cărui existență nu știuse nimic pana ieri. Roși de rușine gândindu-se la intimitatea acelor momente și la faptul că, într-un fel sau altul, îi dăduse permisiunea s-o îmbrățișeze cu o pasiune nepermisă. Nu-și putea imagina ce crede despre ea, dar știa că se simțise de parcă ar fi fost drogată și lipsită de voință.

Dennis o sărutase adesea, dar săruturile lui nu-i stârniseră niciodată asemenea senzații, nu-i treziseră niciodată emoțiile, logodnicul nici măcar n-ar fi visat s-o mângâie atât de intim cum o făcuse acest bărbat. Caroline gemu amintindu-și atingerile lui și se rugă să poată pleca de aici cât mai repede, chiar mâine dimineată. Nu îndrăznea să mai rămână în compania acestui bărbat tulburător, dacă voia să-și păstreze integritatea.

Se strădui să se gândească la Dennis, la dragostea pentru el, la faptul că prietenia lor devenise din ce în ce mai caldă, mai frumoasă. Căsătoria cu el îi va oferi împlinirea și fericirea, după care tânjise întotdeauna, își spuse ea ferm, ignorând îndoielile care-i invadau gândurile. Nebunia pe care o experimentase în brațele altui bărbat trebuia uitată, Caroline dând vina pentru acest coșmar pe circumstanțele ciudate care-i făcuseră să se întâlnească.

Cu acest gând adormi în sfârșit, dar visele îi erau confuze și încâlcite, și fu ușurată când se trezi a doua zi dimineată, în lumina soarelui care-i intra pe fereastră. Peisajul cenușiu era acum preschimbat într-o mirifică priveliște de verde și auriu. Se îmbracă și-și strânse lucrurile în grabă, abia așteptând să plece.

După ce-i confirmă faptul că râul scăzuse suficient încât să poată fi traversat pe podul cel mic, Leo fu la fel de tăcut ca întotdeauna. Luară micul dejun în tăcere, și bărbatul nu-i mai vorbi decât la plecare, când o văzu că se îndreaptă spre ușă, cu bagajul

în mână.

— Rezervorul mașinii tale era aproape gol, zise el. Ți-am pus zece litri de benzină, care cred că te vor ajuta să ajungi acolo unde dorești.

— Mulțumesc, răspunse ea zâmbind nesigur, dar recunoscătoare. Ești foarte amabil.

— Chiar crezi asta? o întrebă el ironic, iar ea își plecă privirea, amintindu-și cele petrecute cu o seară înainte.

— Trebuie să-ți plătesc pentru combustibil?

— Lasă! se răsti el nervos, aruncându-i geanta pe bancheta din spate a mașinii și ținându-i portiera. E timpul să pleci.

Graba cu care o îndemna să plece era surprinzător de dureroasă, dar Caroline își ascunse sentimentele râzând nepăsătoare.

— Da, zise ea urcându-se la volan, ai dreptate. Am un drum lung de parcurs și multe de explicat când voi ajunge la destinație.

Bărbatul se încruntă.

— Nu te sfătuiesc să-i spui logodnicului tău unde ai stat în aceste două zile.

— De ce nu? întrebă ea, Surprinsă.

— Nu cred că va înțelege.

Caroline îl privi îngândurată, apoi răspunse:

— Nu știu să mint prea bine și cred că va fi mai bine să-i spun unde am fost.

— Îți admir dorința de a fi cinstită, remarcă el cu un zâmbet cinic care-i strâmbă buzele, dar vrei să-i spui și ce s-a petrecut ieri-seară?

— Nu. Cred că nu, spuse ea, privind în altă parte. Acel incident neimportant este ca și uitat.

— Crezi că vei reuși să-l uiți?

Întrebarea o uimi, dar își ascunse rapid confuzia și-și întinse mâna pe geam, făcându-i un semn vag.

— La revedere, Leo, zise ea, rostindu-i numele cu un zâmbet nervos.

Pe buzele lui nu apăru niciun surâs, dar îi luă palma în mâinile sale mari și i-o strânse ușor.

— Apreciez foarte mult faptul că mi-ai oferit adăpost, îi mulțumi ea.

— Ia asta, zise el abrupt, eliberându-i mâna și punându-i în palmă o carte de vizită mică și albă pe care se aflau un număr de telefon și un nume. Când te întorci la Cape Town, caută-l pe omul ăsta. Cred că ar putea să-ți dea ceva de lucru.

— Harold Prince, citi ea numele cu voce tare, apoi îl privi pe Leo cu suspiciune. Este un prieten de-al tău?

— O cunoștință îndepărtată, dar e un tip care te poate ajuta, o asigură el pe un ton ironic.

Peste câteva minute, mașina se îndepărtă pe cărarea sinuoasă.

Caroline îl vedea încă pe Leo în oglinda retrovizoare. Avea mâinile înfundate în buzunarele blugilor, iar soarele dimineții i se cuibărise în părul dezordonat. Era o nebunie să simtă asta, dar i se părea că, părăsindu-l, lasă în urmă o parte esențială a vieții ei.

La lumina zilei, Caroline descoperi locul unde se rătăcise pe vreme de furtună și găsi drumul fără probleme.

Era aproape zece jumătate, duminică dimineață, când opri mașina în fața casei familiei Lindsay. Abia reuși să coboare, și Denis, înalt, subțire și furios, îi ieși înaintea.

— Pe unde naiba ai umblat? întrebă el, prinzând-o de umeri și scuturând-o ușor.

— Am fost...

— Aproape am înnebunit de îngrijorare, îi întrerupse el furios explicațiile. Am sunat la fiecare secție de poliție de aici și din Cape Town, dar niciuna nu ne-a putut ajuta.

— Îți pot explica, Dennis, reuși ea să spună în sfârșit, dar el o întrerupse din nou.

— Vino mai întâi să-mi cunoști părinții, zise bărbatul, luând geanta din mașină și conducând-o spre casă. Îmi explici mai târziu, adăugă el cu fermitate.

Domnul și doamna Lindsay păreau destul de agreabili și o întâmpinară pe Caroline cu o căldură care părea reală. Îi arătară camera unde avea să stea și o lăsară să se odihnească după drum.

Ceaiul se servi în sufragerie. Abia atunci reuși Caroline să explice de ce n-a putut ajunge vineri seară, așa cum fusese planificat.

După ce termină povestea, în cameră se lăsă tăcerea. Caroline privi întrebătoare către Dennis, dar mama lui fu cea care interveni:

— Vrei să spui că ți-ai petrecut două nopți singură cu un străin și că nici măcar nu știi cine este?

Privirea Carolinei trecu de la chipul încordat al lui Dennis către fața scandalizată, cu buzele subțiri strânse ferm, a femeii din fața sa.

— Nu mi-a spus numele lui și eu n-am crezut că ar fi cazul să insist.

— Putea fi un infractor sau chiar mai rău, vorbi Dennis, iar Caroline îi zâmbi cu indulgență.

— Sunt convinsă că nu e cazul, replică ea încet.

— Sper, draga mea, că nu vei repeta această poveste nimănui, zise femeia.

— De ce nu, doamnă Lindsay? întrebă Caroline, încercând să-

și ascundă iritarea. Nu s-a întâmplat nimic de care să-mi fie rușine.

— Mama vrea să spună...

— Pot explica singură, Dennis, se grăbi doamna Lindsay să intervină, îndreptându-și privirea către Caroline, care începuse să se simtă stânjenită. Suntem bine cunoscuți aici, continuă ea, și nu trebuie să se afle că viitoarea soție a fiului mei a petrecut atâta timp singură cu un străin, în casa acestuia, indiferent care au fost circumstanțele. Dacă s-ar afla, n-am mai putea să dăm ochii cu prietenii noștri.

— Dar doamnă Lindsay, eu... începu Caroline, dar de data asta domnul Lindsay îi tăie vorba.

— Te credem că nu s-a întâmplat nimic... între tine și... acest... bărbat, dar știi cum sunt oamenii și ce pot specula dacă află această... poveste. Oamenii adoră bârfa și adaugă bucuroși întâmplări inventate unui fapt în aparență nevinovat.

— Părinții mei au dreptate, Caroline, zise Dennis, bătând-o ușor, impersonal pe braț. Cred că ar fi mai bine să nu mai aducem niciodată în discuție acest subiect.

Caroline își ascunse furia, de dragul lui, și aprobă cu vioiciune.

— Dacă spui tu, Dennis.

— Bine, răspunse el tăios. Acum, să trecem la altceva, adăugă el, scoțând din buzunar un inel cu diamant și strecurându-i-l pe degetul.

Caroline reuși să uite cele întâmplate și se entuziasmă la gândul că iată, era deja logodită, deși era evident că părinții lui Dennis nu aprobau alegerea fiului lor.

Domnul Lindsay destupă o sticlă de șampanie ca să celebreze logodna și deși toată lumea părea, aparent cel puțin, bucuroasă, Caroline simți deodată nevoia irațională să se întoarcă în casa

străinului, pentru a mânca sandvișuri reci în fața focului, alături de Leo.

După-amiază, Dennis îi arată ferma, dar fu neobișnuit de tăcut și de necomunicativ, iar tăcerile dintre ei deveniră din ce în ce mai îndelungate și mai dese, pe măsură ce trecea timpul. O sărută o dată, sub ramurile salcâmului, dar buzele lui erau reci, iar ale tinerei rămaseră închise.

Seara, după ce părinții se duseră la culcare, cei doi logodnici stătură unul lângă altul pe canapeaua din fața căminului, iar Caroline se ghemui în brațele lui și-i oferă buzele pentru un sărut protocolar. Amândoi, realizează Caroline cu regret, încercau cu disperare să simtă puțină pasiune și să dea îmbrățișării căldură așteptată.

— Caroline, în legătură cu bărbatul ăla... zise Dennis în sfârșit, îndepărtându-se și aprinzându-și o țigară.

— Credeam că nu mai vrei să discutăm acest subiect.

— Da, admise el, aruncând spre tavan un rotocol de fum, dar vreau să știi... nu s-a întâmplat nimic, nu?

Caroline era mânioasă și dezamăgită.

— Nu m-am culcat cu el, dacă asta vrei să insinuezi, țipă ea.

— Nu trebuie să te superi, doar am întrebat.

— Nu m-am supărat, zise ea. Încerc doar să spun că deși am dormit în patul lui, n-am dormit alături de el.

— Ați fost împreună tot timpul cât ai stat acolo?

— Da, în majoritatea timpului.

— Sper că n-a făcut remarce indecente la adresa ta.

Atitudinea lui suspicioasă o înfurie din nou.

— Singura sugestie pe care mi-a făcut-o a fost să nu-ți spun unde am stat, țipă ea cu ochi strălucind de furie, și încep să cred că a avut dreptate.

— Dar de ce ți-a spus să minți, de vreme ce între voi nu s-a întâmplat nimic? întrebă Dennis, evitându-i privirea.

Ea îl privi o clipă și se miră că simțea atât de puțină căldura la vederea siluetei sale subțiri și a trăsăturilor lui frumoase. Acest lucru o sperie. Această răceală nefirească față de un bărbat de al cărui sprijin și de a cărei înțelegere avea nevoie disperată în acele clipe era bizară. Sperase să poată discuta cu el problemele ei financiare, dar date fiind circumstanțele, era mai bine să nu abordeze acest subiect. Își roti pe deget inelul cu diamant și întrebă:

— Unde vrei să ajungi cu acest interogatoriu, Dennis?

— Ne vom căsători, și aș vrea să pot fi sigur de tine, explică el, trăgând din țigară și privind-o cu o expresie de neînțeles. Crezi că este o crimă?

— Vrei să spui că ai dori să te asiguri că sunt neatinsă, remarcă ea.

— N-aș spune-o chiar atât de brutal, dar... da, admise el, nervos.

— N-ai încredere în mine? întrebă ea.

— Întotdeauna am fost sigur că ești demnă de încredere... în trecut.

— Iar acum ți-ai schimbat părerea?

— La naiba, Caroline, nu mă poți condamna pentru că vreau să fiu sigur de tine, se răsti el, strivind țigara în scrumiera de lângă canapea. Este vorba despre reputația familiei mele, iar mama mi-a mărturisit în seara asta că simte că ascunzi ceva.

— Mama ta are dreptate, izbucni tânăra. Ce nu ți-am spus, este că am descoperit în gazda mea un om interesant și fascinant. Și mai e ceva, adăugă ea, trăgând aer în piept. M-a sărutat ieri-noapte, și aș minți dacă aș spune că nu mi-a plăcut.

Gata, zarurile fuseseră aruncate! Acum, Dennis putea înțelege ce dorea, se gândi ea nefericită, plecând ochii în pământ și clipind cu disperare pentru a-și reține lacrimile.

— Te-a sărutat? repetă Dennis, neîncrezător.

— Da, recunosc eu. Asta am spus.

— Dumnezeu! exclamă bărbatul, dezgustat. La ce altceva mă mai pot aștepta din partea ta?

— La asta, zise ea cu amărăciune, scoțând inelul de pe deget și punându-l pe canapea, între ei. Nu cred că mă pot mărita cu tine, date fiind împrejurările.

— Caroline... făcu Dennis, nemaifiind în stare să adauge altceva timp de câteva secunde. Doar nu vorbești serios, nu? relua el după o lungă tăcere.

— Mă tem că vorbesc foarte serios, răspunse ea, privindu-l în ochi și întrebându-se de ce omul de lângă ea i se părea deodată atât de slab, de nevrednic, mai ales în comparație cu bărbatul care o găzduise pe timp de furtună.

Se uita la Dennis, bărbatul de care fusese atât de sigură că este alesul, și se gândea că nu fusese nevoie decât de sărutul unui străin pentru a descoperi că nu-l iubește. Dennis nu era bărbatul potrivit pentru ea și, indiferent cât de mult o durea să afle asta acum, era convinsă că va reuși cu timpul să accepte această nefericită situație.

— Este evident că reputația familiei tale este mai importantă pentru tine decât mine, zise ea cu amărăciune în glas. Cine știe, poate cândva se va ivi cineva care să te deranjeze descoperind acest incident nefericit din trecutul meu.

— Dar...

— Hai să nu mai discutăm, îl întrerupse ea, ridicându-se. Totul s-a sfârșit, voi pleca de aici mâine dimineață.

Dennis n-o urmă când ieși din cameră, iar Caroline îi fu recunoscătoare. În ce o privea, suportare destul pentru o singură zi și-și dorea să fie singură, ca să poată plânge în voie. Trebuia să înfrunte viitorul singură, se gândi ea, în timp ce se dezbrăca și se urca în patul unui alt străin.

A doua zi dimineată, Caroline coborî la parter, unde Dennis și părinții săi luau micul dejun. Era evident că bărbatul îi pusese la curent cu ruperea logodnei. Cei doi nu spuseră nimic, dar se vedea limpede că vestea îi bucura.

— Caroline, nu vrei să te mai gândești? întrebă Dennis într-o doară, în timp ce o conducea la mașină. Amândoi am cam exagerat aseară, nu crezi?

Orele nedormite o făceau pe Caroline mai rece, mai dură și mai hotărâtă.

— Cred că ieri-seară te-am văzut pentru prima dată cum ești cu adevărat, zise ea. Ești pedant, extrem de mulțumit de propria persoană și îngrozitor de îngust în vederi. De aceea, nu cred că-mi pot petrece viața alături de tine. Nu mă pot adapta stilului tău rigid de viață.

— Dar ne iubim, protestă el.

— Nu, Dennis, dragostea înseamnă mai mult decât această relație lipsită de emoție. Mi-ai fost prieten bun, dar asta-i tot. Mulțumește alor tăi pentru ospitalitate, zâmbi ea. Îmi pare rău că lucrurile s-au sfârșit astfel.

Pentru a doua oară în douăzeci și patru de ore, Caroline lăsa în urmă un bărbat care însemnase ceva în viața ei și se îndrepta către un viitor nesigur, către o realitate împovărătoare.

Caroline încetă să mai accelereze când ajunse la drumul care ducea către casa străinului. Era tentată să-l mai vadă o dată pe Leo, dar respinse imediat ideea, de teamă să nu fie întâmpinată cu

nemulțumire și cu ironie. Trecu mai departe cu viteză, îndreptându-se către Cape Town. Nu putea conta pe nimeni, numai pe ea însăși, își spuse ea, promițându-și să treacă singură peste toate astea.

Capitolul 3

Caroline sună din nou la agenția pentru ocuparea forței de muncă, dar i se răspunse că nu existau posturi libere pentru cineva cu calificare de secretară. Oftă, puse receptorul în furcă și ieși din cabina telefonică. Disperată, se întoarse însă și formă numărul de telefon pe care i-l dăduse Leo la plecare, din curiozitate.

— Protea Marine Engineering, bună dimineța, se auzi o voce plăcută la celălalt capăt al firului.

Dintr-un motiv necunoscut, se intimidă și închise.

Protea Marine Engineering. Mai auzise acest nume. Era o companie privată care construia și repara bărci și iahturi luxoase, cunoscută nu numai în regiune sau în țară, ci și peste hotare.

Gazda ei misterioasă avea, se părea, relații în lumea bună. Acest lucru o uimi, și tot restul dimineții cântări dacă trebuia sau nu să-l contacteze pe domnul Harold Price. Agenția de angajări promisese s-o sune când va apărea ceva, dar nu-și putea permite să aștepte la nesfârșit.

Hotărî să meargă să-l întâlnească pe domnul Price și, peste o oră, se afla în fața secretarei acestuia.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă femeia, cu un aer preocupat. Caroline strânse geanta cu un gest nervos.

— Credeți că aș putea să-l văd pe domnul Price?

— Căutați de lucru?

— Da, zise Caroline, umezindu-și buzele.

— Nu cred că există posturi libere la ora actuală, dar aș vrea să verific, spuse femeia, ridicând receptorul telefonului și apăsând un buton. Domnule Price, o domnișoară întreabă dacă „există posturi libere. Numele, vă rog, reluă ea, privind-o pe Caroline.

— Adams, răspunse ea, intimidată. Caroline Adams.

— Domnul Price vă va primi imediat, reluă secretara, după ce ascultă răspunsul directorului. Puteți intra pe aici.

Caroline înghiți în sec, emoționată, și făcu ceea ce i se spusese. Intră în biroul impresionant și mobilat cu gust, unde fu întâmpinată de un bărbat cu un aspect serios și preocupat.

— Vă rog să luați loc, domnișoară Adams, o invită bărbatul.

Înțeleg că vă interesează un loc de muncă.

— Da, zise ea, așezându-se pe marginea scaunului. Există vreun post disponibil?

— Avem un post liber la departamentul de contabilitate, ceea ce implică dactilografiere, dar și muncă de secretariat, spuse el, evaluând-o circumspect și ușor critic. Credeți că vă puteți descurca?

— Da, răspunse ea nerăbdătoare... poate prea nerăbdătoare. Adică... sunt convinsă că mă pot descurca, adăugă ea cu timiditate.

— Bine, răspunse el abrupt, plecându-și preocupat ochii pe hârtiile pe care le avea în față.

— Am un CV, dacă vreți să vă uitați pe el, zise Caroline, deschizând geanta.

— Nu cred că e necesar, zise bărbatul, cu un gest dezinteresat din mână. Veți discuta cu cineva care să vă spună exact condițiile, salariul și așa mai departe. Secretara mea vă va conduce.

Caroline, emoționată, se ridică nesigur. Era cel mai ciudat interviu la care participase vreodată. Ridică din umeri și zâmbi.

— Vă mulțumesc mult, domnule Price.

— Nu-mi mulțumiți, domnișoară Adams, replică bărbatul cu o ușoară nervozitate. Eu îmi îndeplinesc responsabilitățile cum pot mai bine, iar restul depinde de dumneavoastră.

Peste o jumătate de oră, Caroline plecă, uimită. I se părea că

are un vis ciudat, din care avea să se trezească. Se ciupi, pentru a se asigura că era trează, apoi se fericită pentru norocul pe care-l avusese.

La sfârșitul primei săptămâni de lucru la Protea Marine Engineering, uitase deja povestea bizarului interviu de angajare.

Începea sfârșitul de săptămână. Când ajunse în cămăruța ei, realizează pentru prima dată cât de mult îi lipsea Dennis. O durea să se gândească la el și la fericirea pe care ar fi putut s-o împartă cu el, dar nu se mai puneă problema unei eventuale răzgândiri. Nu se putea mărita cu el, mai ales după ce atât el însuși, cât și părinții lui se purtaseră așa cum o făcuseră, după ce aflaseră despre șederea ei forțată într-o cabană retrasă alături de un străin văzuse pe Dennis cum era în realitate și, deși nu-și putea ignora complet sentimentele care o legau de el, era conștientă că mai putea trăi alături de un asemenea om, cate se îndoia de inocența ei. În loc să fie recunoscător că cineva oferise iubitei lui un adăpost pe timp de furtună, el fusese îngriiorat pentru reputația familiei sale.

Gândurile ei se îndreptară involuntar către bărbatul care o sărutase, trezind în ea emoții pe care nu le cunoscuse pana atunci, iar pulsul îi crescua alarmant. Nu era deloc probabila nouă întâlnite... Și totuși, dacă s-ar fi întors acolo, la cabana lui, poate ar fi primit-o. Dar cum nici măcar nu-i trecea prin nume să facă așa ceva, era imposibil să se revadă...

Caroline încercă să se dezmeticească și hotărî să facă o baie. Era ridicol să se gândească la bărbatul acela, despre care nu știa aproape nimic, își spuse ea cu hotărâre. După ce se dusese la baie, îi invada iarăși gândurile, cu o intensitate halucinantă... Aproape se simțea bântuită.

Luni dimineață, Caroline abia se așeza la birou, și o femeie slabă, înaltă, cu părul roșu, intră în încăperea și se apropie de biroul

de lângă ea.

— Bună, zise femeia, eu sunt Margery Doyle. Ești noua, nu.

— Da, aprobă din cap Caroline, estimând vârsta femeii la treizeci și cinci - patruzeci de ani. Numele meu este Caroline Adams.

Margery trase scaunul și se așeză oftând.

— Tocmai m-am întors dintr-o binemeritată vacanță, explică femeia, și crede-mă că n-am deloc chef de muncă.

— În ce mă privește, cred că va trece mult până când să mă gândesc la o vacanță, zâmbi Caroline. M-am angajat acum o săptămână și încă mai învăț ce trebuie să fac.

— Te poți baza pe mine, răspunse amabil Margery. Te voi învăța tot ce trebuie să știi.

Caroline o plăcu imediat și de-a lungul zilei, descoperi că Margery Doyle era o sursă nepuizabilă de informații atât legate de munca de birou, cât și de oamenii de la serviciu.

La masa de prânz, Caroline o întrebă:

— Lucrezi de mult aici?

— M-am angajat atunci când Leul a preluat afacerea de la tatăl său, acum cinci ani.

— Leul? râse Caroline, cu un aer întrebător.

— Șeful se numește Gustav de Leeuw, explică Margery. De Leeuw înseamnă leul. Înțelege?

— Da, aprobă tânăra, gânditoare. Nu cred că l-am întâlnit.

— Și nici nu-l vei întâlni, făcu Margery, convinsă. Leul are o intrare separată în clădire și un lift personal care-l duce direct la birourile sale de la etajul șase. Rareori are întrevederi cu altcineva decât cu șefii departamentelor.

— Vrei să spui că nu l-ai văzut niciodată?

— Ba da, l-am văzut plecând de la serviciu în Jaguarul său

argintiu și ocazional în ziare, dar nu l-am întâlnit personal niciodată. Este foarte retras și bănuiesc că este un adevărat tiran.

— Pare înfricoșător, remarcă cealaltă.

— Este foarte onest în relațiile cu angajații, dar toată lumea se teme de el.

Auzind acestea, Caroline mulțumi Cerului că nu va fi niciodată nevoită să-și întâlnească angajatorul.

La aproape o lună după angajare, Caroline fu forțată să-și reamintească de problemele ei financiare. Într-o seară, când ajunse acasă de la birou, portarul o anunță că fusese căutată de cineva și că persoana o aștepta încă în holul clădirii.

— Domnule Hilton! exclamă ea la vederea bărbatului.

— Bună, draga mea, răspunse acesta. Arăți la fel de fermecător ca întotdeauna.

— De ce ați venit aici? întrebă ea, fără să-și poată ascunde dezgustul pe care i-l trezise complimentul.

— Știi răspunsul la fel de bine ca și mine, replică el încet, cu un zâmbet antipatic. Prietenii mei nu mai sunt mulțumiți cu aranjamentul actual și nu mai vor să-și primească datoria în rate.

Vor toți banii deodată.

— V-am mai spus, domnule Hilton, că am nevoie de mai mult timp. Șapte sute de ranzi reprezintă o sumă mare pentru mine – De ce nu recunoști că ți-e imposibil să aduni o asemenea sumă? o întrerupse el cu prefăcută blândețe. N-ai nimic să oferi drept garanție, draga mea, și asta este o problemă în plus. Am venit să-ți ofer o soluție.

— O soluție? repetă Caroline, suspicioasă.

Bărbatul tăcu și-și aprinse o țigară, scoțând un nor gros de fum pe nări.

— Îți mai las un răgaz de două săptămâni, și dacă nici atunci

nu poți aduna banii, îți voi plăti eu datoriile.

— Îmi veți plăti datoriile? se miră tânăra. Vreți să spuneți că veți achita suma în locul meu și veți accepta să vă înapoiez banii în rate?

— Nu, draga mea Caroline, zâmbi el. Nu vreau bani de la tine.

— Ce vreți să spuneți... mai exact? întrebă ea temătoare, ținându-și răsuflarea.

— Există alte modalități prin care o fată drăguță ca tine poate răsplăti un bărbat ca mine.

— Plecați imediat de aici! țipă ea indignată, aproape înecându-se.

Zâmbetul lui pieri și atitudinea sa deveni amenințătoare.

— Voi pleca, dar nu uita că mai ai doar două săptămâni în care să faci rost de toți banii.

Caroline urcă în cămăruța ei împleticindu-se. Era complet răvășită. În numai două săptămâni trebuia să obțină toți banii. Asta însemna să se roage de cineva, de oricine, să-i împrumute suma de care avea nevoie... Pur și simplu, nu știa cum să se descurce.

În săptămâna următoare, încercă să obțină un împrumut și merse la mai multe bănci, dar fu refuzată cu fermitate. De vreme ce nu putea oferi nicio garanție, nu era un client solvabil.

Miercuri, la o săptămână după vizita lui Hilton, Caroline lua prânzul cu Margery. După o lungă tăcere, femeia o privi cu ochii ei verzi pătrunzători și-i spuse cu blândețe:

— Nu vreau să mă amestec în viața ta, draga mea, dar de o săptămână încoace se întâmplă ceva cu tine... ești supărată. Dacă te pot ajuta cu ceva, te rog să-mi spui.

— O, Margery, mi-aș dori să mă poți ajuta, ofta Caroline, lăsând deoparte mâncarea neîncepută și cerând o ceașcă de ceai.

— Spune-mi, poate voi reuși.

— Trebuie să fac rost de șapte sute de rani până miercurea viitoare, mărturisi Caroline cu tristețe.

Ochii femeii se măriră de uimire.

— Pentru ce ai nevoie de banii ăștia, draga mea?

Caroline explică rapid despre ce era vorba și încheie:

— Deci, dacă nu pot plăti împrumutul, atunci...

— Atunci, acest Maxwell Hilton va pretinde... înțeleg.

— Nu există nicio posibilitate să fac rost de atâția bani și nu știu ce se va întâmpla cu mine.

Eu te pot ajuta cu două sute, se oferi Margery, dar mat sunt încă cinci sute de rani pe care trebuie să-i găsești în alta parte.

— Ești foarte drăguță, Margery, dar... se întrerupse Caroline, mușcându-și cu nervozitate buza. O, aș vrea să mor!

— Nu spune asta! o certă femeia, strângându-l ușor mana. Uite cum facem. Voi încerca să fac ros. De bani, de care ai nevoie întrebând și eu în stânga și-n dreapta. Poate vom reuși să strângem banii până miercurea viitoare.

— Ai face asta pentru mine? întrebă Caroline cu speranță.

— Nu-ți pot promite nimic, o avertiză Margery, dar voi face tot posibilul.

— Mulțumesc, suspină Caroline, ceva mai ușurată.

Abia se întoarseră la birou, și telefonul de pe irou Margery sună insistent.

— Este pentru tine, zise femeia, întinzându-i receptorul.

— Domnișoară Adams? se auzi la celălalt capăt al firului vocea fermă a lui Harold Price. Trebuie să mergeți sus, la domnul de Leeuw. Lăsați orice treabă și grăbiți-vă. Domnului de Leeuw nu-i place să aștepte.

— Da, domnule Price, zise ea cu o voce în care se ghicea teama.

Imediat...

— Ce s-a întâmplat? se interesă Margery, observând chipul palid al colegei sale.

— Domnul de Leeuw vrea să mă vadă.

— Leul? exclamă Margery, surprinsă și neîncrezătoare. De ce?

— Nu știu...

— Baftă, îi ură femeia, încurajând-o din priviri.

Urcând cu liftul până etajul șase, Caroline încerca să-și facă puțin curaj. De ce voia domnul de Leeuw s-o vadă? Trebuia să fie în legătură cu munca ei, desigur. Și totuși, nu-i spusese Margery că bărbatul nu se întâlnea decât cu șefii departamentelor? Atunci, despre ce putea fi vorba? Liftul se opri parcă prea repede și Caroline ieși tremurând din cabină.

— Domnișoara Adams? întrebă femeia cu păr cărunt din spatele biroului de secretariat.

— Da, șopti tânăra.

Femeia îi arătă o ușă la stânga ei, iar Caroline se apropie de ea ezitând. Dincolo de acea ușă o aștepta Leul. Îngrozită, Caroline privi înapoi către femeia de la recepție.

— Nu-l faceți să aștepte, zise aceasta.

Biroul era larg și luminos, iar mobilierul foarte modern, dar ochii tinerei se fixară asupra siluetei care se afla în fața ferestrei înalte. Bărbatul părea să nu fie conștient de prezența ei, iar Caroline se întrebă dacă trebuia să-și dreagă glasul ca să-i atragă atenția, dar nu reuși să facă niciun gest.

Tăcerea continuă o vreme, apoi tânăra se hotărî să acționeze, înghiți cu greutate și șopti, răgușit:

— Domnule de Leeuw?

El se întoarse, dar abia când bărbatul se apropie de birou

reuși să-l vadă mai bine... Și inima ei se opri. Clipi des, necrezându-și ochilor, apoi murmură, pierdută:

— Tu?

Picioarele începură să-i tremure și se grăbi să se așeze pe scaunul pe care bărbatul i-l oferise cu un gest indiferent.

Caroline îl privea stăruitor, marcată de această ciudată coincidență.

În fața ei se afla bărbatul care-i oferise adăpost în cabana lui sărăcăcioasă, în acea noapte furtunoasă. Hainele și cizmele fuseseră înlocuite cu un costum închis la culoare, elegant și perfect croit, și cu pantofi scumpi, din piele. Cămașa albă de mătase contrasta cu bronzul chipului său masculin, iar cravata cenușie, sobră, era prinsă cu un ac cu diamant. În locul pipei, bărbatul fuma acum un trabuc aromat.

— Ei? Întrebă el cu o privire ironică. Nu mai spui nimic?

Caroline realizează încă o dată că se uita la el cu o stăruință care nu era deloc politicoasă, dar în același timp constată că nu-i păsa nici cât negru sub unghie de bunele maniere. Cu o mânie imposibil de controlat, zise:

— Înțeleg acum de ce ți s-a părut amuzant că te-am numit Leo și de ce domnul Price s-a purtat atât de ciudat când am apărut aici. Abia acum îmi dau seama ce a crezut despre mine.

— Ești îngrijorată pentru reputația ta? Întrebă el cu ironie.

— Bineînțeles.

— Observ că nu porți inelul de logodnă.

— Am rupt logodna.

— De ce?

— Din motive personale.

— Vrei să spui că Dennis nu te-a crezut când i-ai spus că virginitatea ta este încă intactă, după ce ai petrecut un weekend

alături de mine? întrebă el zâmbind cinic.

— Da, a fost unul dintre motive, recunosc eu, plecând ochii.

O tăcere jenantă se lăsă între ei o vreme, apoi Caroline întrebă cu asprime:

— Asta-i tot ce voiai să-mi spui?

Regretă însă imediat izbucnirea, pentru că în fața ei nu se mai afla bărbatul numit Leo, ci Gustav de Leeuw, omul de afaceri pe care toți angajații îl respectau și de care se temeau în egală măsură.

— Îmi cer scuze, domnule Leeuw, dar cred că viața mea personală nu te privește, reluă ea cu un ton îmblânzit.

— Te înșeli, zise el, scuturând trabucul. Viața ta personală mă privește îndeaproape.

— Mă tem că nu înțeleg, clipi Caroline, uimită.

Bărbatul se ridică și se duse din nou la fereastră, începând să vorbească încet, cu un ton egal.

— Tatăl tău, Vincent Adams, a murit acum un an. În certificatul de deces se arată că a murit din cauza unei tromboze coronariene, dar unii spun că s-a înecat în băutură. A trăit numai pe datorie și și-a tocat banii la cărți, dar în loc să-i lași datoriile să moară odată cu el, mândria ți-a dictat să iei asupra ta achitarea lor. Ai vândut casa din Hout Bay pentru a le plăti, dar tot ai rămas cu o datorie de la jocurile de noroc în sumă de opt sute de randzi, din care ai plătit, din câte înțeleg, o sută.

Bărbatul se opri și se apropie de ea.

— Informațiile mele sunt corecte, nu?

— Dar... cum de știi atâtea despre mine? șopti ea.

— Te-am verificat.

— M-ai ce...? întrebă ea, încordată.

— M-ai auzit bine, zise el, așezându-se pe un colț de birou și

încrucișându-și mâinile la piept.

— Dar... de ce? întrebă ea, confuză.

— Îți explic mai târziu, replică el. Am auzit că un anume Maxwell Hilton ți-a făcut o vizită acum o săptămână. Așa e?

— Da, zise ea încet.

— Ai șapte sute de ranzi să-ți achiți datoria, sau ai de gând să-i accepți propunerea?

— Dacă te referi la oferta de a-i deveni amantă, răspunsul este nu, răspunse ea imediat, cu un rictus de dezgust. N-am bani să plătesc, dar prefer să mor decât să-l las să mă atingă.

— Asta voiam să aud, zise el schițând surâsul ironic pe care și-l amintea atât de bine. Acum, putem discuta despre afaceri.

— Ce afaceri? întrebă Caroline, suspicioasă.

— Din motive pe care ți le voi explica mai târziu, trebuie să fac rost de o soție până la sfârșitul acestei luni. Dacă mă vei ajuta în această problemă, voi avea grijă ca Maxwell să nu te mai deranjeze niciodată.

Caroline îl privi șocată și neîncrezătoare, roșind și pălind pe rând. Încercă să-și spună că nu auzise bine, dar cuvintele lui se repetau ca un ecou în mintea ei.

— Mă ceri în căsătorie? întrebă ea în sfârșit.

— Da, răspunse el, privind-o cu fermitate. Căsătorește-te cu mine și în schimb voi plăti datoriile cu care te-a împovărat tatăl tău.

— Dar nu există cineva la care să ții și cu care să te căsătorești cu adevărat? întrebă ea, cu o notă de protest.

— Țin mult la libertatea mea. Femeia pe care o știu și-ar dori să facem din această căsătorie un angajament permanent. Dar cu tine pot face o înțelegere care să stipuleze că mariajul se încheie imediat ce anumite persoane se vor declara mulțumite de faptul că

sunt căsătorit oficial.

— Din ceea ce spui, înțeleg că vrei să te folosești de o persoană nesemnificativă ca mine pentru a-ți atinge scopurile, concluzionă ea nervoasă.

— Acest lucru este valabil pentru amândoi, zâmbi el cinic. Nu ești tentată de propunerea mea?

Caroline era tentată, da. Era tentată să-i spună să se ducă la naiba, dar ezita. Bărbatul îi oferea o cale de scăpare din ghearele lui Maxwell Hilton, iar ea era suficient de disperată pentru a lua în calcul această posibilitate. Dar mai era și Margery, care încerca s-o ajute, și voia să aștepte rezultatul acestor eforturi înainte de a spune da.

— Am nevoie de timp de gândire, zise ea cu o voce tremurătoare.

— Din câte știu, mai ai la dispoziție o săptămână pentru a face rost de banii datorați lui Hilton. Marți seară, la șapte, vin să te iau și atunci îmi vei spune decizia ta.

— Bine, aprobă ea.

— Poți pleca, o concedie el abrupt, dar când ajunse la ușă, vocea lui autoritară o opri. Stai o clipă!

— Ce este? se întoarce ea, așteptând să se apropie.

— Pot conta pe discreția ta? întrebă bărbatul, aplecându-se spre ea într-un fel care-i făcu inima să bată mai repede.

— Da, răspunse ea, dar ce să spun când angajații mă vor întreba de ce m-ai chemat în biroul tău?

— Sunt sigur că te vei gândi la un răspuns, zâmbi el, deschizându-i ușa și așteptând să iasă.

Capitolul 4

Liftul o duse pe Caroline la etajul întâi, acolo unde lucra, dar nu suficient de încet pentru ca starea de confuzie s-o părăsească. Tremura, iar în mintea ei se amestecau gânduri contradictorii. Când se așază la birou, avu strania senzație că scăpase cu bine dintr-un coșmar.

— Ei? întrebă Margery, curioasă. Ce a vrut Leul de la tine? Caroline încercă să se adune, își privi colega implorând-o parcă să nu-i ceară amănunte și răspunse:

— Îmi pare rău, Margery, dar... este vorba despre o chestiune confidențială pe care n-o pot discuta cu nimeni, pentru moment.

— Hm, făcu Margery cântărindu-i răspunsul. Întrevederea a avut vreo legătură cu datoria ta de șapte sute de ranzi?

— Într-un fel, admise Caroline, dar aș aprecia, adăugă ea imediat, dacă m-ai ajuta totuși să strâng banii.

— Am spus că voi face tot posibilul.

— Mulțumesc, Margery.

Caroline își ascunse confuzia și teama cu un zâmbet care devenea din ce în ce mai șters, pe măsură ce treceau zilele. Se simțea prinsă între ciocan și nicovală. Dacă ar fi trebuit să aleagă între cele două oferte, ar fi ales căsătoria cu Gustav de Leeuw, preferabilă propunerii lui Maxwell Hilton, dar mai aștepta încă, plină de speranță, ajutorul lui Margery Doyle, care n-o obliga la niciun gest radical.

Mărți dimineață, ajunse la serviciu cu inima grea. Ceva îi spunea că situația nu se va rezolva așa cum își dorea, și doar o privire aruncată chipului lui Margery o făcu să înțeleagă că bănuielile ei erau reale.

— Draga mea, îi spuse colega ei cu regret, am întrebat pe

toată lumea pe care o cunosc, dar...

— Înțeleg, o întrerupse Caroline cu zâmbetul pe care se forțase să-l poarte pe chip în ultimele zile. Ai fost foarte drăguță că te-ai preocupat de problema mea și îți mulțumesc.

— Dar ce te vei face? întrebă Margery speriată, cu voce joasă.

— Mai există o soluție pe care speram s-o pot evita, dar despre asta îți voi povesti mâine.

— Doar n-ai de gând să accepți propunerea lui Hilton, nu?

Întrebă Margery, uimită.

— Nu, șopti Caroline.

— Slavă Domnului, oftă colega ei. Dar ce...

— Mai ai răbdare puțin. Vei afla curând, îi promise ea. Caroline se concentra cu mare greutate asupra sarcinilor de serviciu. Singurul lucru la care se gândea cu adevărat era cina pe care urma s-o ia în compania lui Gustav de Leeuw. Nu i se părea deloc o ocazie fericită, ci mai degrabă o fatalitate, care atârna ca o sabie a lui Damocles deasupra capului ei. Nu mai avea altă soluție decât să se mărite cu Leo, pentru a scăpa de Maxwell Hilton. Leul avea nevoie de o soție dintr-un motiv pe care încă nu i-l împărtășise, iar ea avea nevoie de bani pentru a scăpa cu fața curată din situația dificilă în care se afla. Nu erau cele mai bune motive pentru a porni în aventura căsătoriei, dar ca propunere de afaceri oferta era tentantă.

Caroline încercă toată ziua să adopte o atitudine potrivită cu momentul și să mimeze curajul și dezinteresul, dar când Gustav de Leeuw veni s-o ia de acasă, era extrem de emoționată și de intimidată.

Bărbatul nu o duse la restaurant, cum își imaginase, ci la locuința lui din Constantia.

— Vom avea mai multă intimitate aici, îi explică el scurt.

Casa era impresionantă și mobilată cu gust, dar Caroline, care nu era obișnuită cu un asemenea lux, era mai degrabă speriată și copleșită de atâta bogăție. Se simțea ciudat în rochia ieftină de sifon, de altfel singura toaletă de ocazie pe care o avea.

Cinară într-o încăpere mare, cu servitori discreți care veneau și plecau fără zgomot, dar Caroline era prea nervoasă pentru a fi atentă la mâncare.

Încerca din răspuțuri să-și imagineze că se afla alături de Leo în cabana potopită de ploi, dar bărbatul sobru care stătea acum în fața ei, în acest palat, era Gustav de Leeuw, autoritarul ei șef. Dacă s-ar fi aflat în acea cabană, ar fi fost egala lui. Dar gazda ei din această seară avea un statut social și o prestanță care-l făceau superior ei în multe privințe. De aceea o și uimea atât de mult faptul că o alesese să-i fie soție.

După ce terminară masa, Gustav o îmbie cu încă un pahar de vin, dar ea îl refuză hotărât. Amețise și capul i se învârtea. Băuse prea mult și mâncase prea puțin.

— Sper că nu te superi, zise ea ezitând, dar aș vrea să știu ce făceai în cabana aceea retrasă, atunci când ne-am întâlnit prima dată.

— Locuința aceea se află pe o bucată de pământ care-mi aparține, explică el. Ferma ca atare este situată dincolo de râu, dar acolo locuiește cineva care se ocupă de gospodărie, așa că de fiecare dată când vizitez locurile, mă retrag la cabană. Îmi place singurătatea, iar pacea și liniștea aceea sunt tovarăși de nădejde atunci când trebuie să mă gândesc la ceva important.

— Înțeleg, murmură ea, conștientizând abia acum ce povară trebuie să fi însemnat prezența ei acolo, în acele momente.

— Chiar înțelegi? făcu el gânditor, iar inima ei bătu mai tare la vedere zâmbetului lui slab.

— Cel puțin încerc, se corectă ea.

Tăcerea se lăasă în cameră. Ochii lor se întâlniră și amândoi se cufundară în această privire adâncă.

— Să nu ne mai ascundem după deget și să nu mai amânăm inutil momentul răspunsului tău, zise el deodată, rupând tăcerea. Ce ai hotărât să faci?

— De ce ai nevoie de o soție atât de repede? întrebă ea, fără să ia în seamă nerăbdarea bărbatului.

— Asta va rămâne o chestiune personală până când voi primi un răspuns afirmativ.

— Nu prea am de ales, nu-i așa? remarcă ea, nefericită.

— Ba da, o contrazise el. Îl poți alege pe Hilton, sau mă poți prefera pe mine.

— Exact asta voiam să spun, insistă ea, neajutorată. Ți-am spus deja că mai bine mor decât să-i cedez lui Hilton, și asta înseamnă că tu vei fi cel spre care mă voi îndrepta, pentru că am nevoie de ajutorul și de sprijinul tău.

— Atunci, ești de acord să te măriți cu mine? întrebă el inutil, cu un glas lipsit de orice emoție.

Caroline ezită, dar știa perfect de bine că nu exista decât un singur răspuns la această întrebare.

— Da, sunt de acord să mă mărit cu tine.

— Bine, zise el brusc, ridicându-se. Să mergem în living. Îți voi explica în detaliu situația.

În livingul cu mobilier din lemn de trandafir și cu perdele de un roșu-sângerieu la ferestre, Caroline se așeză pe un scaun impozant, cu spătar înalt, și așteptă în tăcere ca bărbatul să-și aprindă un trabuc, înainte de a-i explica motivele care-l determinaseră s-o ceară de soție. În șemineul de piatră ardea focul, încălzind camera spațioasă, dar Caroline tremura de emoție și

inima ei era înghețată. Se uită întrebător la Gustav, care se așezase cu spatele la foc. Când ochii li se întâlniră, el începu să povestească, aproape șoptit:

— Mama mea a fost o femeie bolnăvicioasă și a murit când aveam cinci ani. Tatăl meu s-a recăsătorit cu Isobel Findlay când aveam doisprezece ani. Femeia era văduvă și avea un băiat de trei ani pe nume Russell. Tata a fost întotdeauna un personaj despot, obișnuit să comande tuturor, inclusiv mamei, dar Isobel a reușit să-l învârtă pe degete. L-a convins să-l adopte pe Russell, pentru ca băiatul să-i poarte numele, apoi a încercat să-l facă pe tata să mă alunge. I-a spus că nu sunt demn de moștenirea pe care mi-o va lăsa. Rezultatul a fost că acum doi ani, când tata a murit, Isobel a moștenit douăzeci și cinci la sută din afacerea familiei, casa în care ne aflăm acum și o mare sumă de bani. Ea și cu fiul ei au plecat apoi în Namibia, locul unde se născuse Isobel.

— Și totuși, ai moștenit cea mai mare parte din afacere, remarcă ea cu un zâmbet împăciuitoare, deși știa prea bine că Gustav n-avea nevoie de compătimirea nimănui.

— Voi moșteni afacerea, o corectă el, dacă mă căsătoresc exact la doi ani după moartea tatii, explică el.

— Dar este o condiție nedreaptă! exclamă Caroline.

— Cred că și eu am partea mea de vină, se încruntă el. N-am făcut niciodată un secret din faptul că îmi place libertatea. Înainte de moarte însă, tata a devenit aproape obsedat de ideea că afacerile vor ajunge pe mâna unor străini. De vreme ce era limpede că nu puteam avea un moștenitor legal în condițiile în care nu eram însurat, Isobel a reușit să-l convingă pe tata că Russell ar putea să-i împlinească mai bine cerințele. Astfel a apărut stipularea testamentară despre care ți-am vorbit.

— Presupun că fratele tău vitreg este căsătorit.

— Da, zâmbi el strâmb. Isobel a avut grijă să-i găsească o soție potrivită imediat după ce s-au instalat în Namibia. S-a căsătorit anul trecut și înțeleg că așteaptă deja un copil... ceea ce înseamnă că sunt foarte siguri că vor câștiga bățalia.

— Și ce se va întâmpla atunci când mariajul tău se va sfârși? se interesă ea. Dispoziția testamentară nu va rămâne valabilă?

— Nu, negă el, clătinând el din cap. Testamentul precizează că, pentru a moșteni integral Protea Marine Engineering, trebuie să fac dovada căsătoriei înainte de data stabilită, asta-i tot.

— Înțeleg, făcu ea, plecând ochii. Pe ce dată ai nevoie de această dovadă a căsătoriei?

— Până pe cincisprezece septembrie.

— Dar până atunci mai sunt doar două săptămâni! protestă ea, privindu-l surprinsă. Credeam că trebuie să te însori până la sfârșitul acestei luni.

— Exact, răspunse el, strivind țigara în scrumieră. Dar Isobel va veni încoace mai devreme și este de presupus că Russell și Nicola, nevasta lui, o vor însoți. Fiind siguri de prada lor, vor să aibă timpul necesar pentru demersurile de preluare a companiei. Și desigur, vor să se convingă de faptul că sunt încă neînsurat.

— Și vrei să le faci surpriza să te găsească însurat, îi continuă ea gândurile.

— Ai putea spune și așa, admise el. Sunt convins că nu prea mai au bani și dacă planurile mele reușesc, Isobel va pierde și partea din afacere pe care o are, și casa familiei.

— Și acum, ce se va întâmpla? întrebă ea, curioasă.

— Te duc înapoi acasă, iar tu îl vei lăsa pe Maxwell în seama mea.

Tonul lui autoritar nu invita la negocieri, așa că tânăra rămase tăcută până când mașina parcă în fața casei ei.

— Mai vreau să te rog ceva, zise ea. Îi pot spune prietenei mele, Margery Doyle, despre... decizia noastră? A fost foarte bună cu mine și n-aș vrea să primească vestea de la altcineva.

Ochii lui sclipiră ciudat în lumina slabă, și o clipă, Caroline crezu că o va refuza.

— Îi poți spune, aprobă el.

— Mulțumesc, șopti ea.

— Ne vedem mâine, spuse el, conducând-o până la ușă.

Numai când se așeză confortabil în pat, Caroline realizează toate implicațiile deciziei sale. Pentru a scăpa din ghearele unui bărbat, fusese de acord să se arunce în brațele altuia, un tip de care se temea din prima clipă când îl întâlnise. Căsătoria lor urma să fie un aranjament de afaceri. El îi va plăti datoriile, iar ea trebuia să-și joace de soție. Dar amintindu-și săruturile lui din acea seară, începu să aibă îndoieli cu privire la înțelepciunea deciziei de a se căsători cu el. Vor putea să aibă o relație strict platonică, deși vor trăi sub același acoperiș câteva săptămâni?

Dormi prost și se trezi încercănată, cu mult înainte ca soarele să apară pe cer.

— Ce vei face în privința lui Maxwell Hilton? o întreabă Margery Doyle imediat ce intră în birou. Ai găsit pe cineva să te ajute cu banii?

— Da, am găsit.

— Pe cine?

Caroline se ridică și se apropie de colega ei.

— Margery, am ceva să-ți spun. Vreau să auzi vestea de la mine, nu din altă parte.

— Pare o chestiune serioasă, observă femeia, așezându-se pe scaun.

— Este. Mă voi căsători cu Leul, adăugă ea repede, umezindu-

și buzele uscate.

— Glumești? întrebă Margery după o lungă tăcere.

— Nu glumesc, o asigură Caroline. M-a cerut în căsătorie și eu am acceptat.

— Vrei să spui că a acceptat să te împrumute cu cei șapte sute de ranzi, dacă accepți să te măriți cu el.

— Ceva de genul ăsta, recunosc tânăra. Vezi tu, Margery, eu și cu Leul ne-am mai întâlnit, dar pe atunci nu știam cine este.

— Vrei să spui că ai descoperit asta abia când te-a chemat în biroul lui?

— Da.

— Dar ce coincidență, să ajungi să lucrezi pentru el, nu crezi? comentă Margery cu evidentă neîncredere.

— N-a fost o coincidență, Margery, admise Caroline cu onestitate. El știa că am nevoie de o slujbă, așa că m-a trimis la Harold Price.

— Deci, a plănuit totul de la bun început, observă Margery.

— Da, aprobă tânăra, gânditoare. Abia acum îmi dau seama.

— Dar acest lucru nu trebuie să te deranjeze, zise femeia, cu înțelepciune. În curând vei uita toate astea. Doar vei deveni soția șefului cel mare.

— Margery, protestă Caroline, simțind o oarecare animozitate din partea colegii sale, nu cred că înțelegi, iar eu mă tem că nu-ți pot explica.

— Ce ar fi de explicat? Totul s-a aranjat cum nu se poate mai bine, reluă Margery pe un ton de reproș.

— Da, desigur, șopti Caroline. Draga mea, te rog să nu te superi pe mine, vreau să rămânem prietene.

Pentru o clipă, Caroline crezu că femeia n-o auzise, dar Margery se ridică în sfârșit de pe scaun și-i întinse mâinile,

zâmbind.

— Îmi pare rău, draga mea, dacă am fost puțin afurisită. Mă bucur pentru tine și am sentimentul că vei avea nevoie de o prietenă, așa că îți voi fi alături.

Caroline vru s-o întrebe de ce spusese asta, dar în birou intrară alți angajați și cele două prietene fură nevoite să încheie discuția.

Către după-amiază, telefonul sună și Margery ridică receptorul, apoi i-l întinse Carolinei, spunându-i cu subînțeles:

— Este pentru tine.

— Caroline Adams, zise tânăra.

— Vin să te iau de la intrarea în clădire la unu fix, se auzi în telefon vocea lui Gustav de Leeuw. Avem multe de discutat, așa că vom lua prânzul împreună.

— Bine, aprobă ea, emoționată.

— Ce ți-a spus? o întrebă Margery, curioasă.

Caroline îi explică.

— Hm! făcu femeia, clătinând din cap. Oamenii vor începe să comenteze dacă vă vor vedea împreună.

— Toată lumea va afla mai devreme sau mai târziu, o liniști Caroline cu o lejeritate pe care nu o simțea.

Gustav de Leeuw nu păru deloc impresionat de privirile întrebătoare angajaților și se arătă deranjat de atitudinea defensivă a Carolinei în fața mulțimii de gură-cască.

— De ce ai fața asta? își întrebă el viitoarea soție, cu reproș.

— Ce față? se miră ea.

— Arăți de parcă ai fi gata să plângi.

— Nu-i adevărat! protestă ea, nervoasă. Dar mă nemulțumește faptul că sunt ținta atâtor ochi curioși.

— Te vei obișnui. Și apoi, nu va trebui să suporti prea mult

timp toate astea, o liniști el, deschizându-i portiera.

Caroline nu răspunse și merse în tăcere până la micul restaurant unde Gustav rezervase o masă retrasă. Li se serviră fructe de mare, însoțite de o salată exotică. Deși mâncarea era delicioasă, tânăra era prea nervoasă pentru a se bucura de ea.

— M-am întâlnit cu Hilton azi-dimineață, și polița pe care ai semnat-o atât de nesăbuit a fost achitată, zise bărbatul după ce terminară masa și cerură cafele. Nu te va mai deranja niciodată.

— Mulțumesc! răspunse Caroline, plecând privirea.

— Această primă etapă a înțelegerii noastre a fost rezolvată cu succes, continuă el pe un ton detașat, de afaceri. A doua fază va fi căsătoria noastră. Am aranjat deja să aibă loc în această sâmbătă, la ora patru după-amiază.

— Atât de repede? întrebă ea, foindu-se nervos pe scaun.

— Da, pentru că avem nevoie de un răgaz de câteva zile pentru a ne cunoaște mai bine înainte de venirea Isobelei. Va fi luna noastră de miere...

— Dar eu trebuie să mă duc la serviciu, protestă ea.

— Nu va mai fi necesar. Vineri va fi ultima ta zi de lucru.

Ochii ei cenușii rămaseră un timp privind gânditor trăsăturile lui dure, apoi Caroline zise încet:

— De ce am impresia că m-ai manipulat cu viclenie, încă din clipa în care ne-am întâlnit prima oară?

— Dacă așa crezi, atunci ai perfectă dreptate, zâmbi el, cu surâsul strâmb care Carolinei îi displăcea atât de mult. Mă retrăsesem la casa mea de la țară ca să mă gândesc în liniște la ce aveam de făcut. Imediat ce te-am întâlnit, mi-am dat seama că mă poți ajuta. În momentul când am aflat că ai rupt logodna, am fost foarte mulțumit și am angajat un detectiv particular ca să-ți verifice trecutul. Trebuia să-ți afle viața și... potențialul. Nu mai e

cazul să spun că problemele tale financiare au fost elementul de care aveam nevoie pentru a te convinge să-mi accepți propunerea. Aceste mărturisiri te șochează?

— Puțin, răspunse ea cu o liniște pe care nu o simțea.

— Dar tot ce ți-am spus este adevărat.

— Nu mă îndoiesc, replică ea încordată.

Apoi, deși și-ar fi dorit să-și poată înăbuși mânia și să pară rece și indiferentă, continuă pe un ton din ce în ce mai iritat:

— Ești arogant și egoist, așa că sunt convinsă că tot ce spui este perfect adevărat. Dacă n-aș fi fost atât de disperată să scap din ghearele lui Hilton, ți-aș fi spus să te duci naibii!

După aceste cuvinte urmă o tăcere amenințătoare, și tânăra ar fi făcut orice să-și poată retrage vorbele necugetate. Gustav își sprijini coatele pe masă și-și apropie chipul de al ei, fixând-o cu o privire rece.

— Crezi că ai dreptul să mă critici?

— Nu, admise ea, mușcându-și buza. Nu sunt mai bună decât tine. Mă căsătoresc cu tine pentru bani și mă disprețuiesc pentru asta.

Bărbatul ridică din sprâncene, apoi zâmbi amuzat.

— Asta admir la tine, Caroline. Onestitatea ta.

Pe buzele ei tremură un surâs slab și răspunse:

— De fapt, vrei să spui că mă consideri lipsită de maniere și brutal de sinceră.

— Prefer asta în locul obedienței, o asigură el râzând, și sunt convins că viața alături de tine, în aceste scurte două săptămâni, nu va fi deloc plictisitoare.

Caroline nu era sigură că bărbatul îi făcuse un compliment, dar nu insistă să afle adevăratul înțeles cuvintelor sale. Își băură cafeaua în tăcere, apoi plecară.

Deși nimic din această cină nu avusese farmecul unei logodne, Caroline se simțea emoționată și tulburată.

La birou, viața tinerei luă o turnură aproape ireală. Fiind văzută alături de Gustav, deveni ținta privirilor tuturor angajaților, care o cercetau curioși. Atunci când vestea viitoarei căsătorii deveni publică, Margery făcu tot posibilul s-o protejeze de bârfe.

Săptămâna trecu repede și în sâmbăta stabilită, imediat după ora prânzului, un bărbat în livrea luxoasă sosi la ușa ei și-i întinse un bilet de la Gustav. "Vin să te iau la trei și jumătate", spunea scurt mesajul.

Peste numai câteva ore va deveni doamna Gustav de Leeuw, își zise ea, descurajată. Teama o încolți și se așeză amorțită pe pat, între cele două valize pregătite de mutare. Avea sentimentul că făcea un gest pe care-l va regreta curând, dar nu mai putea da înapoi.

Se uită la ceas. Mai avea numai două ore pentru a face duș și a se îmbrăca.

Când se făcu trei și un sfert, Caroline se mai privi o dată în oglindă. Părul ei blond și mătăsos îi aluneca ușor pe umerii delicați și rochia ivorie cu mâneci lungi, pe care o cumpărase special pentru această ocazie, îi pune în evidență silueta subțire și picioarele frumoase. Ochii cenușii, deasupra cărora se plecau genele aurii, o priveau din oglindă cu teamă, iar gura cu buze frumos arcuite tremura gata de plâns. Nu era o femeie atrăgătoare după standardele clasice, dar gura ei frumoasă sugera o pasiune și o tandrețe pe care încerca în zadar să le nege, iar de la tatăl ei știa că avea cei mai expresivi ochi pe care-i văzuse vreodată, și nu era puțin lucru venind din partea unui artist.

Nu arăta și nici nu se simțea ca o mireasă, iar obraji ei palizi se albiră și mai mult când auzi o bătaie scurtă în ușă.

Apăsă clanța cu o mână nesigură și răsuflă ușurată când o văzu în fața ei pe Margery.

— Am auzit că vei avea o nuntă fără invitați și m-am gândit să trec pe aici să văd dacă te pot ajuta cu ceva... îi explică femeia. Poate vei avea nevoie de un umăr pe care să plângi sau pe care să te sprijini...

— O, Margery! o întâmpină bucuroasă Caroline. Sunt atât de fericită să te văd! exclamă ea, invitând-o înăuntru și închizând grăbit ușa.

— Ești emoționată? întrebă femeia.

— Sunt înspăimântată! recunosc tânăra.

— Când trebuie să vină Leul?

— Din clipă-n clipă.

— Arăți minunat, spuse Margery cu entuziasm.

— Chiar crezi?

— Nu puteai alege o rochie mai frumoasă. Arăți ca un înger.

— O, Margery...

— Pentru Dumnezeu, nu plânge! o încuraja prietena ei. Îți vei strica machiajul.

Peste câteva clipe, Caroline fu anunțată de portar că era așteptată jos de domnul de Leeuw.

— Roagă-l să urce, zise Caroline.

Bărbatul intră în încăpere, și simpla lui apariție, prin statura sa impunătoare, făcu încăperea să pară mai mică și mai înghesuită.

— Ești gata? o întrebă Margery.

— Sunt gata, oftă Caroline, urmându-și soțul afară din cameră. Când ajunseră în fața clădirii, Gustav, care-i ignorase până atunci prezența, se adresă pentru prima dată lui Margery:

— Ați venit cu mașina dumneavoastră, doamnă Doyle? întrebă el.

— Da, domnule de Leeuw.

— Vreți să ne însoțiți pentru a asista la ceremonie?

Margery vru să refuze, dar întâlni ochii rugători ai prietenei sale și aprobă din cap, zâmbind bucuroasă:

— Da, mi-ar face plăcere, mulțumesc.

— Atunci, urmați-mă, îi ordonă Gustav.

Era o după-amiază rece care amintea de iarnă, iar Munții Table erau învăluiți în ceață. În mașina lui Gustav era cald, dar atmosfera era rece și Caroline simțea că rochia subțire n-o putea apăra de vijelia numită Gustav.

Când ajunseră în mica biserică de piatră din Constantia, așteptând-o pe Margery să sosească, Gustav zise:

— Regret că n-am angajat un fotograf, zise el, privind-o ciudat de la înălțimea staturii sale și făcându-i inima să bată mai repede. Arăți absolut minunat.

— Pozele sunt o amintire nedorită, răspunse ea, nefericită. Când căsătoria noastră se va termina, niciunul din noi nu va dori să-și amintească evenimentul, adăugă ea.

Chipul lui deveni mai dur, mai impenetrabil, de parcă ar fi fost dăltuit în bazalt.

— Ai dreptate, replică el glacial. Amintirile neplăcute trebuie date uitării.

Capitolul 5

Slujba începu. Preotul oficia ceremonia cu o solemnitate care contrasta dureros cu starea de spirit a mirilor, în timp ce soția lui cânta cu pasiune la orgă.

Gustav și Caroline își promisera unul altuia să se iubească și să se prețuiască toată viața, la bine și la rău... dar aceste jurăminte nu erau decât minciuni.

Sărutul de la finalul slujbei fu rece, la fel ca privirea lui Gustav atunci când îi atinse buzele, dar inima ei nu ținu seama, bătându-i în piept ca un ceasornic prea grăbit.

— Zâmbește! îi șopti Margery.

Caroline o ascultă, deși se simțea mai degrabă gata să izbucnească în lacrimi.

— Sunt atât de fericită că te afli aici, îi zise ea cu sinceritate, în timp ce prietena sa o sărută pe obraz.

— Știi numărul meu de telefon, replică Margery. Dacă simți nevoia să vorbești cu cineva, sună-mă.

Gustav se apropie și discuția lor se întrerupse.

Când ieșiră din biserică, soarele apăru pe cer, străbătând norii și aruncând o lumină caldă, aurie, asupra pământului. Caroline nu știa dacă era un semn bun sau rău, și ridică din umeri cu fatalism. Fie ce-o fi! își zise ea.

— N-a fost nunta la care visai, nu-i așa? o întrebă Gustav cu obișnuitul său ton cinic, când se aflau deja în mașină.

— Nu mi-am imaginat niciodată că voi avea o nuntă foarte pretențioasă, dacă asta vrei să spui, dar m-am gândit că mă voi mărita în altfel de circumstanțe.

— Încă mai poți face asta. Dacă totul merge bine, vei fi liberă în mai puțin de trei luni, și vei putea alunga din minte acest

”incident”, ca să reiau termenul utilizat de tine.

— Abia aștept, răspunse ea, îndurerată de observația lui și de tonul pragmatic.

— Poate Dennis al tău va încerca să te recucerească, zâmbi Gustav.

— Poate, aprobă ea scurt, știind că, în ce o privea, n-avea să-și schimbe părerea despre Dennis nici dacă bărbatul s-ar fi întors la ea și ar fi implorat-o în genunchi.

— Asta te-ar face fericită, nu? întrebă el ironic.

— Da, se răsti Caroline, mințindu-l pentru că se simțea rănită.

— Mă vei invita la nunta ta? Aș putea să joc rolul tatălui, explică el sarcastic.

— Nu ești chiar atât de bătrân, remarcă ea.

— Am treizeci și nouă de ani. Pentru un copil ca tine, par deja expirat.

Caroline îl privi contemplativ câteva secunde, apoi îl întrebă cu seriozitate:

— Ai vrea să mă gândesc la tine ca la tatăl meu?

— La naiba, nu! izbucni el, făcând-o pe Caroline să-și întoarcă privirea pentru a-și ascunde zâmbetul amuzat.

— Nu te-ai gândit niciodată să ai un mariaj adevărat și copii care să-ți poarte numele? reluă ea după câteva momente de tăcere.

— Răspunsul este nu la ambele întrebări, replică el cu asprime, cotind la dreapta și intrând pe aleea care ducea la proprietatea La Roche. Mă plictisesc foarte repede de femei și nu mă pot gândi la nimic mai neplăcut decât un țânc urlător.

Ochii feței se măriră de uimire, iar tăcerea se lăsă între ei vreme îndelungată, întreruptă numai de zgomotul pașilor pe podeaua cu marmură.

— Tilly te va conduce la camera ta, dacă vrei să te odihnești

puțin după drum, zise el după ce făcu prezentările de rigoare. Când coborî, adăugă el, îți sugerez să iei pe tine o haină. Vom cina în oraș.

Se întoarse apoi brusc și intră în living, lăsând-o în grija menajerei, care o conduse la etaj.

Un pat solid și mare din stejar domina camera largă, iar la ferestre se aflau perdele aurii, asemenea cuverturii de pe pat.

După plecarea femeii, Caroline se privi în oglinda măsuței de toaletă. Doamne, își spuse ea, oare persoana aceasta înspăimântată era chiar ea? Nu era de mirare că Tilly o privise atât de ciudat. Făcând un efort imens pentru a-și reveni, începu să cerceteze camera.

Un dressing spațios se afla în continuarea încăperii, iar dincolo de el, se regăsea o baie modernă. Se spală pe mâini și-și refăcu machiajul, oprindu-se o clipă să privească cercul auriu de pe degetul inelar, apoi își luă haina și se grăbi să coboare.

Gustav îi turnă un pahar de vin. Cu paharul în mână, Caroline se apropie de șemineu și se așeză în fața lui. Tăcerea coborî peste casă, tulburată doar de ticăitul ceasului. Ridică paharul la buze și ochii ei îi întâlniră pe ai bărbatului.

Inima ei începu să bată mai repede; sorbi din vin și încercă să se uite în altă parte, dar ciudatul licăr din privirea lui o împiedică. Un val de căldură o invadează – și nu din cauza vinului – iar pulsul ei creșcu, așa cum se întâmplase în acea noapte din cabană, când Gustav o sărutase. Nu voia să-și amintească acele momente, pentru că sărutul lui trezise în ea emoții pe care nu credea că le poate simți. Și totuși, în adâncul sufletului tânjea după brațele lui puternice, după buzele lui lacome...

— Casa a fost lăsată mamei tale vitrege, spuse ea, rupând tăcerea. De ce a plecat în Namibia după moartea tatălui tău?

— Isobel și cu mine nu ne prea înțelegem, răspunse el. Voia să mă vadă plecat, dar din fericire, testamentul tatălui meu stipulează că locuința poate rămâne în proprietatea mea atâta timp cât doresc să stau aici, așa că a preferat să se mute în Namibia. Pe de altă parte, chiar dacă plec și ea se hotărăște să vândă casă, trebuie să mă întrebe mai întâi pe mine dacă vreau s-o cumpăr.

— Și crezi că vrea s-o vândă?

— Acum, nu. Dar la un moment dat va fi nevoită s-o facă și când va veni momentul, îi voi face o ofertă de nerefuzat.

— E limpede că ai un plan bine gândit.

— Da, așa este, răspunse el cu o asprime care nu-i era adresată. Am un plan pe termen lung.

Se ridică apoi și zise, cu un glas autoritar:

— Mergem?

— Da, spuse Caroline.

Gustav o duse la un restaurant luxos, comandă un meniu sofisticat și ceru o sticlă de șampanie.

După ce sorbi din paharul înalt și îngust în care dansau bulele vesele și efervescente, Caroline se relaxă. Gustav vorbi cu lejeritate și umor tot timpul cinei, iar Caroline râse vesel la comentariile ironice pe care bărbatul le făcea despre ceilalți comeseni.

— Ce crezi că va spune mama ta vitregă când va descoperi că te-ai căsătorit? întrebă ea la un moment dat.

— Greu de spus, răspunse el, ridicând din umeri. Este o femeie inteligentă și nu renunță ușor. În plus, când adulmecă mirosul prăzii, este de neoprit.

— Pare o femeie înspăimântătoare.

— Uneori este, aprobă Gustav, privindu-și soția cu luare-aminte. Dar orice ar face, nu trebuie să-i permiți să te intimideze, o

avertiză el. Ești inteligentă și spontană, așa că mă bazez întru totul pe tine.

Caroline realizează atunci, mai mult ca oricând, că această poveste în care se implicase nu era un joc. Pentru Gustav, era extrem de important să-și mențină controlul asupra afacerii pe care tatăl său o începuse înaintea lui. În ce o privea, știa că acceptase să joace un rol de o importanță vitală și că avea datoria să se conformeze cerințelor lui.

— Sper să nu te dezamănesc, zise ea.

— Știu că n-o vei face, replică el cu un zâmbet, apoi, cum orchestra începea să cânte, o invită la dans.

Brațul lui îi prinse mijlocul și o trase aproape cu o mișcare expertă.

Carolinei îi plăcea să danseze, dar niciodată mișcările sale și ale partenerului, oricare ar fi fost, nu se potriviseră atât de armonios și niciodată nu se simțise mai fericită ca în această seară, când era strânsă în brațe de un soț rece și impersonal ca un partener de afaceri. Muzica era lentă și sentimentală, iar tânăra se simțea de parcă ar fi plutit în al nouălea cer. Emoțiile îi dispăruseră, iar brațul lui Gustav o strângea mai tare, mai aproape. Privi în ochii lui luminoși. Buzele lui se aflau foarte aproape de ale ei. Bărbatul își plecă fruntea către ea, apoi se întâmplă un lucru straniu... inima ei începu să bată atât de tare, încât începu să tremure incontrollabil... și de teamă ca el să nu-i citească în ochi emoția, Caroline își îngropă fața la umărul lui puternic.

Poate era puțin ciudată, poate că întâmplările recente o afectaseră mai mult decât voia să recunoască sau poate că de vină era șampania, dar oricâte scuze ar fi căutat, știa prea bine că începea să se îndrăgostească de soțul ei, deși bărbatul îi spusese

limpede că acest mariaj nu era decât o afacere și că nu va mai avea nevoie de serviciile ei după ce își va atinge scopurile.

Trebuia să-și ascundă sentimentele. Gustav nu trebuia să afle ce simte pentru el, nu trebuia să afle că fusese atât de proastă încât să-și pună inima la picioarele lui.

Pe drumul de întoarcere, el tăcu aproape tot timpul, iar Caroline fu atât de preocupată de propriile sentimente, încât abia dacă observă.

Când ajunseră acasă, Gustav descuie ușa și, luând-o ceremonios de braț, o conduse sus, în dormitor. Caroline nu știa că aveau să împartă aceeași cameră și nu se aștepta ca bărbatul să rămână cu ea în acea noapte, astfel că fu foarte surprinsă când Gustav o invită să intre, apoi o urmă și închise ușa în urma sa.

Fără un cuvânt, își scoase haina și cravata și le puse pe scaunul aflat într-un colț, apoi își descheie cămașa albă.

— Ce faci? se miră ea.

— Mă dezbrac, după cum vezi, explică Gustav, ridicând din umeri.

— Dar nu poți face asta! strigă ea, sufocată de indignare. Nu aici!

— Draga mea copilă, suntem căsătoriți. Și apoi, este dormitorul meu, replică el cu tonul său ironic.

— Vrei să spui că ai de gând să dormi aici? insistă ea, privindu-i hipnotizată brațele puternice și pieptul lat.

— Patul ăsta e destul de mare pentru amândoi, oftă el cu un oarecare regret, cercetându-i cu indiferență chipul înspăimântat.

— Nu ești deloc mai bun decât Maxwell Hilton! țipă ea, fără să-și mai poată stăpâni indignarea. De fapt, ești chiar mai rău. Măcar el a avut bunul-simț să-mi spună clar termenii afacerii.

— Dar există o diferență, o contrazise el cu un aer impersonal.

El voia să-i fii amantă, eu te-am luat de soție.

— Dar m-ai făcut să cred că mariajul nostru se va limita la o relație de afaceri, i-o întoarse ea, nervoasă.

— Așa și este, șopti el, privindu-i trupul. Totuși, nu văd de ce să nu ne bucurăm de avantajele acestei căsătorii, atâta cât va dura.

Caroline îl privi stupefiată, apoi panica îi dictă acțiunile. Se smulse de lângă el și se îndreptă către ușă.

— Plec! zise ea hotărâtă. Chiar acum!

Degetele lui îi prinseră încheietura mâinii, iar Caroline fu forțată să rămână pe loc.

— Lasă dramele și ascultă-mă cu atenție! îi ceru el cu asprime. Trebuie să împărțim aceeași cameră și același pat, dacă vrem s-o convingem pe Isobel că suntem căsătoriți cu adevărat... Va trebui convinsă că acest mariaj nu a fost plănuțit doar pentru ca Russell să nu moștenească ceea ce este de drept al meu. Îmi datorezi asta, ai uitat?

Emoții contradictorii se luptară în inima Carolinei, care privi neajutorată în ochii lui reci, căutând parcă un motiv suficient de puternic pentru a-i face pe plac.

— Cred că încep să nu te mai pot suferi, realiză ea, exasperată.

— Iar eu sunt convins că până când se va termina căsătoria noastră, vei ajunge să mă urăști, replică el sec, apoi îi eliberă mâna. Poți să te duci prima la baie.

Caroline își dezbracă haina și se îndreptă către dressing cu un pas nesigur. Închise ușa în urma ei. În dulapul ordonat văzu hainele ei, așezate lângă ale lui Gustav, și situația i se păru dintr-odată fără scăpare.

Se spală repede și îmbracă o cămașă de noapte lungă, din dantelă. La ușa dormitorului se opri și-și plecă fruntea, gânditoare.

Nu mai fusese văzută de niciun bărbat, cu excepția tatălui ei, în toaletă de noapte, iar gândul că se va arăta astfel în fața lui Gustav o intimidă. Răsufă adânc și încercă să se încurajeze. În fond, bărbatul îi era soț, era omul cu care trebuia să împartă, forțată de împrejurări, patul... Totuși, nu știa dacă va putea face față provocărilor care o așteptau în viitor. În ultimele ore, realizase că îl putea iubi și disprețui pe mândrul Leu din La Roche cu aceeași intensitate, dar ceea ce o speria mai tare era descoperirea că era capabilă de sentimente atât de intense, de vulcanice.

Știind că nu mai poate amâna momentul întoarcerii în dormitor, apăsă cu hotărâre clanța și deschise ușa. Gustav se odihnea în fotoliu, fumând un trabuc. Bărbatul se descălțase, dar mai avea încă pantalonii pe el, observă ea cu satisfacție, privindu-l pe furiș și bucurându-se că avea ochii închiși. Pe neașteptate, el deschise ochii și privirea lui îi măsură trupul cu o leneșă senzualitate.

Caroline se întoarse brusc spre măsuța de toaletă unde Tilly îi așezase lucrurile și începu să-și perie părul cu mișcări rapide și ferme. Încerca din răspuțuri să pară calmă și netulburată de prezența lui Gustav, dar inima ei bătu cu putere când îl văzu, în oglindă, ridicându-se. Ochii li se întâlniră și se priviră câteva clipe de o paralizantă intensitate, apoi el se îndreptă către dressing și dispăru după ușa.

Caroline oftă ușurată, lăsă peria și se urcă grăbită în pat. Poate, cu puțin noroc, va adormi până la întoarcerea lui. Își trase plapuma până sub bărbie, stinse veioza de pe noptieră și se întoarse cu spatele către locul unde avea să doarmă Gustav.

Dar nu putu adormi. Asculta apa curgând la duș și fluieratul monoton al bărbatului, cum îl auzise și atunci, în acea noapte furtunoasă când se aflau amândoi în cabană. Emoțiile o invadară

mai puternic ca niciodată. Era convinsă că nu va putea dormi în acea noapte, mai ales cu Gustav lângă ea, și-și întoarse fața palidă către pernă, dorindu-și să se afle în cu totul altă parte, oriunde, numai aici nu.

Dușul se opri brusc, dar fluieratul mai continuă un timp. Rămase nemișcată, ținându-și respirația, când auzi ușa deschizându-se. Își strânse pleoapele, prefăcându-se adormită, dar inima îi bătea atât de puternic și de tare, încât era convinsă că bărbatul o putea auzi. Îi așteptă paralizată apropierea, într-un amestec de timiditate și de teamă, apoi îl simți așezându-se pe partea lui de pat, stingând lumina și spunând, pe un ton amuzat:

— Noapte bună, Caroline!

Șiretlicul ei nu-l păcălise!

— Noapte bună! șopti ea neliniștită, bucuroasă că întunericul îi ascundea roșeața din obraji.

Încercă să ignore faptul că Gustav se afla atât de aproape de ea, dar îi era imposibil. Nu mai îndrăznea să se miște, dar răsuflarea rapidă îi trăda tulburarea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Caroline, relaxează-te! îi ordonă el dur, aprinzând din nou lumina și forțând-o să se întoarcă spre el, ca să-l privească.

— N-am mai dormit niciodată alături de un bărbat, mărturisi ea, nefericită.

— În viață, întâlnești premiere de tot felul, comentă Gustav cu ironie. O privi cu atenție, intens, scrutător. Caroline deveni dintr-odată alarmant de conștientă de parfumul lui, de umerii lui largi, care aruncau pe trupul ei o umbră densă, și de atingerea mâinii sale pe pielea ei, alunecând de la umeri spre gât. Se simțea total vulnerabilă și, înțelegând asta, își găsi adăpost în mânie.

— N-ai pic de respect și de înțelegere! izbucni ea nervoasă.

Buzele lui se strânseseră agresiv.

— Nu sunt un obsedat sexual, dacă de asta te temi, și nici nu intenționez să profit de o copilă ca tine pentru a-mi satisface poftele.

— Nu sunt o copilă! îl contrazise ea, roșind.

— Nu, așa este, aprobă el, strecurând palma pe sub cămașa de dantelă și prinzându-i sânul.

Ea gemu la gestul neașteptat, iar gura lui se apăsă pe a ei cu o presiune sufocantă, golind-o de voință și de puterea de a rezista, trezind în ea emoțiile senzuale pe care le mai trăise cândva alături de el. O căldură stranie îi traversă trupul, stârnind în ea o dorință arzătoare pe care n-o înțelegea.

Bărbatul o eliberă însă brusc și se întoarse pe partea sa de pat.

— Culcă-te, îi ordonă el, stingând lumina. Nu te voi mai deranja.

Caroline rămase tăcută, privind întunericul și încercând să-și potolească bătăile inimii. Voia să uite senzația de neputință pe care o simțea în preajma lui. Respirația profundă a lui Gustav o avertiza ca bărbatul adormise și numai atunci tensiunea îi părăsi trupul încordat. Genele i se plecară încet și adormi în sfârșit.

Se trezi însă speriată când simți o greutate imensă strivindu-i pieptul. Realiză, prin ceața somnului, că era brațul lui Gustav care apăsă posesiv sânii ei și se trezi definitiv din cauza căldurii trupului masculin care-i invada intimitatea. Încercă să scape de sub brațul lui, dar el mormăi ceva ininteligibil și o strânse mai tare.

Aproape lipsită de suflare, Caroline așteptă nehotărâtă, dar când brațul bărbatului îi alunecă pe coapsă, începu să se zbată lângă el, într-un efort disperat de a evada, fără să-i pese dacă îl va trezi. Mâna lui își spori strânsoarea. După ritmul regulat al

respirației sale, realizează că Gustav nu mai dormea. În loc să o elibereze însă, bărbatul o trase mai aproape, până când trupul ei delicat se mulă pe contururile ferme ale corpului său.

— Dumnezeu! gemu el în urechea ei, apoi gura lui o găsi pe a ei în întuneric și o cuprinse cu o senzualitate care stârni din nou în ea furtuna simțurilor. Nu avu timp să protesteze și nici să scape de brațul lui puternic care o ținea captivă. Când o sărută încă o dată, Caroline nu mai simți decât dorința nebunească de a rămâne pentru totdeauna prizoniera brațelor sale.

Îi prinse cu degete firave umerii și, instinctiv, se apropie mai mult de el. Dar reacția bărbatului o luă prin surprindere. Gustav, care părea atât de stăpân pe propriile gesturi, dădu frâu liber senzualității sale lacome. Buzele și mâinile lui sărutau și mângâiau cu patimă trupul tinerei sale soții, căutând și găsind locuri de o sensibilitate la care ea nici nu visase. Caroline își pierde controlul, dar plăcerea pe care o simțea era atât de străină de ea și atât de înfricoșătoare, încât nu dorea să se lase pradă acestor momente de uitare. Se temea de ce se putea întâmpla și, mai mult chiar, de propria ei incapacitate de a rezista. Când Gustav o trase mai aproape, își reveni brusc temătoare.

— Gustav, nu! îl imploră ea, reținându-l cu un gest tremurat.

— Este prea târziu, gemu el.

Caroline cunoscuse durerea și dezamăgirea de a fi iubită pentru prima dată.

Mai târziu – când Gustav dormea profund – tânăra se străduia încă, neputincioasă, să oprească șuvoiul de lacrimi amare care-i inundau ochii. Se simțea nefericită și deziluzionată. Trecu multă timp până când reuși să se calmeze și să adoarmă, dar lumina dimineții pătrundea deja prin fereastră.

Gustav dormea încă, întins pe spate, cu un braț îndoit sub

cap. Părea mai tânăr, de parcă trăsăturile îi fuseseră îmblânzite de somn. În timp ce-l privea, bărbatul se mișcă ușor în somn, iar liniile chipului său se înăspriă iarăși, la fel ca întotdeauna. Caroline se ridică din pat și se întinse după halatul aflat pe scaun.

— Caroline...

Ea privi brațul care-i strângea mâna și strigă înfricoșată:

— Lasă-mă!

Gustav o eliberă imediat, dar zise, cu obișnuitul său ton cinic:

— Puține femei trăiesc prima lor experiență amoroasă cu bucurie, și tu nu ești o excepție. Data viitoare...

— Nu va exista o dată viitoare! îl întrerupse ea cu ură și cu obraji roșii de rușine și de furie.

— Nu fi atât de sigură, o avertiză el.

Caroline intră în baie trântind ușa. Simțea că-l urăște din toată inima. În plus, se simțea stânjenită și profund rușinată că-i cedase atât de ușor. Nu mai voia să-l vadă, mai ales după cele întâmplute noaptea trecută, așa că fu foarte bucuroasă când bărbatul refuză micul dejun și se încuie în biroul personal. Pentru a-și uita supărarea și a-și ocupa mintea cu altceva, Caroline se hotărî să facă un tur al casei pe cont propriu și petrecu câteva ore explorând numeroasele camere ale vilei.

Ajunsa în camera de primire a oaspeților, o încăpere de dimensiuni impresionante și mobilată aproape opulent, Caroline fu atrasă de portretele de familie care acopereau pereții tapetați cu mătase. Unul dintre tablouri o fascină mai mult decât toate celelalte. Era o reprezentare a tatălui lui Gustav. Trăsăturile dure, puternice și reci erau aceleași ca ale fiului său, iar ochii luminoși aveau aceeași intensitate scrutătoare, care putea pătrunde cele mai ascunse secrete ale sufletului omenesc. Lângă acest portret se afla un loc gol. Acolo fusese cândva o altă pânză, judecând după

culoarea mai intensă a tapetului de sub el, dar probabil fusese înlăturat dintr-un motiv întemeiat... sau nu. Caroline se întrebă în sinea ei al cui era și de ce fusese scos. Cu acest gând în minte, se opri în fața următoarei uși și apăsă clanța. Camera era încuiată.

— Îți trebuie cheie să intri acolo, dar nu te-aș sfătui s-o faci.

Ea se întoarse rapid, tresărind, și se trezi față în față cu Gustav.

Bărbatul se apropiase de ea fără zgomot și acum o privea ironic și distant, aproape disprețuitor.

— De ce nu m-ai sfătui să intru acolo? întrebă ea, încercând, fără să reușească întru totul să pară calmă.

— Aici a fost cândva pivnița de vinuri, explică el, dar au trecut vremurile când sticlele de vinuri stăteau cuminți pe rafturile de lemn, așteptând momentul să-și bucure stăpânii cu tăria și cu aroma lor. Acum, în pivniță nu se mai află decât o grămadă de obiecte nefolositoare.

— Din tonul tău, înțeleg că nu ești de acord cu această nouă întrebuințare.

— Cred în păstrare, nu în distrugere, dar multe lucruri au fost considerate inutile după ce Isobel a intrat, temporar, în posesia casei. Bărbatul căzu pe gânduri, iar trăsăturile lui căpătară aerul amenințător care-i era atât de familiar Carolinei.

— Și totuși, mi-ar plăcea să vizitez pivnița, dacă se poate, insistă ea. Ochii lui o fixară curioși și - se înșela oare? - cu admirație. Apoi, fără un cuvânt, bărbatul căută în sertarul măsuței de lângă ușa pivniței și scoase o cheie. Privind-o în obişnuitul lui fel ironic, Gustav adaugă, pe un ton zeflemitor:

— Dacă nu ești alergică la pânze de păianjen și la praf, îți voi prezenta această încăpere misterioasă chiar eu.

Vârî cheia în broască și peste câteva clipe ușa se deschise cu

un zgomot puternic. Caroline privi adâncimea întunecată a încăperii și își dori să nu fi insistat să cunoască ce se afla dincolo de această ușă.

Un fior rece o străbătu și-și strânse brațele în jurul trupului.

Capitolul 6

Când Gustav aprinse însă lumina, camera își pierdu mult din aerul înfricoșător. Caroline privi fascinată în jur, entuziasmată de sutele de obiecte care-i atrăgeau privirile ca un magnet.

— Te interesează casele vechi? îi întrerupse Gustav gândurile, cu o notă amuzată în glas.

— Da, foarte mult, răspunse ea. Au multă personalitate.

— Dar au și fantome.

— Cred că râzi de mine, zise ea nesigur, plimbându-și privirea peste cutiile prăfuite, peste piesele de mobilier desperecheate și peste geamantanele vechi, zgâriate.

— Nu crezi în fantome?

— N-am întâlnit niciodată una. Tu?

— Servitorii se plâng că în unele nopți se aud zgomote stranii în pivniță. Am coborât aici într-una din acele nopți, când m-au chemat, și am descoperit că vântul, atunci când bate într-o anumită direcție, intră prin crăpăturile zidurilor și scoate sunete ca de jale. Sper că asta îți răspunde la întrebare.

— Crezi că orice lucru are o explicație atât de simplă?

— De obicei așa se întâmplă, răspunse el, cu o bruschete nejustificată. Ai văzut destul? Putem să plecăm?

— Da, șopti ea.

Când se întoarse însă, zări un obiect care-i atrase atenția. Era portretul unei femei blonde, fragile, cu trăsături frumoase și delicate. Ceva din aspectul ei i se părea familiar. Fruntea bombată și genele lungi îi aminteau de Gustav... în anumite momente.

— Tata a cerut să se picteze acest portret al mamei imediat după nunta lor, îi explică bărbatul, apropiindu-se.

— Și ce caută tabloul aici, în pivniță, acoperit de praf? se miră

Caroline, înduioșată.

— Isobel este o femeie geloasă și posesivă și a ordonat ca portretul să fie înlăturat de pe peretele camerei de primire.

— Dar tatăl tău n-a avut nimic de spus?

— Tata era prea preocupat să facă bani și ajungea destul de rar acasă.

— Pot să șterg de praf tabloul și să-l pun la locul lui? îl rugă ea. Dacă dorești, răspunse el, dus pe gânduri. Ar fi interesant de văzut reacția Isobelei, când îl va vedea.

Gustav o ajută să ducă portretul sus, să-l șteargă de praf și de pânze de păianjen și să-l așeze la locul lui în hol.

— Era o femeie mică de statură? întrebă Caroline, privind cu simpatie trăsăturile fine și delicate ale femeii din tablou.

— Da, era scundă și blondă, spuse el, cercetând-o pe Caroline din creștet până-n tălpi cu un zâmbet ironic. Semăna puțin cu tine, adăugă el.

— Atunci, înseamnă că n-ai moștenit trăsăturile tatălui tău... cu mici excepții, comentă ea, încercând să ignore privirea lui insistentă și ironică.

— Da, ai dreptate, aprobă el. Și nu numai trăsăturile fizice. Tata era un bărbat greu de mulțumit. Dar și-a găsit nașul când a întâlnit-o pe Isobel, care era la fel de dură și de hotărâtă ca el, mai ales când își dorea ceva.

Ea tăcu o timp, ca pentru a înțelege semnificațiile profunde ale acestei mărturisiri, apoi reluă:

— Și ce te face să crezi că Isobel nu te va învinge și perine?

— Eu nu sunt tata, se răsti el, indignat. Și apoi, am testamentul de partea mea. În fond, respect întru totul cerințele lui și am o soție în toate sensurile cuvântului, nu-i așa? adăugă el cu subînțeles.

Caroline simți că se sufocă auzind această aluzie la relația lor conjugală... nedorită și forțată. Înghiți cu greutate și-și întoarse privirea.

— Aș vrea să fac o plimbare, zise ea, căutând să-și ascundă stânjeneala.

— Am o idee mai bună, răspunse bărbatul, încleștându-și mâinile pe talia ei subțire și forțând-o să-l privească în ochi. Vom face o excursie, apoi ne vom opri undeva să luăm prânzul.

Nu-i lăsă timp să protesteze și, înfășurând-o în singura haină groasă pe care o adusesese cu ea la mutare, o trase după el afară și o urcă în Jaguarul său argintiu.

Caroline mai străbătuse aceste drumuri, și nu o dată, dar niciodată o excursie nu i se păruse mai fascinantă ca acum, alături de Gustav. Se simțea de parcă ar fi văzut pentru prima dată peisajele și locurile prin care treceau. Bărbatul știa povestea fiecărui cătun și al fiecărui colț de natură și reușea să transforme orice loc, oricât de nesemnificativ, într-un subiect de basm.

Către ora prânzului, înfometați, opriră la un restaurant mic și cochet, să ia masa. Ca întotdeauna, Caroline fu mai conștientă de prezența lui Gustav alături de ea decât de gustul mâncării. Iar când genunchiul lui îi atinse ușor piciorul, ca din greșeală, în ea se stârniră senzații tulburătoare, de vis... sau de coșmar. Gustav se purta ca o gazdă perfectă, iar ea conștientiză, cu stupoare și teamă, că se lăsa prinsă în mrejele dragostei.

Marea nu fusese niciodată mai albastră, soarele niciodată mai strălucitor și cu cât continuau călătoria, cu atât în sufletul ei se năștea, mai adânc, un sentiment de dragoste și de admirație pentru acest necunoscut. Pe când se plimbau printre copacii abia înfloriți, în după-amiaza caldă, bărbatul îi luă mâna și o sărută pe buze, blând... la început, apoi din ce în ce mai pătimaș.

Când Gustav își ridică în sfârșit fruntea, parfumul lui o copleși și o ameți ca un vin tare.

Când ajunseră înapoi acasă, bărbatul o prinse de talie și, astfel îmbrățișați, intrară în casă, străbătură holul și urcară treptele până în dormitor. Caroline realizează ce urma să se petreacă numai când Gustav închise cu grijă ușa camerei, se întoarse spre ea și o ridică în brațe.

Atingerea buzelor și a brațelor sale era ca un vis perpetuu. În ea se născu dorința senzuală de a fi îmbrățișată sălbatic. Bărbatul o întinse pe pat și începu s-o dezbrace cu mâini experte. Când o strânse la pieptul său puternic, ea tremură neputincioasă ca o frunză în vânt. Mângâierile lui erau ușoare, insistente și senzuale, trezind în ea un foc năvalnic. Încercă să vorbească, să protesteze, dar buzele ei se mișcă fără zgomot. Se arcui spre el cu o mișcare instinctivă, o invitație pe care bărbatul nu o ignoră. Se aștepta s-o doară, dar nu simți decât plăcere.

Mai târziu, când își reveni în simțiri, alergă la baie. Acolo o cuprinse rușinea și simți că se înstrăinează de sine însăși. Îl iubea pe Gustav într-un mod care nu credea că este posibil, dar el, nici măcar o dată, prin niciun gest sau vorbă, nu-i lăsase impresia că ar ține la ea. Știa prea bine că n-o va iubi niciodată.

Făcu un duș și se îmbracă pentru cină. Când Gustav ieși la rândul lui din baie, puternic, bronzat, frumos, ea încercă să ignore sentimentele care-i invadau inima și simțurile. De teamă de a nu-și dezvălui fără voie trăirile, Caroline își plecă fruntea. Gustav, însă, îi interpretează altfel gestul.

— Draga mea, trebuie să încetezi să confunzi sexul cu o experiență traumatizantă. Să fii iubită... fizic de soțul tău nu înseamnă sfârșitul lumii, zise el ironic. De fapt, pentru tine este numai începutul.

Caroline încercă să spună ceva, dar cuvintele îi muriră pe buze. Pentru ea, totul se va sfârși când Gustav nu va mai avea nevoie de ea. Acest gând tulburător, rece ca moartea, o îndureră peste măsură.

Gustav fu neobișnuit de tăcut la cină. După masă, când se retraseră în living pentru cafea, îl văzu savurându-și pipa, în loc de trabucul din fiecare zi. Chipul lui avea o expresie gânditoare, aceeași pe care o cunoscuse în cele două nopți petrecute cu el în cabana lui. De data asta însă, în priviri i se citea o tristețe gravă, care nu mai avea nimic de-a face cu atitudinea sa obișnuită, cinică și dură.

Treptat, gândurile Carolinei alunecară fără voie către viitorul apropiat.

— Cum ar trebui să mă comport cu Isobel și cu familia ei? întrebă ea cu o voce blândă.

— Ca o soție loială; în fond, viitorul soțului tău este amenințat, răspunse el cu o notă de avertisment subtil în glas. Trebuie să fii pregătită pentru orice, atât în ceea ce o privește pe Isobel, cât și pe Russell. Isobel este eminența cenușie, dar Russell este un supus redutabil.

— Este un bărbat mai slab, mai vulnerabil?

— N-aș spune, replică Gustav. Isobel este o tipă foarte inteligentă și foarte dominatoare, așa că oricine poate părea slab în comparație cu ea.

— Te-a dominat și pe tine, când erai copil?

— A încercat.

— Dar n-a reușit, completă ea.

— Bineînțeles că nu, făcu el sec. N-aș mai fi ajuns unde sunt azi, dacă ar fi reușit.

Tăcură o timp, fiecare adâncit în propriile gânduri, apoi

bărbatul reluă, cu o voce înduioșată:

— N-ai o sarcină ușoară, să știi, poate vei ajunge să regreti că n-ai acceptat oferta lui Maxwell Hilton...

— O, nu! țipă ea, întrerupându-l, dezgustată. Niciodată! Prefer...

Dându-și seama că această exclamație îi dezvăluia sentimentele mai mult decât și-ar fi dorit, Caroline se întrerupse, se ridică brusc și spuse, grăbit:

— Mă duc la culcare, sunt cam obosită.

— Caroline! o strigă el din urmă.

— Da? răspunse ea, întorcând capul.

— Să înțeleg, din reacția ta, că ți-a plăcut noaptea noastră de dragoste?

Caroline clătină din cap cu amărăciune.

— Această experiență nu trebuie să se mai repete, îl avertiză ea.

Dar realizează că tonul pe care-l folosise nu era deloc convingător.

Ridicându-se brusc de la locul lui, Gustav se apropie încet de ea, o prinse în brațe și o forță să-i întâlnească privirea. Ea își ridică ochii în care pluteau nori de furtună, dar nu trecu mult până să-i plece la loc, învinsă.

— Eu nu regret nicio clipă că am făcut dragoste, iar tu, dacă ai fi cinstită cu tine însăși, ai recunoaște că mă dorești la fel de mult cum te doresc eu!

— Lasă-mă în pace! strigă ea. Nu-mi place să mă atingi!

— Buzele tale spun una, dar ochii te contrazic, râse el, fără supărare. Oare ce să cred?

— Te urăsc! repetă ea, strivită de pieptul puternic al bărbatului.

— Ura este o emoție pozitivă, și cred că începe să-mi placă. Cu cât mă urăști mai mult, draga mea Caroline, cu atât mai mult îmi dau seama că te vreau.

Gura lui senzuală se presă peste a ei și fără voia ei, tânăra femeie se topi la pieptul soțului ei. Gustav o ridică în brațe ca pe un copil și ieși din living, îndreptându-se către scările ce duceau la dormitor. Caroline se zbătu și-l zgârie, disperată, apoi lacrimi amare de frustrare îi udară genele aurii.

— Ești ca o pisică sălbatică! mârâi el, punând-o pe podea. Dar te voi îmblânzi, continuă bărbatul, prinzându-i strâns mâinile.

Încercările ei de a scăpa păreau să trezească în el o pasiune plină de mânie. Nici urmă din bărbatul civilizat de acum câteva clipe, alături de care luase într-o liniște aproape casnică cina. Gustav îi sfâșie rochia care-i ascundea trupul tremurând, apoi se dezbracă și el din câteva gesturi grăbite. N-avea nicio scăpare! Dar în loc ca acest gând s-o doară, trezi în ea o dorință nebunească de a ceda.

Alături de el, dragostea era ca navigarea pe valuri de furtună.

Mai târziu, când Gustav adormi lângă ea, Caroline realizează că dorința o purtase din nou în locuri străine de propria sa fire. Regretă acele clipe de uitare de sine, dar știa că nu putea lupta împotriva dorinței.

Luni dimineață, Caroline se trezi singură în patul mare. Pe pernă, găsi un bilet de la soțul ei.

„Caroline, începea mica scrisoare, seara trecută a fost o revelație pentru amândoi, dar nu trebuie să uiți că nimic nu durează pentru eternitate. Tu ești încă o copilă, iar eu sunt primul bărbat care a făcut dragoste cu tine. Dacă ești destul de inteligentă, nu vei da nicio semnificație deosebită acestei relații și-ți vei aminti, sper, că sunt la fel de nerăbdător să rup contractul

nostru ca atunci când i-am stabilit condițiile. Imediat ce voi scăpa de parazitul de Isobel, fiecare își va vedea de propriul drum.

Nu voi veni acasă înainte de ora șase după-amiază, așa că amână cina pentru ora șapte.

G. De L".

O lacrimă arzătoare căzu pe foaia de hârtie, întinzând cerneala. Mâinile ei nervoase și reci mototoliră hârtia și o aruncară într-un colț al camerei. Atât de mult își dezvăluise pasiunea pentru el, încât Gustav simțise nevoia s-o avertizeze? se întreabă ea, umilită.

Cu chipul palid, se dădu jos din pat și-și dezbracă pijamaua, ca să vadă urmele vânătăilor tandre care-i aminteau dureros de pasiunea nopții trecute. Ridică de jos biletul și vru să-l distrugă, dar nu putu. Cu un gest automat îl vârî într-un sertar, sub obiectele de lenjerie. Dacă i-ar fi trecut vreodată prin minte să-și mai depășească atât de necugetat condiția care i se atribuisese prin contract, această scrisoare avea să-i reamintească rolul pe care și-l asumase de bunăvoie.

Spre marea ei ușurare, Gustav își petrecu seara, după cină, în biroul personal, iar conversația de la cină fusese rece și impersonală.

A doua zi dimineată, la micul dejun, Gustav îi întinse un cec.

Ea îl privi fără să înțeleagă despre ce e vorba, apoi realizează că pe biletul de bancă se afla scris numele ei.

— Vreau să-ți cumperi niște lucruri mai ca lumea, îi explică Gustav pe un ton plat, turnându-și o nouă ceașcă de cafea.

— Nici nu-mi trece prin cap! refuză ea cu răceală.

— Ești soția mea și îți cer să-ți cumperi niște haine potrivite cu statutul tău. Dacă tu crezi că aș cheltui cu tine măcar un cent dacă n-ar fi pentru a-mi sluji scopul de a o convinge pe Isobel, te

înșeli amarnic.

— Bine, am înțeles, zise ea, prea obosită să mai lupte cu el. Nu e cazul să devii mitocan.

— Slavă Domnului că ai priceput în sfârșit! exclamă el cu sarcasm. Te sfătuiesc să te duci la cumpărături chiar azi, pentru că scumpa mea familie s-ar putea să sosească mâine.

— Ți-au spus-o ei?

— Nu direct, dar am sursele mele de informare. Și renunță la privirea aia de câine bătut, adăugă el cu o duritate nejustificată. Pari atât de tânără și de nesigură, încât Isobel va înțelege imediat că mariajul nostru este o farsă.

— Îmi pare rău, se scuză ea.

— Și orice ar fi, nu plânge, se răsti el. Un singur lucru mă enervează cu adevărat, o femeie care plânge fără motiv.

Caroline visase întotdeauna să aibă destui bani încât să-și poată cumpăra orice haină, oricât de scumpă, dar în acea dimineață era aproape convinsă că nu se va distra nicio clipă.

Totuși, în ciuda reticenței de la început, Caroline se bucură deplin de ziua de shopping. Nu mai avusese niciodată haine atât de scumpe sau care să-i evidențieze mai bine silueta feminină, iar entuziasmul ei spori când directoarea de vânzări îi propuse să-și schimbe coafura pentru a-și schimba imaginea.

Îi plăcea ideea. Trebuia să adopte o nouă înfățișare, care să se potrivească statutului ei recent câștigat. Era doamna Gustav de Leeuw și trebuia să se ridice la înălțimea rangului. Temporar, se grăbi ea să adauge, iar buzele i se strânsură dureros.

Ajunse acasă cu portbagajul mașinii plin de bagaje. Gustav sosise mai devreme și se afla în birou, dar lăsase ordine să nu fie deranjat, o anunță Tilly.

Caroline făcu o baie, apoi se schimbă într-o rochie nouă, de

lână, cu guler bogat, care-i accentua linia subțire a gâtului. Rochia avea o culoare albastru-deschis și era croită simplu și elegant. Părul, tuns mai scurt, îi ajungea până la umeri și era coafat astfel încât să-i încadreze cu șuvițe subțiri contururile feței. Imaginea ei din oglindă arăta o sofisticare matură, fascinantă. Nu mai avea pe chip acea inocență copilărească. Din oglindă o privea imaginea unei femei care cunoscuse îmbrățișarea pasionată a unui bărbat, a unei femei care cunoscuse durerea de a iubi cu nesăbuintă.

„Un singur lucru mă enervează cu adevărat – o femeie care plânge fără motiv”, auzi din nou în minte cuvintele lui Gustav și, înainte de a coborî scările, clipi rapid pentru a alunga lacrimile care i se adunau sub pleoape.

Zvonul unor voci înăbușite se auzea din living. Ușa camerei era închisă, pentru a păstra căldura focului. Oare trebuia să intre, sau să-și găsească ceva de făcut până la plecarea oaspeților? Era dificil de știut ce anume și-ar fi dorit Gustav, dar râsul răgușit al unei femei care se auzea din spatele ușii închise, îi stârni curiozitatea și decise să-și ia inima în dinți și să intre.

Străbătu holul și nu se opri decât o secundă, pentru a-și verifica ținuta, înainte de a împinge ușor ușa.

Conversația încetă brusc și atenția micului grup din living se fixă asupra Carolinei. La început fu întâmpinată cu o curiozitate intensă, apoi evaluată cu o atenție admirativă. Gustav se apropie de ea și-i întinse mâna, iar musafirii părură alertați de semnificația acestui gest.

Zâmbetul bărbatului era încântat, iar degetele sale strângeau cu putere mâna soției, în timp ce ochii lui o avertizau să nu protesteze când va simți brațul lui greu strângându-i talia subțire.

— Draga mea, zise el pe un ton absolut natural. Vreau să-ți prezint oaspeții mei – Isobel, fiul ei, Russell, și soția lui, Nicola.

Caroline este soția mea, adăugă el către ceilalți, cu un o voce triumfătoare.

După anunțul lui Gustav urmă o tăcere încordată. Prima care își reveni fu Isobel. Părând încă tânără, femeia cu păr negru ca pana corbului se ridică și o privi pe Caroline din cap până-n picioare.

— Sper că glumești, Gustav, zise ea cu dispreț. Cunoaștem bine cu toții părerea ta despre căsătorie și obiceiul de a-ți schimba prietenele ca pe șosete. Cine e fata asta și ce naiba face aici? Ai devenit atât de puțin discret în relațiile tale cu femeile încât le aduci acasă? Sau te-ai ținut îndeajuns încât să umbli cu o tânără care ar putea să-ți fie fică?

După ce Isobel își termină discursul, Caroline replică, foarte calm:

— Nu sunt o copilă și nu sunt nici amanta lui Gustav. Sunt soția lui și te rog să nu mai uiți asta.

Ochii negri ai femeii o priviră arzător, iar gura ei stacojie se strânse amenințător.

— Nu ești decât o pipiță obraznică.

— Ajunge, Isobel! interveni Gustav, strângând protector brațul tremurător al Carolinei. Fie că-ți place sau nu, o ai în față pe soția mea. Iar dacă vrei un act oficial, ți-l voi arăta îndată.

— Nu scapi așa ușor! îl amenință Isobel, furioasă. Te avertizez, nu poți scăpa!

— Mamă, zise Russell, ridicându-se de pe canapeaua unde stătea alături de soția sa gravidă. Chiar dacă vestea e șocantă, nu trebuie să uităm să ne comportăm civilizat. Să-i felicităm pe Gustav și pe Caroline!

Surprinzător, Isobel se conformă și, făcând un efort uriaș, șopti câteva cuvinte de felicitare.

Caroline își fixă atenția asupra lui Russell. Era un tip înalt, slab și brunet, cu trăsături delicate și foarte frumoase. Dar ceva din atitudinea lui o avertiză că era un om periculos.

Capitolul 7

Caroline supraviețui acestei seri lungi, tensionate și fu foarte fericită când în sfârșit se termină.

De-a lungul întâlnirii se schimbaseră cuvinte dure, remarce acide și jigniri insuportabile între Isobel și Gustav, fără ca vreunul dintre ei să pară dispus să cedeze.

— Mă duc să fac cafea, se offeri Caroline la un moment dat, fericită să scape din acest permanent schimb de focuri.

— Excelentă idee, o felicită Gustav pe un ton ironic. Fă-o tare. Isobel are nevoie să-și refacă resursele de energie, după câtă a cheltuit în această seară.

— Vrei să mă însoțești, Nicola? întrebă Caroline.

— Da... zise ezitând tânăra femeie, privind-o pe soacra sa.

— Stai locului, Nicola! se auzi vocea mânioasă a Isobelei. Știi bine că medicul ți-a recomandat să nu stai mult în picioare.

— Avem scaune și în bucătărie, zise Caroline, iritată de modul cum își trata femeia nora.

— Da, inconfortabile și nepotrivite pentru starea Nicolei, pufni Isobel cu dispreț.

Caroline întâlni privirea rugătoare a tinerei femei și nu mai insistă, de teamă să nu-i îngreuneze situația.

Caroline stătu destul de mult în bucătărie, așteptând ca cearta să înceteze. Într-adevăr, când se întoarse, Gustav spuse:

— Isobel, cred că am început să ne repetăm. Ce-ar fi să încheiem discuția în seara asta și să continuăm mâine?

— Uiți că este casa mea! țipă Isobel, cu un aer de tragediană.

— Dar la fel de bine e și a mea, îi aminti glacial Gustav. Atâta timp cât rămân aici, La Roche este casa mea.

— Haide, mamă, zise Russell. Cearta asta nu duce nicăieri și

suntem cu toții obosiți.

— Ai și tu dreptate o dată, aprobă femeia, cu acreală.

Cei trei pleacă să se odihnească în camerele pregătite pentru ei. Gustav închise ușa în urma lor și zise, obosit:

— Aș avea nevoie de o băutură.

— Da, aprobă Caroline, și eu. Ceva tare.

— La vârsta ta vinul e suficient, zâmbi el vag, întinzându-i un pahar.

— Nu-mi spune și tu că sunt un copil!

— Isobel avea dreptate, observă el, privind-o cu ochii mijiți. Sunt aproape suficient de bătrân ca să-ți fiu tată.

— Nu spune prostii!

— Ai prefera să-ți fiu iubit?

— Aș prefera să schimbăm subiectul, zise Caroline cu efort.

— Bine, răspunse el, ridicând din umeri. Îmi place tunsoarea ta și rochia aleasă. Te face să arăți mai feminină și extrem de dezirabilă.

— Te rog, Gustav, făcu ea, privind în altă parte.

— Roșești ușor, constată bărbatul.

— Seara asta este un exemplu despre cum va decurge viața noastră de acum înainte? întrebă ea, ca să schimbe subiectul.

— E greu de ghicit ce va face Isobel.

— Așa a fost întotdeauna?

— Întotdeauna, confirmă el.

— Îmi pare rău pentru Nicola, șopti ea, așezându-se pe canapea. Este dominată și abuzată.

— S-a vârat singură în treaba asta.

— Nu toată lumea e puternică, așa cum ești tu, o apără Caroline, șocată de cuvintele lui reci și dure.

— Cu excepția câtorva momente de fâstâceală, nu te-am văzut

nici pe tine căzând sub vraja Isobelei, reluă el.

— Pentru că nu sunt nora ei, iar tu nu ești Russell.

— Slavă Domnului!

— Și acum, ce se va întâmpla?

— Vii cu mine în pat.

— Nu la asta mă refeream, știi foarte bine, replică ea, mânioasă.

— Mi se pare un subiect mai interesant, nu crezi?

— Te rog să fii serios, îl imploră ea. Ce se va întâmpla de acum înainte?

— Așteptăm.

— Așteptăm? Ce anume?

— Ca Isobel să facă prima mișcare.

— Pare un joc de șah... letal.

— Nu trebuie să-ți subestimezi dușmanul, zise el, apropiindu-se de canapea.

— Cred că mă duc la culcare, anunță Caroline.

— O sugestie excelentă, aprobă el.

Urcară scările în tăcere.

Caroline își pieptăna părul când bărbatul apărură din baie într-un halat lung, care-i evidenția trupul puternic. Nu purta nimic pe dedesubt. Tânăra femeie îl privi în tăcere și spuse cu voce tare gândurile care o frământau:

— Dacă aș fi fost un cal de curse pe care ai fi dat foarte mulți bani, ai fi avut dreptul să-mi ceri supunere.

— Așa e, zise bărbatul, ignorând tristețea din ochii soției sale. Ți-am oferit multe și cer înapoi cu dobândă.

— Într-o zi, când vei descoperi că banii nu pot cumpăra orice, îmi va fi milă de tine.

— Nu pot cumpăra orice? Cum ar fi?

— Dragostea.

— Dragostea este un sentiment supraestimat, răspunse el pe un ton disprețuitor. Am nevoie de o femeie în patul meu, iar femeii pot cumpăra oricând.

— Ești dezgustător! exclamă ea.

Mâinile lui o prinseră strâns de umeri, cu o putere nemiloasă.

— Dar pe tine te-am cumpărat, nu-i așa?

— Știi foarte bine că cu un sunt o femeie ușoară, zise ea, pălind.

— Da, a fost nevoie să înaintez și o cerere în căsătorie alături de acel cec, replică el sarcastic, dar ca majoritatea femeilor, și tu te-ai lăsat cumpărată.

— Nu mă face să te disprețuiesc și mai mult, îl avertiză ea.

— Poți să mă disprețuiești cât vrei. Ești foarte frumoasă când ești supărată, și asta mă face să te doresc și mai mult.

Ea încercă să lupte împotriva puterii de oțel a brațelor lui, dar sângele trădător îi pulsa în vene, făcând-o să se arcuiască spre el. Atingerea lui era posesivă și lacomă, iar ea abia dacă realizează că este dezbrăcată și întinsă pe pat.

Cuvintele "te iubesc" apărură pe buzele ei umflate și vinete, dar din fericire nu se auziră, pentru că fură întrerupți de cineva care deschise cu zgomot ușa dormitorului. Gustav șopti ceva cu furie, își ridică fruntea și se întoarse către intrus, adăpostind cu trupul lui corpul Carolinei.

— Îmi pare rău, zâmbi Isobel din ușă. Habar n-aveam că această cameră este ocupată.

— Data viitoare îți sugerez să bați și să aștepti să fii invitată să intri, răspunse Gustav cu o voce de gheață.

Isobel zâmbi sarcastic, dar închise ușa în urma ei și plecă.

— Mințea! izbucni Caroline. Nu putea să nu vadă lumina pe

sub uşă.

— Această mică diversiune a fost plănuită special pentru ca Isobel să vadă ce se petrece în dormitor, răspunse Gustav pe un ton lejer.

Caroline avea impresia că incidentul fusese premeditat, dar nu de către Isobel, ci de către Gustav. În ochi i se aprinseră scânteii ameninţătoare de furie. Fusese manipulată şi umilită.

— Eşti cea mai dezgustătoare persoană pe care am întâlnit-o vreodată şi dacă mă mai atingi, voi începe să ţip! îl anunţă ea.

— Nu va fi nevoie, zâmbi Gustav caustic, ridicându-se. Ai un trup fermecător, dar interesul meu a durat suficient cât s-o conving pe Isobel că suntem într-adevăr căsătoriţi.

Ea păli şi întrebă, cu glas răguşit:

— Ce fel de om ar spune aşa ceva?

— Ştiu foarte bine cine sunt, nu mă dau în lături de la nimic ca să obţin ce vreau. Haide, pune-ţi cămaşa de noapte, şi culcă-te, adăugă el. Ți-ai servit scopul pe ziua de azi.

Nici dacă palmele lui grele ar fi lovit-o n-ar fi putut fi mai şocată, îşi zise Caroline. Strânse pleoapele pentru a-şi ascunde ochii îndureraţi, îşi puse cămaşa de noapte şi se duse în baie înainte de a-şi pierde şi ultima fărâmbă de demnitate izbucnind în plâns.

Nu-i va mai da niciodată ocazia s-o umilească astfel, decise ea cu fermitate, aşezându-se în pat lângă el. Niciodată! Învăţase o lecţie pe care n-o va uita uşor.

Când se trezi a doua zi dimineată, Gustav plecase deja la birou. Îmbracă nişte pantaloni confortabili şi un pulover, îşi puse haina şi coborî la parter. Aici, se întâlni cu Nicola.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat azi-noapte, se scuză ea timid.

La început, Caroline crezu că se referă la vizita nocturnă a Isobelei, dar tânăra femeie continuă:

— Nu sunt chiar atât de delicată pe cât vrea Isobel să par, dar cred că e mai simplu să-i dau ascultare fără să mă opun.

— De ce, Nicola? se miră Caroline. Ai dreptul să alegi.

— Nu înțelegi, oftă femeia, privind-o cu ochii ei calzi. Îl iubesc pe Russell și nu vreau să-l pierd, chiar dacă el dansează cum îi cântă mama lui.

— Dar de ce l-ai pierde? o întrebă Caroline, șocată.

— Cred că ți-ai dat seama câtă influență are soacra mea asupra lui.

Caroline se uită la tânăra femeie din fața ei, mai mare decât ea cu numai un an sau doi, apoi ochii ei se măriră de uimire.

— Vrei să spui că dacă Isobel i-ar spune să te alunge, ar face-o?

— Fără să crâcnească, mărturisi Nicola cu amărăciune.

În apropiere se auziră pași grăbiți, așa că Nicola zise, privind speriată în jur:

— Este Isobel. N-ar trebui să mai vorbim, pentru că te consideră un dușman.

Peste câteva clipe, își făcu apariția chiar Isobel, care își privi nora cu o suspiciune disprețuitoare.

— Ce cauți aici la ora asta? întrebă ea.

— Am venit să iau un pahar cu lapte și o întrebam pe Caroline unde e bucătăria.

— Bucătăria este aici, îi arată Isobel nervoasă.

— Așa mi-a spus și Caroline, minți Nicola.

Apoi, aruncând o privire rugătoare lui Caroline, adăugă:

— Scuză-mă, și plecă în grabă.

Carolin o privi cu durere și vru să-și continue drumul, dar

mâna slabă și nervoasă a Isobelei o prinse și o reținu pe loc.

— Vreau să vorbesc ceva cu tine, zise femeia, eliberându-i brațul și invitând-o în living.

Caroline avu impulsul s-o refuze, dar se răzgândi și o urmă.

— De ce te-ai căsătorit cu fiul meu vitreg? întrebă Isobel fără nicio introducere.

— Din obișnuitele motive pentru care se căsătoresc în general oamenii, răspunse ea, fără să fie surprinsă.

— Nu se poate să fie din dragoste, pufni Isobel nu dispreț. Gustav nu e tipul capabil de asemenea sentimente siropoase, așa că trebuie să fie cu totul alt motiv, continuă ea cu un zâmbet strâmb. Am auzit că este un amant desăvârșit.

— Doar nu vrei să-ți răspund la această întrebare, nu?

— O, dar ce discrete suntem! o ironiză Isobel.

Caroline își propusese să-și păstreze sângele-rece și reuși cu brio, deși își simțea obrajii înflăcărați.

— Eu sunt întotdeauna discretă, Isobel, și n-aș intra niciodată neinvitată într-un dormitor matrimonial.

— Dacă l-ai cunoaște pe Gustav cum îl știu eu, n-ai avea pic de încredere în el.

Femeia o privi speculativ, apoi reluă:

— Te-a plătit să te măriți cu el?

— Nu, m-a cerut de soție, atâta tot, replică tânăra, fericită să spună adevărul, măcar parțial, apoi schimbă subiectul. Vrei să iei micul dejun acum, sau îl aștepti pe Russell să coboare?

— Russell se trezește târziu, așa că voi lua masa singură.

— Voi trimite un servitor la tine în cameră, zise Caroline, îndreptându-se spre ușă.

— Dacă voi dori, voi chema chiar eu pe cineva, se înfurie Isobel. Asta este casa mea, nu uita.

Mâna Carolinei se strânse pe clanță.

— De timp ce sunt soția lui Gustav, este casa mea, dar dacă ai plăcerea secretă de a suna clopoțelul pentru a chema servitorii, n-ai decât. Mă duc să mă plimb.

Trânti ușa în urma ei și străbătu holul grăbită, dar nu suficient de rapid pentru a nu-și auzi soacra țipând în urmă:

— Puștoaică obraznică ce ești!

Ridică din umeri și ieși afară, în răcoarea dimineții.

Era o zi înnorată, iar ploaia cădea deasă și fină ca o perdea, dar Caroline abia dacă simțea. Mergea întins, cu hotărâre. Ieși pe porțile grele de fier, apoi se opri pe o alee străjuită de copaci. Unde se ducea? Nu știa, realizează ea, nepăsătoare. Ridică din umeri și-și continuă drumul.

Ploaia avea darul să-i limpezească mintea și să-i aline durerea din inimă. De zeci de ori își repetă cuvintele și întâmplările zilei trecute. Era mânioasă, umilită și tristă, dar trebuia să admită că oricât de mult o rănea Gustav, continua să-l iubească.

O mașină trecu pe lângă ea, dar era prea cufundată în gânduri pentru a observa prezența cuiva. Portiera mașinii se deschise ușor și un bărbat o strigă dinăuntru. Întoarse capul și un zâmbet îi apăru pe față.

— Urcă, zise bărbatul.

— Mulțumesc! Mă bucur să te văd, Dennis, spuse ea cu sinceritate, acceptând invitația.

Bărbatul merse puțin în tăcere, apoi opri mașina pe marginea drumului, ca să poată discuta în liniște.

— Unde te duci? întrebă Caroline.

— Mă întorc acasă. Am fost să vizitez un client și nu mi-a venit să-mi cred ochilor când te-am văzut mergând singură prin ploaie. Nu credeam să te mai văd vreodată, adăugă el gânditor.

Când îl privi pe bărbatul alături de care sperase să trăiască întreaga viață, în ochii ei era tristețe. Acele clipe păreau atât de departe... Vederea lui nu-i făcea nicio plăcere deosebită, nu-i încălzea inima, se bucura de prezența lui ca de o întâlnire cu o veche cunoștință.

— Ne-am spus adio ca logodnici, dar nu înseamnă ca nu putem fi prieteni, zise ea cu o afecțiune amicală.

— Nu putem fi prieteni, Caroline. Nu acum, când am înțeles ce prost am fost că te-am pierdut.

— Căsătoria noastră n-ar fi mers, Dennis. Nu te-am iubit niciodată, acum știu asta.

— A fost un adevărat șoc pentru mine să aud că te-ai măritat cu Gustav de Leeuw, zise el pe un ton mânios. Este mult mai mare decât tine.

— Ce contează optsprezece ani când iubești?

— Diferența de vârstă dintre voi vă conta atunci când el va fi senil și tu vei fi încă destul de tânără pentru a te bucura de viață.

— Nu voi asculta ineptiile astea! se revoltă ea, încercând să-i atragă atenția că depășise măsura.

— Îmi pare rău, Caroline, se scuză el. Gelozia m-a făcut să spun aceste prostii, așa că nu mă învinovăți prea tare.

— Ar fi mai bine să plec.

— Stai! o opri el. Când te mai pot vedea?

— Nu văd de ce ne-am mai întâlni, răspunse ea cu calm. Ai spus chiar tu că nu mai putem fi prieteni. Dacă nu ne putem întâlni ca prieteni, e mai bine să nu ne întâlnim deloc.

— Ai dreptate, admise el, oftând.

— Așa e cel mai bine, crede-mă...

O mașină trecu pe lângă ei, și Caroline se sperie când recunosc la volan profilul întunecat al lui Russell. Oare o văzuse,

se întrebă ea, sau fusese atent la drum?

— Cine este? întrebă Dennis, observându-i chipul gânditor.

— Fratele vitreg al soțului meu, răspunse ea.

— Și?

— Și nimic! se răsti ea, iritată. L-am remarcat, asta-i tot, și mi-a amintit că trebuie să mă întorc acasă.

— Caroline...

— Mi-a făcut plăcere să te revăd, Dennis, dar trebuie să ne luăm rămas-bun, îl întrerupse ea, coborând din mașină.

Se întoarse grăbită pe drumul spre casă, fără să privească înapoi când auzi mașina bărbatului demarând.

Dacă altă dată se îndoise de sentimentele ei, acum era sigură că nu-l iubise niciodată pe Dennis și că incidentul care dusesese la despărțirea lor nu putea veni într-un moment mai prielnic, pentru că o împiedicase să facă cea mai mare greșeală a vieții ei.

„Dar căsătoria cu Gustav nu este o greșeală la fel de mare?” se întrebă ea, dar întrebarea rămase fără răspuns. Lângă ea, pentru a doua oară într-un interval de câteva minute, opri o altă mașină.

— Bună, zise Russell, coborând geamul. Vrei să te conduc acasă?

— Mulțumesc, răspunse ea clătinând din cap, dar prefer să merg pe jos.

— Cum vrei, draga mea, făcu bărbatul cu indiferență. Dar nu pare o vreme potrivită pentru plimbare, nu crezi?

— Întotdeauna mi-a plăcut să mă plimb prin ploaie, spuse ea, întrebându-se în sinea ei unde ducea discuția asta.

— Ne vedem mai târziu, atunci, replică bărbatul, cu un zâmbet ciudat.

Privind în urma lui, Caroline realizează că Russell o văzuse în

mașina lui Dennis. Întrebarea era însă cum putea folosi această informație în favoarea lui. Mai mult, era dispus să-i împărtășească acest lucru lui Gustav, și dacă da, cum va reacționa soțul ei la aflarea unei asemenea vești?

— La naiba! șopti ea nervoasă, lovind cu piciorul o piatră.

Era convinsă că Russell fusese trimis de Isobel s-o spioneze.

Pe viitor, trebuia să fie mult mai precaută, dacă nu voia să distrugă planurile lui Gustav, își spuse Caroline. Isobel și cu fiul ei erau în stare de orice pentru a-și atinge scopurile.

Capitolul 8

În timpul mesei de prânz, Caroline se simți studiată de privirile bănuitoare ale lui Russell. Când îi întâlni ochii curioși, bărbatul îi zâmbi, de parcă ar fi împărțit un secret. "Știe", se gândi ea, și nu se mai îndoi nicio clipă că fusese văzută în mașina lui Dennis. Ce avea de gând să facă Russell cu această informație rămânea un mister pentru ea, dar bărbatul avea chipul unui om care are un as în mânecă și care nu se sfiește să-l folosească în avantajul său.

Când Isobel se duse să se odihnească, insistând ca Nicola s-o urmeze, Caroline se trezi singură cu Russell și, din curiozitate, acceptă să bea cu el o ceașcă de ceai.

Russell își aprinse o țigară - până atunci nu-l mai văzuse fumând - și se lăsă pe spate în scaun, observând-o cu priviri leneșe, cercetătoare.

— Știi, începu el, nu pari deloc genul care să-l convingă pe Gustav să renunțe la burlăcie.

— Da? făcu ea sarcastic, apoi tăcu, așteptând.

— Nu trebuie să te simți jignită, nu asta a fost intenția mea, o asigură el. Voiam să spun doar că Gustav a preferat întotdeauna femeile înalte, sexy, și, deși ești foarte atrăgătoare, ești foarte diferită de celelalte prietene ale sale.

Caroline realizează că dialogul avea un scop ascuns.

— Presupun că bărbații caută ceva diferit atunci când își aleg o soție.

Russell tăcu o timp, apoi reluă, cu un zâmbet viclean:

— Știai că Gustav era forțat să-și găsească o soție înainte de jumătatea lunii viitoare?

— Dacă te referi la dispoziția testamentară a tatălui tău,

răspunsul este da, confirmă tânăra femeie, netulburată.

— Ți-a spus-o el? întrebă Russell, descumpănit, iar zâmbetul lui de triumf pieri ca prin farmec.

— Nu avem secrete unul față de celălalt, spuse ea, sorbind din ceai și observându-l peste marginea ceștii.

— Nu te deranjează să știi că poate s-a căsătorit cu tine numai din acest motiv? întrebă el îngustând ochii și scoțând un nor de fum.

— Dacă ai de gând să-mi strecuri în suflet îndoiala cu privire la motivele acestui mariaj, te anunț că nu vei reuși, îl avertiză ea.

— Dacă aș fi în locul tău, m-aș gândi la asta, insistă el. Ești o tipă frumoasă, dar nu ești deloc genul lui și cunoscându-l pe bătrânul Gustav așa cum îl știu, nu m-ar mira să se fi căsătorit doar ca să nu piardă moștenirea.

— Oricum, soțul meu este mai îndreptățit decât tine să obțină averea familiei, remarcă tânăra femeie, apărându-și instinctiv bărbatul.

— Dar vezi tu, nici măcar Regardt nu l-a considerat demn de această moștenire, replică Russell cu un surâs rece.

— Presupun că Regardt este tatăl lui Gustav.

— Da, aprobă bărbatul, cercetând-o cu intensitate. Hm! adăugă el, tușind cu subînțeles. În calitate de soție, știi cam puține lucruri despre familia bărbatului tău.

— Știu suficient, încercă ea să-și îndrepte greșeala, dar tu pari să ignori faptul că ne-am căsătorit în urmă cu numai câteva zile.

— Dar nu-l cunoșteai înainte de căsătorie?

— Ba da.

— De cât timp?

— De destul timp.

— Ți-a făcut curte?

— Nu chiar, răspunse Caroline rece, ridicându-se de pe scaun cu intenția să încheie discuția. Mă duc să mă odihnesc, adăugă ea.

Russell se ridică și el. Îngrozită, tânăra femeie crezu că o va urma pentru a continua subiectul, dar bărbatul rămase pe loc, mulțumindu-se s-o urmărească din priviri în timp ce urca scările.

Caroline așteptă sosirea lui Gustav acasă cu un soi de teroare. Dacă Russell avea de gând să acționeze și s-o dea în vileag, o va face când Gustav se va afla prin preajmă. Și ce moment mai bun putea găsi decât acela când se adunau în living pentru a bea un pahar, înainte ca soțul ei să facă obișnuitul duș și să se schimbe pentru cină?

Tremura cu gândul la ce s-ar putea întâmpla, dar era prinsă într-o capcană din care nu putea evada, iar orele treceau cu o repeziciune îngrozitoare.

Când Gustav ajunse acasă, seara, Caroline avea nervii întinși la maximum, dar lucrul de care se temuse nu se întâmplă.

Tensiunea se acumulase treptat în ființa ei și atinse un punct culminant când se așezară cu toții la masă. Caroline abia dacă se atinse de mâncare, iar puținul pe care-l mănca îi făcu rău. Între al doilea și al treilea fel, Russell îi surprinse privirea și-i zâmbi mios. Atunci, știu că venise momentul de care se temuse toată seara.

— Apropo, Caroline, începu bărbatul cu o voce curioasă, mi s-a părut că te-am văzut dimineață în mașina unui tip.

Toți ochii se fixară imediat asupra Carolinei, dar cel mai tare o duru privirea dură, lipsită de expresie a soțului ei.

— Da, așa este, mărturisi ea fără să-și ia ochii de la Gustav. Mă plimbam pe afară și la un moment dat lângă mine a oprit mașina lui Dennis. M-a invitat să urc și am stat puțin de vorbă.

— Sper că l-ai invitat să ne facă o vizită, răspunse Gustav prompt, imperturbabil.

Caroline își privi soțul fără să-i priceapă cuvintele, apoi înțelese sensul vorbelor sale și intră în joc.

— Da, l-am invitat și a spus că va suna să ne anunțe când e liber, minți ea fără să clipească.

— Cine este acest Dennis de care vorbiți? se interesă Isobel, pândindu-i cu ochi de vultur.

— Este un prieten comun care a jucat un rol important în întâlnirea noastră, explică Gustav, cerându-i din priviri Carolinei să tacă. Nu-i așa, draga mea?

Caroline simți că i se face rău, dar nu putea să nu admită că era destul adevăr în spusele bărbatului. Dacă Dennis n-ar fi reacționat atât de ciudat, n-ar fi fost liberă să se mărite cu Gustav.

— Da, răspunse ea, zâmbind șters.

— Și acest Dennis are obiceiul să te ia de pe stradă în mașina lui, ca pe o pisică maidaneză? întrebă Russell pe un ton sarcastic.

— Desigur că nu! se enervă Caroline.

— Nu-i da atenție, draga mea, interveni Gustav cu blândețe. Își va schimba părerea despre Dennis după ce-l va întâlni.

Caroline își privi soțul și citi în ochii lui ordinul să nu mai continue subiectul. Înaintau pe nisipuri mișcătoare și era mai bine să abandoneze subiectul cât mai repede posibil.

Subiectul fu schimbat. În afara câtorva replici acide, seara trecu în liniște.

Furtuna se dezlănțui însă mai târziu, când Caroline ieși din baie și intră în dormitor. Aici îl găsi pe Gustav care, cu haina și cu cravata desfăcute, se plimba fără încetare prin cameră, ca un animal în cușcă.

Ajunse lângă ea în câteva clipe și o prinse de umeri cu o forță

incredibilă. Chipul lui, schimonosit de mânie, o sperie de-a binelea.

— Ce naiba ai căutat să te vezi cu Dennis Nu-știu-cum fără să mă avertizezi? întrebă el cu asprime.

— Numele lui e Dennis Lindsay, replică ea încercând să rămână calmă, și ți-am spus deja că ne-am întâlnit din întâmplare.

Tremura cu gândul la ce s-ar putea întâmpla, dar era prinsă într-o capcană din care nu putea evada, iar orele treceau cu o repeziciune îngrozitoare.

Când Gustav ajunse acasă, seara, Caroline avea nervii întinși la maximum, dar lucrul de care se temuse nu se întâmplă.

Tensiunea se acumulase treptat în ființa ei și atinse un punct culminant când se așezară cu toții la masă. Caroline abia dacă se atinse de mâncare, iar puținul pe care-l mănăcă îi făcu rău. Între al doilea și al treilea fel, Russell îi surprinse, privirea și-i zâmbi mios. Atunci, știu că venise momentul de care se temuse toată seara.

— Apropo, Caroline, începu bărbatul cu o voce curioasă, mi s-a părut că te-am văzut dimineață în mașina unui tip.

Toți ochii se fixară imediat asupra Carolinei, dar cel mai tare o duru privirea dură, lipsită de expresie a soțului ei.

— Da, așa este, mărturisi ea fără să-și ia ochii de la Gustav. Mă plimbam pe afară și la un moment dat lângă mine a oprit mașina lui Dennis. M-a invitat să urc și am stat puțin de vorbă.

— Sper că l-ai invitat să ne facă o vizită, răspunse Gustav prompt, imperturbabil.

Caroline își privi soțul fără să-i priceapă cuvintele, apoi înțelese sensul vorbelor sale și intră în joc.

— Da, l-am invitat și a spus că va suna să ne anunțe când e liber, minți ea fără să clipească.

— Cine este acest Dennis de care vorbești? se interesă Isobel,

pândindu-i cu ochi de vultur.

— Este un prieten comun care a jucat un rol important în întâlnirea noastră, explică Gustav, cerându-i din priviri Carolinei să tacă. Nu-i așa, draga mea?

Caroline simți că i se face rău, dar nu putea să nu admită că era destul adevăr în spusele bărbatului. Dacă Dennis n-ar fi reacționat atât de ciudat, n-ar fi fost liberă să se mărite cu Gustav.

— Da, răspunse ea, zâmbind șters.

— Și acest Dennis are obiceiul să te ia de pe stradă în mașina lui, ca pe o pisică maidaneză? întrebă Russell pe un ton sarcastic.

— Desigur că nu! se enervă Caroline.

— Nu-i da atenție, draga mea, interveni Gustav cu blândețe. Își va schimba părerea despre Dennis după ce-l va întâlni.

Caroline își privi soțul și citi în ochii lui ordinul să nu mai continue subiectul. Înaintau pe nisipuri mișcătoare și era mai bine să abandoneze subiectul cât mai repede posibil.

Subiectul fu schimbat. În afara câtorva replici acide, seara trecu în liniște.

Furtuna se dezlănțui însă mai târziu, când Caroline ieși din baie și intră în dormitor. Aici îl găsi pe Gustav care, cu haina și cu cravata desfăcute, se plimba fără încetare prin cameră, ca un animal în cușcă.

Ajunse lângă ea în câteva clipe și o prinse de umeri cu o forță incredibilă. Chipul lui, schimonosit de mânie, o sperie de-a binelea.

— Ce naiba ai căutat să te vezi cu Dennis Nu-știu-cum fără să mă avertizezi? întrebă el cu asprime.

— Numele lui e Dennis Lindsay, replică ea încercând să rămână calmă, și ți-am spus deja că ne-am întâlnit din întâmplare.

— Asta-i o poveste cusută cu ață albă, pufni el.

— Nu, este adevărul, declară ea cu fermitate.

Brațele lui se lăsară mai apăsător pe umerii ei și Caroline își mușcă buzele de teamă să nu țipe.

— Nu-ți dai seama cât de ușor îmi puteai distruge pleurile cu atitudinea ta prostească?

— N-am avut de gând să-l întâlnesc pe Dennis, îi explică ea încă o dată. Ne-am întâlnit întâmplător și nu mi s-a părut un capăt de țară să stau puțin de vorbă cu el.

— Ați depănat amintiri? întrebă el, cu un zâmbet cinic.

— Ce vrei să spui?

— Haide, Caroline, râse el batjocoritor. Vrei să spăl că n-ați făcut decât să vă țineți de mână și să vorbiți?

Sângele îi năvăli tinerei femei în obraji. Indignată, îi strigă în față:

— Ai o minte bolnavă, Gustav!

Gura lui se apăsă pe a ei cu o precizie aproape tehnică.

— Săruturile lui te tulbură la fel de mult ca ale mele? întrebă el, în timp ce brațele lui o traseră mai aproape și-i lipi trupul de al lui. Atingerile lui te fac să tremuri de dorință?

— Gustav, îți jur...

— Îmi juri? repetă el, privind-o cu dispreț. De când există lumea, femeile au jurat credință soților lor, dar au uitat aceste sfinte jurăminte imediat ce la orizont a apărut altcineva.

— Nu, nu-i adevărat! protestă ea, căutând disperată să-l facă să vadă adevărul. Eu... nu...

— Nu ți-am cerut niciodată să-mi juri credință, zise el cu un ton arogant. Ți-am cumpărat loialitatea, asta este diferența. Tu îmi datorezi devotamentul tău, iar eu cer să mi-l oferi.

În acea clipă, furia îi depăși teama și Caroline zise, cu glas răgușit:

— Nu trebuie să-mi amintești că mi-ai cumpărat loialitatea și

că sunt obligată să-ți fiu fidelă. Te voi ajuta să obții ce dorești, chiar dacă ar fi să mor în această încercare, dar după aceea nu mai vreau să te văd în viața mea!

— Exact asta îmi doresc și eu, răspunse el cu același zâmbet cinic, dar până atunci, draga mea Caroline, îți cer să mă însoțești în pat.

— Ticălosule! Te urăsc! strigă ea.

Dar el o ridică în brațe și o duse în pat.

— Haide, scorpie mică ce ești, râse el, aruncând-o pe cearșafuri, urăște-mă!

Râsul lui îi răsună în urechi biciuitor, iar eforturile de a scăpa din brațele lui fură zadarnice. Buzele bărbatului îi striviră înfometate gura, în timp ce mâinile îi ridicau cămașa de mătase.

— Lasă-mă, te rog! gemu ea.

— Nu pot, șopti el. Nu atâta timp cât mă dorești la fel de mult cum te doresc și eu.

Caroline încercă să protesteze, dar cuvintele îi muriră pe buze și fu invadată de aceeași plăcere pe care o stârnea în ea, întotdeauna, mângâierile lui. Încercă să lupte împotriva acestei plăceri, dar renunță, învinsă. Se disprețui pentru această slăbiciune și pentru că-i arăta atât de limpede câtă nevoie avea de el, dar mâinile ei se strecurară sub cămașa bărbatului, atingându-i mușchii bine conturați. Peste câteva secunde, trupurile lor se uniră într-o îmbrățișare pătimașă.

În următoarele nopți, Gustav reuși din nou s-o supună voinței lui și Caroline ajunsese să se teamă de venirea serii.

Nu putea să discute cu nimeni, mai ales cu Isobel, pentru că femeia îi răstălmăcea mereu vorbele și reușea să întrețină o atmosferă neplăcută. Russell însă părea să încurajeze o oarecare familiaritate, pe care Caroline încerca s-o evite cu orice preț. Dar

bărbatul se afla mereu în preajma ei, atingând-o ca din greșeală și complimentând-o mereu, în special când putea fi văzut de Gustav. Erau gesturi subtile și aparent inocente, dar Caroline începu să bănuiască existența unui plan, tocmai pentru a da impresia unei complicități între ei. Ce voia bărbatul să obțină rămâne un mister, dar era convinsă că va afla cât de curând.

Nicola era singura persoană cu care putea vorbi fără teama de a fi greșit interpretată, dar biata femeie era permanent supravegheată de privirile severe ale Isobelei.

Într-o dimineață, după trei săptămâni de conviețuire forțată alături familia soțului ei, Caroline o găsi pe Nicola plimbându-se prin grădină.

— Sunt singură, îi șopti Nicola cu un zâmbet timid –, Isobel a dormit prost ieri-noapte și se va odihni mai mult în dimineața asta.

— Slavă Domnului! oftă Caroline.

— Nu te condamn pentru că n-o placi, îi mărturisi Nicola. Nici eu nu pot spune că o apreciez foarte mult.

— Îmi amintește de un vultur care abia așteaptă să simtă prada în gheare, șopti Caroline cu o grimasă de dezgust.

— Cât de bine ai descris-o, râse Nicola. Exact așa este. Vrea să obțină nu numai proprietatea La Roche, dar și compania Protea Marine Engineering, adăugă ea cu seriozitate.

Fără să vrea, aceasta se înfioră, dar simți nevoia să riposteze.

— N-are cum să pună mână pe afacere, acum că Gustav este căsătorit, răspunse ea. Cât despre La Roche, soțul meu n-are de gând să plece de aici, așa că va rămâne casa lui.

— Nu trebuie s-o subestimezi, Caroline, o avertiză Nicola, când se așezară pe o bancă din grădină, la umbra unui stejar stufos. Este foarte inteligentă și vicleană, iar atunci când este disperată, se dezlănțuie.

— Disperată? întrebă Caroline, mirată. De ce este disperată?

— O, deja am spus prea mult, răspunse cealaltă, clătinând din cap cu un aer vinovat. Dar trebuie să-ți reamintesc ceva. Testamentul precizează clar că Gustav trebuie să fie căsătorit și să locuiască alături de soție pentru a-și primi moștenirea.

Caroline nu insistă, dar precizarea tinerei o miră foarte mult. Era de așteptat ca Nicola să-și apere soacra și soțul și să le fie loială, dar cuvintele ei o făcură să înțeleagă că pentru ea și pentru Gustav urmau vremuri grele.

Nu dăduse niciodată prea mare atenție acestei a doua părți a stipulării testamentare, dar acum era convinsă că avea o mare importanță, că Isobel și că fiul ei urmăreau să provoace o despărțire între ea și Gustav.

— Ți-ar plăcea să locuiești aici, Nicola? întrebă Caroline.

— Dacă aș avea de ales, m-aș întoarce în Namibia chiar azi, zâmbi cealaltă cu tristețe. Acolo m-am născut, acolo l-am întâlnit pe Russell și acolo aș vrea să nasc.

— Ai discutat asta cu Russell?

— De multe ori, dar el face numai ce vrea mama lui și nimic altceva nu contează pentru el, oftă Nicola, împreunându-și mâinile în poală. În ultimele luni, n-au vorbit decât despre distrugerea lui Gustav. De aceea mi-a venit să râd când le-am văzut fețele cu care te-au întâmpinat.

— Credeai că vor renunța și vor pleca, comentă Caroline.

— Nu. Îi cunosc destul de bine, clătină din cap Nicola.

Întotdeauna își doresc mai mult și nu vor avea odihnă până când nu vor obține ceea ce vor.

În aceeași dimineață, când se adunară cu toții la ceai, Caroline spuse că vrea să se ducă la cumpărături.

— De ce n-o conduci pe Caroline în oraș, Russell? îi sugeră

Isobel fiului ei, cu prefăcută blândețe.

— Nu, mulțumesc, nu cred că este nevoie, protestă tânăra. Am mașina mea...

— Sunt foarte încântat să te ajut, o întrerupse Russell, privind-o cu o familiaritate dezgustătoare. Am puțină treabă în oraș și ar fi o prostie să facem același drum cu două mașini.

Nicola aprobă această plecare și Caroline fu aproape forțată să accepte, deși, după cum se aștepta, fu cea mai neplăcută călătorie pe care o făcuse vreodată în compania cuiva.

Trebuia să aibă în permanență grijă să se ferească de atingerile insinuante ale bărbatului, să-i îndepărteze mâna care se oprea adesea pe genunchiul ei și să-i tempereze elanul cu care-i făcea curte.

Caroline fu foarte mulțumită când ajunseră în centrul orașului și se despărțiră în sfârșit, stabilind să se întâlnească peste o oră.

Tânăra intră în multe magazine și întârzie cât mai mult posibil alegerea hainelor, dar nu putea evita întoarcerea în mașină alături de Russell.

Se așeză tăcută pe scaunul din față, lângă el, și încercă să-l ignore. Dar la un moment dat, bărbatul opri pe banda de urgență a autostrăzii, undeva în apropiere de Constantia.

— De ce ai oprit? întrebă Caroline.

— Pentru că îmi place peisajul de aici, zâmbi el.

Dar nu muntele părea să fie principalul său interes, ci trupul Carolinei, pe care-l privea cu o insistență atent calculată.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem, zise ea cu răceală. Este ora prânzului.

— Nu-i nicio grabă, o contrazise el, întinzând brațul pe spătarul scaunului ei. Încep să înțeleg de ce s-a căsătorit Gustav cu tine. Ești foarte frumoasă.

Degetele lui îi mângâiară obrazul, dar ea tresări și se feri, scârbită.

— Te rog, nu face asta, zise Caroline.

— Pielea ta e foarte delicată, șopti el, îmbrățișând-o.

— Lasă-mă în pace, Russell! protestă ea.

— Nu mai fi așa de bătoasă, draga mea! râse bărbatul, în timp ce Caroline se străduia să scape de mâinile lui acaparatoare.

— Comportă-te civilizat, Russell! exclamă ea, nervoasă. Dacă nu te potolești voi merge pe jos restul drumului.

— Faci pe mironosița, nu?

— Nu, dar sunt măritată cu Gustav, iar tu ești însurat cu Nicola, lucru de care se pare că ai uitat.

— N-am uitat că am o soție care mă așteaptă acasă, dar nu văd nimic rău într-un sărut.

— Nu vreau să provoc și mai multe probleme în această... familie, dar dacă insiști cu această atitudine, voi fi nevoită să discut cu Gustav.

Bărbatul o eliberă, dar zise, pe un ton plin de venin:

— Voi nega orice vei spune, și va fi cuvântul meu împotriva cuvântului tău.

— Nu știu de ce sunt sigură că nu te va crede, Russell, replică ea cu ironie.

— Dragă mea, trebuie să știi ceva despre bărbatul cu care te-ai măritat, zâmbi el cu falsă inocență, aprinzându-și o țigară. Gustav nu prea are încredere în femei și nu cred că tu ai reușit să schimbi situația.

Caroline preferă să nu-l contrazică. Îl cunoștea pe Gustav suficient de bine pentru a-și da seama că Russell avea dreptate, dar nu intenționa să-i dea înțeles acestui străin că avea o atât de mică influență asupra propriului ei soț.

— Du-mă înapoi acasă, te rog, spuse ea cu răceală.

Bărbatul ridică din umeri, aruncă țigara începută și porni mașina.

Caroline spera că avansurile lui Russell vor înceta, dar peste câteva zile descoperi cu regret că nimic nu se schimbase.

Gustav era la duș, iar ea coborî în living pentru un pahar alături de ceilalți înainte de cină, când se simți cuprinsă de niște brațe puternice.

— Te-am prins, râse Russell, privind-o cu ochi strălucitori. Ce părere ai de sărutul pe care ai refuzat să mi-l dai data trecută?

— Russell, încetează imediat! izbucni ea, luptându-se să-i scape din brațe.

— Un sărut este tot ce-ți cer, insistă el cu glas răgușit, căutându-i buzele.

Sărutul lui o umplu de scârbă, dar, făcând uz de singura armă pe care o avea, Caroline se relaxă și se lipi de el. Gândindu-se că reușise s-o convingă, bărbatul își slăbi strânsoarea. Atunci, Caroline se îndepărtă și-l plesni peste față.

— Au! țipă el surprins, pipăindu-și obrazul roșu.

Apoi, revenindu-și din șoc, Russell o prinse din nou de mână și-i șopti, cu ochi plini de mânie:

— Scorpie mică ce ești! îmi vei plăti asta!

— În locul tău, n-aș mai încerca așa ceva, se auzi o voce familiară din spatele lor.

Caroline se întoarse brusc, speriată, și-și văzu soțul în pragul ușii, privindu-i cu un zâmbet sardonice.

— Gustav! zise ea, fericită, dar deși tânjea după îmbrățișarea lui salvatoare, ceva din atitudinea lui fermă o țintui locului.

Russell își reveni cu o ușurință surprinzătoare și, cu un râs jenat care suna fals, o învinovăți pe Caroline.

— Te-ai însurat cu o ușuratică, Gustav bătrâne.

Pe chipul lui Gustav apăru o expresie amenințătoare și câteva clipe, Caroline crezu că bărbatul avea să-l pocnească pe Russell.

Dar imediat după aceea, un zâmbet înghețat îi apăru pe buze și se apropie de Caroline, atingându-i umerii. În mângâierea lui nu era căldură, nici afecțiune. Bărbatul se întoarse spre fratele său vitreg și-i spuse:

— Crezi că nu știu?

Caroline simți nevoia să explice că nu era vinovată și-l privi mirată, spunând în șoaptă:

— Gustav, eu...

— Vorbim mai târziu, o întrerupse el, împiedicând-o să spună adevărul.

Isobel și Nicola apărură și ele, așa că tânăra trebui să aștepte un moment prielnic pentru a avea o explicație cu soțul ei. Privi spre Russell și în ochii lui citi cu mirare o ciudată satisfacție. Arăta ca un om care reușise să-și atingă scopul, și realizează brusc cine-l pusese să se comporte astfel... și de ce.

Suferința, dezgustul și teama nu-i dădură pace tot restul serii. Nicola se retrase devreme, obosită, în timp ce Isobel și Russell zăboviră destul de mult în living, așteptând rezultatele planului lor mârșav. Gustav jucă însă rolul soțului iubitor, cum făcea întotdeauna.

Suferința Carolinei devenea tot mai profundă, iar teama puneă din ce în ce mai multă stăpânire pe ea. N-avea o idee clară despre jocul care se juca în această familie, iar suspiciunea și mânia din ochii soțului ei o debusolau.

Când în sfârșit rămaseră singuri, îi spuse cu un glas abia auzit:

— Gustav, în legătură cu incidentul de mai devreme...

— Ce-i cu el? întrebă el cu duritate.

— Russell a sugerat că cu l-am încurajat, dar nu-i adevărat, continuă ea, privindu-l în ochi.

Dar în privirea lui nu citi nici înțelegere, nici blândețe.

— Cred că știu de ce se poartă astfel în ultima timp, adăugă ea.

— Nu mă îndoiesc că te găsește atrăgătoare, reluă Gustav, punând cu un gest calm țigara în scrumiera de marmură. Dar ce mă interesează, este ce simți tu pentru el.

— Este căsătorit! exclamă Caroline, șocată. Și eu la fel.

— Și vei lăsa aceste amănunte ne semnificative să te împiedice să ai o relație pasională cu fratele meu vitreg?

Caroline păli și spuse, cu un glas scârbit:

— Russell este un tip dezgustător, dar îmi place Nicola, acesta este motivul pentru care n-am vrut să-i dau în vileag mârșăviile.

— Foarte drăguț din partea ta, draga mea, o ironiza el, apropiindu-se.

— Nu-mi mai spune așa! izbucni ea, făcând un pas departe de el.

— Până acum, n-am mai observat să-ți displacă, remarcă el.

— N-am spus nimic, pentru că știam că trebuie să jucăm un rol. Dar acum că Isobel și Russell nu sunt de față, nu văd de ce am mai continua această șaradă fără sens.

— Poate ar fi trebuit să încerc tacticile lui Russell în încercarea de a te impresiona, răspunse el cu un zâmbet cinic și, apropiindu-se de ea, o luă în brațe cu un gest ferm.

— Dă-mi drumul! strigă ea cu furie, dar aceeași slăbiciune trădătoare o invadea la atingerea lui.

— Te voi lăsa atunci când voi fi pregătit și îmi va conveni, îi șopti el la ureche. Până atunci, vei fi soția mea iubită și iubitoare și

vei înceta să mai flirtezi cu Russell, altfel...

— Altfel, ce? întrebă ea provocator.

— Te ucid! răspunse el cu o ferocitate care-i îngheță Carolinei sângele în vine.

— Iar Isobel va ieși victorioasă, îi aminti ea, prea înfricoșată pentru a găsi alt argument. Nu înțelegi că asta își doresc? Nu pricepi că strategia dezgustătoare a lui Russell țintește să ne dezbine, pentru ca, la data stabilită, să nu mai fi căsătorit? Eu am înțeles ce vor, vor să mă îndepărteze, și vor face orice pentru a reuși.

— La naiba, ai dreptate! aprobă el, după o scurtă deliberare. Dacă nu vei mai fi soția mea, vor putea să pretindă dreptul la moștenire.

— Exact, răspunse ea, respirând ușurată. Ce vei face pentru a-i împiedica?

— Nu eu voi face, ci noi, o corectă el. Le vom arăta că n-au reușit, și vom începe chiar de acum.

Buzele ei fură strivite de ale sale și când în sfârșit reuși să respire din nou, Caroline îl imploră șoptit:

— Gustav, te rog...

— Taci, prostuțo, gemu el. Ne supraveghează de la fereastră, astfel că sărutul nostru trebuie să pară real.

Caroline nu protestă când buzele lui le găsiră din nou pe ale sale și, deși stânjenită de faptul că erau priviți, răspunse neajutorată săruturilor lui. Când Gustav o ridică în brațe și o duse afară din cameră, nu se opuse, dar când bărbatul insistă să-și prelungească demonstrația în dormitor, hotărî să-i arate că nu voia să fie utilizată ca un biet pion în jocul lor de șah.

— Gustav, nu ne mai privește nimeni, șopti ea.

— Cui îi pasă? râse el tandru, așezând-o ușor pe pat și

descheindu-i nasturii bluzei cu atingeri de foc. Mă simt bine, adăugă el.

— Te implor să mă lași în pace, Gustav! protestă ea, dar glasul ei răgușit de pasiune o contrazise.

Capitolul 9

Caroline stătea pe terasă, la soare, într-o după-amiază de duminică. Din bucătărie se auzea ca de obicei glasul furios al Isobelei. În aer se simțea miros de primăvară, chiar dacă nu venise încă sezonul cald. Soarele era prietenos și-i încălzea trupul cu razele sale mângâietoare. Păsările își făceau cuiburi în copaci și ciripeau fără încetare. Fără Isobel și fără Russell, La Roche putea fi cu adevărat un mic paradis, se gândi ea.

Peste câteva clipe, o mână nevăzută îi lăsă borurile largi ale pălăriei pe ochi. Enervată, Caroline își ridică pălăria și-l văzu pe Russell zâmbindu-i larg. Din clipa când Gustav îl surprinsese sărutând-o, bărbatul se comportase civilizat și, fără să vrea, Caroline realizează că bărbatul putea fi o companie agreabilă... măcar uneori.

— Pentru un bărbat căsătorit doar de câteva săptămâni, Gustav te lasă cam mult singură, nu-i așa? remarcă Russell, cu un zâmbet viclean.

— Gustav are afaceri și interese despre care știam foarte bine înainte de căsătorie și n-am de gând să-i stau în cale, răspunse ea rece, ridicându-se și îndepărtându-se.

— Câtă noblețe! o ironiză Russell. Mi-ar plăcea ca Nicola să-mi ofere libertatea de a pleca unde și când vreau.

— Vrei să spui că ți-ar plăcea ca mama ta să-ți permită asemenea libertăți, îl corectă Caroline. Nu cred că Nicola a avut dreptul să-ți solicite prea mult timp și nici prea multă atenție, adăugă ea, răspunzând privirii sale întunecate de ură.

— Nicola poate fi insipidă uneori, răspunse el blazat.

— Nu-i frumos să vorbești astfel despre femeia cu care te-ai căsătorit și care îți poartă copilul în pânțe, îi atrase atenția

Caroline.

Russell își plecă privirea.

— Am iubit-o când m-am însurat cu ea, explică el, dar mama are darul de a organiza totul, inclusiv căsătoria noastră.

— Dar de ce îi permiți?

— Mama a făcut întotdeauna ce a considerat că este bine pentru mine, răspunse el, vârandu-și mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Dar nu crezi că a venit momentul să decizi singur ce e bine pentru tine și pentru Nicola? întrebă ea. Când se va naște copilul, îi vei permite Isobelei să-ți uzurpe drepturile de părinte?

Caroline nu aștepta răspuns la această întrebare, iar el nu spuse nimic.

— Mă duc să mă plimb prin grădină, o informă el pe un ton neutru, încheind discuția.

— Dacă mergi pe aleea asta, o vei găsi pe Nicola, îi sugeră Caroline. Cred că v-ar prinde bine puțină intimitate.

— Femeile! pufni el. Sunteți la fel, toate vreți să dați ordine.

— Are și el dreptate o dată, se auzi o voce în spatele ei.

Mulțumirea ei se înecă într-un val de amărăciune când se întoarse spre Gustav, care stătea sprijinit de ușa terasei și fuma obișnuitul său trabuc.

— Femeile sunt toate la fel, continuă el cu o voce leneșă și ironică, apropiindu-se de ea. Te păcălesc cu un zâmbet și te prind în laț fără să-ți dai seama. Trebuie să fii suficient de viclean pentru a scăpa de ghearele lor continuă el.

— Nu toate femeile sunt înșelătoare, îl contrazise ea.

— Am trăit mulți ani după o regulă de aur, reluă el, privind-o cu ochii săi de pisică sălbatică, în care se ghicea o strălucire ironică. Nu trebuie să ai niciodată încredere în femei. Te vrăjesc cu

trupurile lor și-ți șoptesc la ureche dulci minciuni, iar dacă ești destul de prost încât să te îndrăgostești, vei sfârși prin a descoperi că nu le interesează decât contul tău din bancă și în niciun caz personalitatea ta, adăugă el disprețuitor.

— Ce lucruri oribile spui!

— Femeile ar face orice pentru bani.

— Nu toate, Gustav.

— Nu trebuie să te consideri diferită, draga mea soție, râse el sarcastic. Numai nevoia de bani te-a făcut să te măriți cu mine.

Ea plecă ochii, apoi îl înfruntă, mânioasă.

— Asta e o lovitură sub centură, zise ea.

— Și totuși, e adevărat.

— Da, este adevărat, admise ea, dar nu e totul chiar atât de simplu cum pare.

— M-ai fi luat de soț dacă nu aveam atâția bani? întrebă el, ridicându-i bărbia și forțând-o să-l privească.

Da, își spuse ea în sinea ei. Dacă lucrurile ar fi stat altfel și ar fi avut timpul necesar să-și dea seama că-l iubește, s-ar fi căsătorit cu el chiar dacă n-ar fi avut niciun ban. Dar nu-i putea mărturisi toate astea, reflectă ea îndurerată, privind fără speranță în ochii lui ironici.

— Tăcerea ta îmi confirmă că am dreptate, concluzionează el, eliberându-i bărbia cu un surâs cinic.

— Dar tu te-ai fi însurat cu mine dacă n-ai fi fost forțat? îl întrebă la rândul ei.

— Nu, recunosc el cu seninătate. Te-aș fi scos în oraș de câteva ori, ne-am fi simțit bine și cu siguranță, aș fi reușit să te seduc. Dar când ai fi început să mă plictisești, ți-aș fi trimis un buchet de flori și un bilet cu două-trei vorbe: "A fost frumos, dar s-a terminat".

Caroline nu spuse nimic o timp, apoi înghiți cu greutate și constată, cu o voce răgușită:

— Ești demn de dispreț.

— Asta-i viața, filosofă el. Azi ne spunem "bună", mâine "adio". Așa e cel mai simplu. Mai puține regrete...

— Mă îndoiesc că ai avut vreodată un regret, i-o întoarce ea, încercând să-și înăbușe durerea. N-ai inimă, Gustav, numai un mecanism care pompează sânge, iar mecanismele nu pot avea emoții.

— Când ai de-a face cu femei, nici nu e cazul să ai inimă, replică el tăios. Când aceste ființe feroce termină cu tine, nu mai ai nici măcar suflet.

Caroline realizează că discuția nu ducea nicăieri, așa. Că-l lăsă pe terasă și se îndepărtă grăbită. Voia să fie singură și se îndreptă spre grădină, unde numai păsările și insectele îi puteau vedea lacrimile. Mai erau trei săptămâni din contractul lor. Trei săptămâni în care nu știa la ce să se aștepte, poate doar la umilințe și la insulte. Și mai era stupida ei speranță că lucrurile vor sta altfel cândva...

Într-o dimineață, la micul dejun, Isobel o abordă direct, cu o ofertă care o făcu să se strâmbe de dezgust.

— Cât vrei ca să pleci din viața lui Gustav și să nu te mai întorci niciodată? o întreabă ea cu un glas rece, de afacerist. Spune prețul!

La început, Caroline fu prea șocată ca să răspundă, apoi se gândi că auzise sau înțelesese greșit întrebarea, așa că încercă să se lămurească:

— Îmi oferi bani ca să-l părăsesc pe Gustav?

— Exact, răspunse femeia cu o privire dură, calculată. Cât vrei?

— Oferta nu mă interesează, zise Caroline.

— Cinci mii de rani ți se pare o sumă interesantă? insistă Isobel.

Cum Caroline nu răspunse, cealaltă încheie cu un zâmbet:

— Mai gândește-te. Este vorba de o sumă tentantă pentru o tipă ca tine.

— N-am la ce să mă gândesc! exclamă tânăra femeie furioasă, ridicându-se de la masă. Nu mă poți mitui ca să-l părăsesc pe Gustav și cred că oferta ta este jalnică.

— Din câte îl cunosc pe Gustav, se va sătura destul de repede de tine și până la urmă tot va trebui să pleci, replică Isobel cu un zâmbet viclean, așa că ar fi mai bine ca la plecare, să ai o sumă frumoasă în buzunar.

— N-am nevoie de banii tăi, Isobel, replică ea cu un dezgust ajuns aproape la paroxism. Când și dacă Gustav mă va alunga, voi pleca așa cum am venit... fără niciun ban.

Fără să aștepte riposta celeilalte, ieși valvârtej din bucătărie. În hol se ciocni de Nicola, fără s-o vadă, și urcă scările câte două trepte deodată, pentru a ajunge mai repede în intimitatea dormitorului. Se simțea îngreșată și se așeză pe marginea patului, așteptând ca senzația de scârbă să treacă. Era palidă și transpirată.

Trebuia să discute cu cineva, nu mai putea continua să-și înăbușe mânia și frustrările, dar în cine putea avea încredere? Câteva secunde care i se părură o veșnicie, privi telefonul aflat pe noptiera de lângă pat. Apoi mintea i se limpezi și începu să gândească mai clar, mai coerent. Ridică receptorul și formă numărul cu o mână tremurătoare.

— Aș vrea să vorbesc cu Margery Doyle, vă rog, zise ea.

Peste câteva momente, în receptor se auzi vocea caldă a

prietenei sale:

— Chiar mă întrebam când ai să mă suni.

— Vrei să luăm prânzul împreună azi, Margery? întrebă Caroline fără nicio introducere.

— Mi-ar plăcea, răspunse cealaltă, bucuroasă. Unde?

— La Crow's Nest, sugerează Caroline.

— Bine, ne vedem la ora unu, răspunse prietena ei.

Caroline puse încet receptorul în furcă, cu un gest obosit, și închise ochii, luptând din nou cu greața.

Cineva le ascultase conversația, realiză ea, auzind un clic suspect. Nu putea fi vorba de Nicola sau de servitori, așa că rămâneau numai Isobel și Russell. Russell se trezea de obicei târziu și se afla încă în camera lui, dar avea un telefon pe noptieră, la îndemână. Isobel era la parter, la mică distanță de telefonul din hol. Dintre cei doi, Isobel părea însă suspecta cea mai probabilă. Sentimentul că nici măcar la telefon nu mai putea discuta liber o sperie, dar la ce se putea aștepta de la o femeie care demonstrase că n-o deranja să intre fără să bată în dormitorul unor tineri căsătoriți, pentru a-i surprinde făcând dragoste? Caroline nu-și imaginase niciodată că existau pe lume asemenea persoane.

Hotărând că era mai bine să stea departe de ceilalți ai casei, Caroline rămase în camera sa și ceru să i se aducă ceaiul în dormitor. Apoi făcu un duș și se îmbracă pentru a pleca la întâlnirea cu Margery.

Când părăsi La Roche, tremura de parcă s-ar fi simțit în sfârșit eliberată de o forță diabolică. Nu mai plecase de acasă în ultimele săptămâni, cu excepția momentelor când mergea la cumpărături, și faptul că nu mai trebuia s-o vadă pe Isobel i se părea o izbândă la fel de mare ca evadarea dintr-o închisoare.

Ajunse mai devreme la Crow's Nest, se așeză la o masă

retrasă și spuse chelnerului că va comanda mai târziu. Nu așteptă mult. Margery sosi destul de repede, cu părul ei roșu plutind parcă în jurul feței sale zâmbitoare.

— Hm... zise ea după ce se salutară, îmi place noua ta tunsoare și costumul. Pare scump... dar tu ești fericită? se întrerupse ea, privind în ochii cenușii ai Carolinei.

— Da, desigur, răspunse tânăra femeie, plecându-și ochii. De ce n-aș fi?

— Nu pari foarte sigură.

— O, Margery... oftă Caroline, nehotărâtă dacă trebuia sau nu s-o implice pe prietena ei în toată povestea. Aș vrea să discut cu cineva despre tot ce mi se întâmplă.

— E chiar atât de rău?

Caroline se uită în ochii mari și verzi ai celeilalte și, după ce făcu o nereușită încercare de a zâmbi, răspunse cu glas tremurător:

— Este destul de rău.

Chelnerul veni și luă comanda, iar discuția lor se opri câteva momente. Discutară apoi alte lucruri, de parcă Margery ar fi simțit că nu era cazul să insiste, că trebuia să aștepte confesiunea prietenei sale. După ce farfuriile fură luate de pe masă și li se aduse cafeaua, tare și aromată, Margery luă cu un gest afectuos mâna prietenei sale.

— Este vorba despre Leu? întrebă ea direct. Se poartă urât cu tine?

— Nu, nu-i asta. E vorba... ezită Caroline, nesigură. N-am dreptul să discut cu nimeni problemele astea intime, dar trebuie să vorbesc cu cineva, și tu ești singura în care am încredere.

— Spune, draga mea, o încurajă cealaltă.

— De aceea mă aflu aici, răspunse Caroline, ca să-ți spun

totul.

— Te ascult, zâmbi Margery.

Caroline luptă cu nesiguranța câteva clipe, apoi încep să povestească totul cu o voce timidă la început, apoi din ce în ce mai hotărâtă. Margery o ascultă fără s-o întrerupă, iar la sfârșitul confesiunii, Caroline se simți de parcă și-ar fi luat o piatră de pe inimă. Să discute despre toate astea o ajuta să-și poată înfrunta mai ușor temerile. Era un singur subiect despre care nu putea vorbi, totuși, relația ei cu Gustav. Era o chestiune prea intimă, prea personală.

— Nu-mi place deloc mama vitregă a Leului, comentă Margery.

— Este disperată să obțină ce dorește, îi explică tânăra femeie. De aceea a mers până acolo încât să-mi ofere bani pentru a-l părăsi pe Gustav. Crede-mă, trăiesc într-o continuă teroare. Nu știu ce va mai pune mâine la cale.

— Draga mea, o compătimi Margery, cred ai greșit atunci când te-ai măritat cu Gustav.

— N-am avut de ales, dacă-ți mai amintești, șopti Caroline cu disperare. Am avut de ales între el și Maxwell Hilton și cred că aș fi preferat să mor decât să devin amanta unui cămătar.

— Te-ai îndrăgostit de Gustav, nu-i așa? întrebă brusc Margery.

Luată prin surprindere, Caroline nu reuși să ascundă adevărul.

— O, Doamne, chiar ai probleme! exclamă femeia.

— N-am avut de ales, se apără Caroline. N-am vrut să-l iubesc.

În marea majoritate a timpului este o brută lipsită de sentimente, dar...

— Dar inima ta bună s-a topit în brațele lui, continuă Margery. Dacă pot să-ți dau un sfat, te sfătuiesc să stai departe de familia lui. Dacă locuința nu-i destul de mare pentru a-ți permite să ai intimitate, îți sugerez să pleci în oraș sau să te plimbi. Nu te întoarce acasă decât atunci când sosește Gustav, seara. Dacă ai nevoie de mine, știi unde locuiesc. Am un dormitor liber și voi fi bucuroasă să te primesc.

Caroline era recunoscătoare prietenei sale pentru felul deschis și onest în care se purta cu ea. Zâmbind nesigur, răspunse:

— A fost o ușurare să vorbesc cu tine, Margery. Îți mulțumesc!

Caroline se întoarce acasă în acea după-amiază mult mai liniștită și mai veselă, dar teama îi reveni în suflet când o reîntâlnește pe Isobel.

— Aș vrea să discut cu tine o clipă, Caroline, o întâmpină femeia, conducând-o în living.

Caroline fu invadată de teamă, dar când se aflară singure în încăperea, Isobel o surprinse, spunându-i:

— Îți datorez scuze. N-aveam niciun drept să-ți ofer bani pentru a-l părăsi pe Gustav. De obicei, recunosc când sunt înfrântă.

Ce mai puneai la cale femeia asta? se întrebă Caroline.

— Asta faci acum? Îți recunoști înfrângerea, Isobel?

— Te-ai măritat cu Gustav, nu? zâmbi cealaltă. Nu pot schimba situația, oricât aș încerca.

— Mă bucur că ai ajuns la concluzia asta, șopti Caroline, nesigură. Asta ne va ușura tuturor viața.

— Așa este, draga mea, surâse Isobel, un surâs care-i dădu Carolinei noi motive de suspiciune.

Dacă Isobel ar fi fost sinceră, Caroline n-ar mai fi avut de ce să se teamă. Dar dacă lucrurile nu stăteau așa? Dacă Isobel puneai

la cale o nouă strategie, dacă nu renunțase la planul ei de a-l depoveda pe Gustav?

Întrebarea o tulbura pe Caroline, dar zilele treceau una după alta și Isobel părea să se fi schimbat. Caroline începu să lase garda jos.

Se aflau deja la jumătatea primei luni de primăvară, iar Isobel păstra aceeași atitudine fermecătoare pe care o adoptase din clipa când își ceruse scuze în fața Carolinei. Tânăra era uimită.

Ziua de cincisprezece se apropia cu repeziciune și Caroline realizează că mai avea foarte puțin de stat în casa lui Gustav.

Bărbatul nu părea însă deloc grăbit să-i reamintească și nici nu dădea semne că se plictisise de prezența ei. Mai mult, pasiunea pentru trupul tinerei sale soții creștea continuu și, prinsă în furtuna acestei tulburătoare patimi, Caroline trebuia să-și reamintească permanent că relația lor nu va dura. Era dureros să se gândească la asta, dar știa că într-o bună zi se va trezi singură și că bărbatul de care se îndrăgostise atât de stupid o va alunga fără regrete. Viitorul, în lipsa lui, va însemna o lungă și cumplită suferință.

Și mai era ceva ce o tulbura. Senzația de greață cu care se lupta în fiecare dimineață. Dar pentru moment, considera că această problemă era neimportantă, în perspectiva dramatică a viitorului.

Cu o zi înainte de data când Gustav își putea lua în stăpânire moștenirea, Caroline își petrecu timpul ca întotdeauna. Către prânz ieși puțin la soare, pe terasă. Nicola, care părea că o așteptase, o văzu și-i spuse în șoaptă:

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

În clipa aceea, un zgomot de tocuri care loveau ritmic gresia se auzi în spatele lor.

— Ne vedem la iaz peste o oră, mai apucă să spună tânăra femeie, înainte ca Isobel să-și facă apariția pe terasă și să-i arunce o privire ucigătoare.

— Nu crezi că ar fi cazul să te culci? întrebă ea.

— Ba da, răspunse în grabă Nicola.

Apoi, aruncând o privire rugătoare Carolinei, adăugă:

— Caroline spunea că și ea vrea să urce.

Fără să vrea, tânăra femeie observă că Nicola făcea tot posibilul să nu rămână singură cu Isobel. Nu-i cunoștea motivele, dar nu întrebă nimic, așteptând momentul prielnic ca Nicola să-i poată explica totul.

— Trebuie să recunosc că puțină odihnă înainte de prânz nu strică, așa că voi veni cu voi, răspunse Isobel, luând brațul nurorii sale.

Intrară toate tăcute în casă, iar Caroline avu senzația că Isobel era iritată și nemulțumită. Poate reușise în sfârșit să conștientizeze că nu mai putea face nimic pentru a obține moștenirea. Sau poate era enervată că Nicola nu-i respecta cu strictețe poruncile... Cine știe?

Ajunsă în camera ei, Caroline se bucură de liniștea pe care i-o oferea singurătatea. Fără prezența familiei lui Gustav, La Roche ar fi fost un adevărat paradis. Poate ar fi acceptat să trăiască aici o veșnicie, chiar lipsită de dragostea soțului ei... mulțumită doar cu simpla lui prezență. Dar Gustav era un tip dur și egoist. Nu putea renunța la libertatea lui și la nevoia de a cunoaște și alte femei. Avea propriile legi și nu datora nimic Carolinei. Dacă și-ar fi dorit pe altcineva, nimic nu-i putea sta în cale. Zilele ei în această frumoasă casă erau numărate, poziția de soție era una formală și prin urmare nesemnificativă. Era amanta lui oficială, se gândi ea cu dezgust, știind prea bine că nu se putea aștepta la nicio

considerație din partea lui.

Silueta Nicolei strecurându-se prin grădină îi atrase atenția și-i întrerupse șirul gândurilor. Tânăra femeie mergea grăbită spre iaz și arunca priviri furișe în spate, către casă. Era limpede că se temea să nu fie urmărită.

Caroline ieși din cameră coborî repede scările.

— Te duci să te plimbi, Caroline?

— Cum? făcu ea, întorcându-se către Isobel, care parcă se materializase în spatele ei. Da... mă duc să mă plimb.

— Este o zi frumoasă de primăvară, observă femeia, începând să meargă alături de ea. Cred că voi face și eu o scurtă plimbare. Nu te superi dacă te însoțesc?

— Deloc, minți tânăra, neajutorată.

Isobel indică direcția opusă celei spre care plecase Nicola.

— Vrei să mergem pe aici?

Caroline aprobă din cap, dar gura îi era uscată și bătaile inimii deveniseră haotice. Isobel știe! își spuse ea, și abia atunci realizează că, orice ar fi vrut Nicola să-i spună, era de o importanță vitală pentru ea. De o importanță atât de mare, încât Isobel făcea tot posibilul să le împiedice întâlnirea.

Neliniștită la gândul că Nicola o aștepta în zadar, Caroline încercă să lase impresia că este calmă și relaxată, deși o ciudată tensiune puneă tot mai mult stăpânire pe ea. Nu putea avea încredere în Isobel, dar femeia părea într-o bună dispoziție. Îi povesti cum se căsătorise cu Regardt și cum sosise aici, la proprietatea La Roche. Până la urmă, în ciuda suspiciunilor, umorul și talentul ei de a povesti reușiră să capteze interesul Carolinei.

— Această clădire a fost folosită cândva pentru răcirea vinului, îi spuse Isobel când se apropiau de o construcție parțial

ascunsă în spatele unor copaci înalți. Ai observat ce ziduri groase are? Vezi, nu are nici ferestre... continuă Isobel. Te interesează clădirile vechi? întrebă femeia, observându-i curiozitatea.

— Foarte mult, răspunse ea cu sinceritate.

— Vrei să intrăm? reluă Isobel.

Fără să-i aștepte răspunsul, femeia se îndreptă spre clădire.

— Cred că vom găsi o mulțime de lucruri vechi și interesante înăuntru, continuă ea cu entuziasm, deschizând ușa solidă de stejar. Pași înăuntru înaintea Carolinei, iar tânăra o urmă, fără să bănuiască nimic.

Mirosul de vin fermentat îi umplu nărilor, iar frigul îi pătrunse rapid în oase și, când o ajunse pe Isobel din urmă, Caroline nu mai era sigură că vrea să exploreze locul.

— E foarte întuneric și miroase puternic, nu? remarcă ea cu un aer indecis.

— E o lumânare pe undeva, răspunse Isobel, și parcă erau și niște chibrituri. Vom reuși să le găsim.

Caroline rămase pe loc, așteptând ca Isobel, să găsească lumânarea și chibriturile. Peste câteva clipe însă, auzi ușa de intrare trântindu-se cu zgomot și inima i se strânse.

— Isobel, strigă ea temătoare, dar fără să bănuiască ce se întâmpla. Sper că vei găsi repede chibriturile. Este foarte întuneric.

Nimeni nu-i răspunse.

— Isobel, unde ești? Isobel! strigă ea deznădăduită.

Apoi, înfricoșată, Caroline pipăi zidurile reci, căutând drumul spre ieșire. Măinile sale tremurătoare găsiră ușa, dar aceasta era încuiată. Un râs puternic, îndepărtat, se auzea de dincolo de ușă, și Caroline înțelese brusc că, neștiutoare, căzuse în capcana Isobelei. Femeia o încuiase în vechea pivniță de vinuri, și acum își savura

victoria la lumina soarelui.

— Nu poți face asta, Isobel! strigă ea, bătând cu pumnii în lemnul ușii. Lasă-mă să ies. Te rog, Isobel, lasă-mă să ies!

Hohotul de râs se auzi mai tare, iar Caroline continuă să lovească ușa, implorând-o să-i dea drumul. Mâinile o dureau, iar în gât simțea un nod de lacrimi. Totul era în zadar. Era prizonieră în această pivniță întunecată și știa că Isobel nu-i va da drumul până nu-și va duce la îndeplinire planul diabolic pe care-l concepuse, oricare ar fi fost aceasta.

Capitolul 10

Amețită de frig și de teamă, Caroline se așeză pe podea, lângă ușă, și-și strânse brațele în jurul ei. N-avea de unde să știe de când era aici, dar i se părea că trecuseră ore întregi. Șobolanii care se auzeau mergând în preajma ei o făcură să-și muște cu putere buzele, în încercarea de a nu țipa de frică și de groază.

— Doamne, ajută-mă să scap de aici, se ruga fără încetare.

Dar întunericul, frigul, teama și șobolanii erau singura ei companie. Lacrimile n-o ajutau și nu trecu mult până când i se uscară pe obraji. Frigul îi pătrundea în oase și aproape înghețase.

În orele lungi și înfricoșătoare, avu destul timp să mediteze la cele întâmplate și înțelese graba Nicolei de a-i vorbi. Sărmana fată voise s-o avertizeze în legătură cu capcana care i se pregătea, dar Isobel fusese mai vicleană și o atrăsese aici înainte ca nora ei s-o poată preveni.

Unde era Gustav? se întreba fără încetare. Va veni oare s-o caute, sau se va gândi că l-a părăsit în clipa în care avea mai mare nevoie de ea?

— O, Doamne! Te rog, ajută-l să mă găsească. Nu mă lăsa să rămân prizonieră aici, în acest loc înspăimântător, până când Isobel va reuși să-și îndeplinească planul.

Un șobolan se urcă pe piciorul ei, iar Caroline nu-și mai putu reține strigătul de spaimă. Nu putea suporta șobolanii și șoarecii. Se putea obișnui cu orice, dar nu cu aceste creaturi mici și enervante.

Somnul o cuprinse și bărbia îi atinse pieptul. Încerca din răspuțuri să rămână trează. Peste câteva minute sau poate ore, auzi un zgomot care o alertă.

De partea cealaltă a ușii se afla cineva. Da, era adevărat,

cineva deschise ușa și aerul proaspăt al nopții pătrunse înăuntru.

— Caroline? întrebă o voce familiară și lumina unei lanterne îi atinse chipul, făcând-o să închidă ochii, speriată. Doamne, tu ești! exclamă Gustav, ridicând-o în brațe și scoțând-o afară.

Eliberarea el fu la fel de neașteptată ca întemnițarea în acest loc teribil, dar, deși recunoscătoare că scăpase, fu cuprinsă de o furie oarbă pe care n-o putea controla. Fusesse ținută prizonieră ore în șir în întunericul și umezeala pivniței și singurul gând care o făcuse să reziste fusese că Gustav era vinovat de toate astea și că trebuia să plătească.

— Ia-ți mâinile de pe mine! țipă ea. Din prima clipă când am venit aici ca soție a ta am suferit numai umilințe, insulte și torturi de toate felurile. Nu mai vreau să suport toate astea. Plec chiar în clipa asta și nu-mi pasă ce se întâmplă cu tine și cu prețioasa ta moștenire!

— Calmează-te! îi ordonă el aspru, prinzându-i umerii cu un gest brutal. Vom duce totul la bun sfârșit. Îmi datorezi asta. După aceea, puțin îmi pasă ce vei face!

— Asta-i marea ta greșeală! strigă ea, înecându-se în lacrimi, cu ochii strălucind de indignare. Nu-ți pasă de nimeni decât de tine. Ești un tip arogant, îngust la minte și egoist. Te urăsc!

— Taci, nesăbuito, și controlează-te, altfel va trebui să te pocnesc!

Vocea lui avu efectul unei palme și, surprinzător, mânia ei se stinse. Se simți rușinată că, în loc să-i fie recunoscătoare pentru că o salvase din acel loc îngrozitor, se răzbuna pe el pentru ce-i făcuse Isobel.

— De unde... ai știut că sunt aici? întrebă ea.

— Nicola mi-a spus planul Isobelei de a te închide aici. Avea de gând să te țină prizonieră până la vizita de mâine a avocatului, îi

explică Gustav, scoțându-și haina și punând-o pe umerii ei firavi și reci. Se pare că Isobel a împachetat câteva lucruri ale tale și le-a pus într-o valiză, iar Russell a plecat nu se știe unde, cu mașina ta. Voiau să-mi dea impresia că ai părăsit La Roche. Povestea pare neimportantă acum, dar mâine, la venirea avocatului, lucrurile ar fi stat altfel.

— Da, știu, zise ea, înfrigurată. Ar fi părut că te-am părăsit.

— Dacă nu te-aș fi cunoscut mai bine și dacă Nicola nu mi-ar fi ușurat sarcina, planul lor putea să reușească, spuse el, privind-o în ochi. Să mergem, avem multe de discutat cu draga mea mamă vitregă.

Caroline reuși să meargă până acasă, deși o durea tot corpul și fiecare pas era un supliciu. Știa că trebuia să se aștepte la o nouă ceartă. Cearta finală.

Când intrară în living, cei trei îi așteptau. Isobel era palidă, dar trăsăturile feței i se înăspriseră. În ochi nu i se putea citi nici cel mai mic regret. Russell își ținea mâinile pe genunchi, cu un aer încurcat, privind covorul. Nicola tremura și abia se abținea să nu plângă.

— Am o propunere pentru tine, Isobel, începu Gustav, după ce avu grijă s-o așeze pe Caroline lângă foc.

Toți ochii se ațintiră asupra lui.

— Vinde-mi partea ta din companie și lasă-mă să-mi răscumpăr partea mea de casă, zise el.

Nimeni nu mișcă. Toată lumea tăcea. Apoi, Isobel se ridică din locul unde stătea și se repezi spre el.

— Mă crezi nebună? întrebă ea, râzând cu un aer diabolic.

— Nu nebună, Isobel, o corectă Gustav. Doar disperată după bani.

— Fă-mi o ofertă, răspunse femeia, cu ochii îngustați de

nerăbdare.

Gustav îi oferi o sumă foarte mare. Caroline își ținu respirația, uimită.

— Acceptă sau refuză, adăugă el aspru, dar orice ai face, vreau să pleci din viața mea pentru totdeauna.

În acele momente, Gustav domina întreaga încăpere și pe toți cei de față. Caroline, în ciuda suferințelor îndurate, simți admirație și respect pentru acest bărbat. Era mândrul și arogantul stăpân al domeniului La Roche, demnul descendent al unei familii de strămoși demni, care n-avea de gând să cedeze ceea ce era de drept al său, fără să lupte cu toate forțele până la capăt.

— Ai fi lipsită de minte, mamă, dacă n-ai accepta această ofertă, interveni Russell.

— Taci, Russell! izbucni Isobel, aruncându-i o privire ucigătoare, care ar fi redus la tăcere pe oricine.

— Nu, mamă, nu voi tăcea, reluă Russell cu încăpățănare, surprinzându-i pe toți.

Se ridică în picioare și-și privi mama în ochi, fără să-și plece fruntea.

— Nu vreau să mai iau parte la planurile tale diabolice. Fie accepti oferta lui Gustav, fie eu și cu Nicola ne vom întoarce în Namibia singuri și vom încheia orice relație cu tine.

— Cum îndrăznești să-mi vorbești astfel? șuieră furioasă Isobel.

— Îndrăznesc, mamă, pentru că m-am săturat să fiu unealta ta, răspunse bărbatul, întinzând mâna soției sale. Eu și cu Nicola vrem să trăim de acum înainte după propriile reguli și să facem propriile alegeri, fără să mai avem de-a face cu tine.

Ochii negri ai Isobelei se umplură de venin.

— Presupun că tu i-ai băgat în cap toate astea, Nicola!

— Nu da vina pe ea, mamă. Tu ești singura vinovată! Își apără Russell soția, cuprinzând-o protector cu brațul. Ai întrecut măsura și mi-e rușine că am luat parte la toate astea.

— Ai terminat? întrebă Isobel, sarcastic.

— Da, am terminat, replică fiul ei. Haide, draga mea, continuă el, adresându-se soției, să mergem sus și să împachetăm.

Caroline simți admirație pentru gestul lui Russell. În sfârșit, bărbatul reușise să înfrângă dominația Isobelei.

— Ei, Isobel? o întrebă Gustav. Accepți oferta?

— Da, o accept, la naiba, pentru că nu pot trăi numai din dividende, recunosc eu ea. Cât despre La Roche, crede-mă că nu voi vărsa nicio lacrimă la gândul că plec de aici. Ești suficient de nesimțit pentru a crede că este casa ta, și nu pot să-mi sfârșesc zilele sub același acoperiș cu tine!

— Mă bucură să descopăr că gândești așa, Isobel! replică el cu sarcasm. Voi telefona avocatului meu și-i voi spune să aducă actele necesare mâine.

Isobel nu așteptă alte explicații și ieși din cameră, trântind ușa cu o putere care făcu geamurile să vibreze. Era învinsă, dar la fel de periculoasă, dar Caroline simți totuși o umbră de compasiune pentru ea. Luptase și pierduse, iar Caroline simpatizase întotdeauna învinșii. Propriul ei tată fusese un învins, iar ea, la rândul ei, va fi curând învinsă.

— Ei, zâmbi Gustav, aprinzând un trabuc. Se pare că seara asta vom cina singuri.

Privirea lui mulțumită o făcu să se întrebe dacă va fi la fel de fericit când ea însăși va părăsi domeniul La Roche. Pofta de mâncare dispăru.

— Dacă nu te superi, zise ea rece, mă duc la culcare. Nu prea mi-e foame. Vreau să fac o baie.

Gustav nu încercă s-o oprească. Se înclină adânc și ironic în fața ei, apoi își scoase haina, punând-o pe scaunul părăsit de ea.

După ce făcu o baie fierbinte și parfumată, Caroline se îmbracă în cămașa de noapte și, obosită, se strecură în așternuturi. Dar somnul nu veni. După vreo jumătate de oră, ușa dormitorului se deschise încet și Gustav intră cu o tavă pe care se aflau sandvișuri și un pahar cu lapte.

— Nu poți să dormi fără să mănânci, zise el autoritar.

— Ești foarte drăguț, răspunse ea ca un copil politicos.

— Nu drăguț, o corectă el, cercetându-i chipul palid. Îngrijorat este cuvântul. Ai trecut printr-o experiență oribilă și mă simt parțial vinovat pentru ce ți s-a întâmplat.

Pentru Gustav, acest sentiment era aproape străin. Nu se mai arătase niciodată îngrijorat pentru ea, așa că răspunse, pe un ton ușor ironic:

— Asta intră în îndatoririle tale, nu-i așa? După tine, orice femeie care trece prin chinurile iadului pentru șapte sute de ranzi merită o atenție specială, nu?

Mușchii feței lui se încordară, iar ochii săi o priviră cu o răceală de gheață. Bărbatul se ridică grăbit și zise, poruncitor:

— Mănâncă sandvișurile și bea laptele înainte să se răcească. Ești obosită și habar n-ai ce spui.

Gustav părăsi camera, închizând ușa cu fermitate. Caroline simți lacrimi adunându-se sub pleoape, dar nu era momentul să plângă. Va avea destul timp pentru asta mai târziu, își spuse ea cu amărăciune și, clipind, luă un sandviș și începu să mănânce.

Nu-i era foame, dar aproape termină platoul, apoi bău lacom laptele cald și stinse lumina, lăsându-și capul pe pernele moi. Era obosită, dar se simțea în sfârșit confortabil. Se întrebă, înainte de a adormi, ce-i rezerva ziua de mâine.

Russell și Nicola împachetaseră și erau gata să plece, dar Isobel trebuia să aștepte întâlnirea cu avocatul înainte să li se alăture în lunga călătorie spre Namibia.

Urmă o zi neobișnuită, deoarece Gustav nu plecă la birou. Pentru prima dată după multe săptămâni, luară împreună micul dejun, dar o tăcere ciudată pusese stăpânire pe casa și niciunul nu părea dornic s-o rupă.

Avocatul, un bărbat înalt de vreo cincizeci de ani, sosi pe la ora unsprezece. Gustav îi sugeră să se retragă în birou pentru a încheia actele. Isobel îi însoți, iar Russell, Nicola și Caroline rămaseră singuri.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat ieri, îi spuse Nicola Carolinei. Când am aflat planul Isobelei, am încercat să te avertizez, dar...

— Știu, o întrerupse Caroline, înfiorându-se la amintirea orelor de singurătate petrecute în pivnița întunecată. Am avut suficient timp de gândire cât am stat închisă acolo și mi-am dat seama de ce voiai să discutăm, dar Isobel a ghicit ce aveai de gând să faci și până la urmă planul ei a reușit.

— Te-am așteptat aproape o oră, șopti Nicola, aproape plângând.

— Nu plânge, o consolă Caroline, îmbrățișând-o și sărutând-o pe obraji. Totul s-a terminat, iar tu și cu Russell veți fi în sfârșit fericiți.

— Da, da! exclamă cealaltă cu entuziasm, ștergându-și ochii cu batista.

Avocatul nu rămase la masa de prânz, dar se întoarse în aceeași zi, pe la ora două, cu o mulțime de acte care trebuia semnate. Semnarea nu dură mult și peste o oră, casa era goală.

Ca toate bătăliile pe care le ducea, Gustav o câștigase și pe

aceasta, se gândi Caroline, privindu-l fascinată în timp ce luau cina. La Roche era proprietatea sa, după cum ar fi trebuit să fie de la bun început, dacă Isobel nu și-ar fi folosit demonica influență pe care o avea asupra bătrânului Reinardt.

„Ce se va întâmpla acum cu mine?” se întrebă ea. Nu voia să se gândească la asta, dar știa că odată ce Gustav își atinsese scopul, ea nu-i mai era de niciun folos.

Mai târziu, stând la fereastra dormitorului și privind luna care lumina grădina, Caroline auzi pașii lui Gustav apropiindu-se.

— Ai fost foarte tăcută la cină, constată el. De fapt, dacă mă gândesc bine, n-ai spus mai nimic toată ziua.

Ea se întoarse și-l privi drept în ochi, cu o nesfârșită tristețe.

— Trebuie să te felicit, răspunse ea. Și ar mai trebui să te întreb ce se va întâmpla în continuare.

— Mergem înainte, replică el, enigmatic.

— Pentru cât timp?

— Atâta timp cât încă te vreau.

— Dar eu n-am nimic de spus în această problemă? întrebă ea, cu ochii strălucind de mânie. Sau crezi că m-ai cumpărat pentru toată viața și ai dreptul să mă tolerezi sau să mă alungi oricând dorești?

— Eu aș numi povestea asta un timp suplimentar, un bonus. Tu nu? întrebă el, prinzându-i posesiv șoldurile și trăgând-o aproape de trupul lui.

— Nu mă atinge! țipă ea mânioasă, luptându-se cu disperare, dar fără nicio șansă.

— Te voi atinge și voi face dragoste cu tine, declară el calm. Ești a mea atâta timp cât vreau să fii, și ai face bine să accepți aranjamentul așa cum este.

Ea începu să se zbată mai tare și să-l lovească în piept cu

pumnii.

— Nu mă poți trata astfel! țipă ea.

— Te tratez cum vreau, pisică sălbatică ce ești, râse el, ținându-i mâinile de o parte și de alta a trupului. Vei sta cu mine atâta timp cât voi dori, pentru că asta vrei și tu, nu nega.

Caroline n-ar fi putut nega nici dacă ar fi dorit, pentru că buzele sale erau devorate de gura lacomă a bărbatului, iar trupul ei se topea în brațele lui.

A doua zi dimineată, fiind singură acasă, Caroline avu timp să se gândească la viitor. Nu mai putea rămâne aici nicio zi, pentru că nesiguranța în care trăia o făcea să înnebunească. Și apoi, n-ar fi putut niciodată îndura umilința de a fi alungată atunci când Gustav se va sătura de ea. Purta în pânțece copilul lui, acum știa, și era limpede că relația lor se va încheia când bărbatul va descoperi adevărul.

Până la urmă, hotărî să-l scutească de efortul de o da afară și decise să părăsească La Roche chiar în acea după-amiază. O umilise destul și venise momentul să pună capăt situației.

Nu era o decizie ușoară. Trebuia să plece de lângă bărbatul pe care-l iubea, dar mândria îi spunea că n-avea de ales. Refuza să mai fie un simplu pion în jocul lui, un pion de care se va descotorosi atunci când îi va conveni. Trebuia să plece și nu știa decât o singură persoană care o putea primi într-un timp atât de scurt.

În acea după-amiază, la ora cinci, Caroline parcă mașina în fața unui bloc modern din centru. Duse valiza grea pe scările de la intrare, apoi așteptă liftul și urcă la etajul trei. Împachetase în grabă, de teamă să nu se răzgândească, și plecase din La Roche epuizată și golită de emoții.

— Caroline! exclamă Margery, deschizând ușa apartamentului

și zărindu-și prietena în prag. Hai înăuntru! adăugă ea, repezindu-se să-i ia valiza.

— Iartă-mă că am venit pe neașteptate, dar...

— Ia loc... până nu te prăbușești, o întrerupse cealaltă. Ce s-a întâmplat?

— S-a terminat, explică tânăra.

— Ți-a spus el să pleci?

— Nu, dar... nu puteam continua fără să știu când avea de gând să mă izgonească. Mi-a repetat mereu că mariajul nostru va dura atâta timp cât îi va conveni, și nu mai puteam suporta umilința asta... Caroline nu termină fraza și, îngropându-și fața în mâini, izbucni în lacrimi. Nu mai plânse cu atâta amărăciune de când murise tatăl ei. Margery o lăsă să se elibereze de suferință, iar Caroline plânse până nu mai avu lacrimi, apoi se lăsă epuizată pe spătarul fotoliului.

— Bea asta! îi ordonă Margery, punându-i în mână un pahar, îți va face bine.

Lichidul fierbinte îi arse gâtul. Se strâmbă, revoltată de gustul neplăcut și de tăria sa, dar Margery insistă să-l bea și curând începu să-i simtă efectul benefic. O căldură plăcută i se răspândi în trup, iar mușchii i se relaxară.

— Ești foarte drăguță cu mine, Margery, zâmbi ea șters. Știi, n-aveam unde să mă duc în altă parte...

Margery îi strânse ușor brațul și răspunse:

— Ai făcut bine venind aici, voi avea grijă de tine.

Restul serii nu și-l mai aminti cu precizie. Margery îi făcu ceva de mâncare, iar Caroline se duse la culcare, adormind rapid, de parcă ar fi luat un sedativ. A doua zi dimineață, abia se atinse de farfuria cu micul dejun, dar bău o cană de cafea. Îi era imposibil să ignore gândul că făcuse poate o prostie și să nu conștientizeze

că viitorul se anunța pustiu și golit de sens.

Luase decizia corectă, își repetă ea. Dacă n-ar fi făcut-o, Gustav ar fi alungat-o oricum, mai devreme sau mai târziu.

— Îl iubești foarte mult, nu-i așa? întrebă Margery, zâmbindu-i cu înțelegere.

Caroline nu răspunse, dar lacrimi fierbinți apărură în ochii ei.

— Ai încercat să i-o spui?

— Cum să spui unui bărbat cu inima de piatră că-l iubești? întrebă ea cu o voce tremurătoare. Își bate joc de acest sentiment. N-aș fi reușit decât să mă umilesc inutil. Și mai există un alt motiv pentru care n-aș mai fi stat cu el nici dacă m-ar fi rugat, continuă ea, mușcându-și buza. Sunt însărcinată.

— Dar, draga mea... făcu Margery, cu ochi măriți de uimire.

— Nu-i plac copiii, știu foarte bine, o întrerupse Caroline. Mi-a spus-o chiar el.

Pentru prima dată de când o cunoștea, Caroline văzu că Margery rămăsese fără cuvinte. Femeia se ridică de la locul ei și se apropie de Caroline, îmbrățișând-o.

— Simte-te ca acasă, zise ea, și ia lucrurile așa cum sunt. Peste câteva zile, situația va deveni poate mai limpede.

Apoi își luă geanta și se pregăti să plece la serviciu.

— Nu-i vei spune unde sunt, nu? o întrebă temătoare Caroline.

— Nu, promise Margery solemn, apoi ieși pe ușă.

Caroline rămase singură în apartament.

Pentru a-și uita gândurile dureroase, Caroline spală vasele și făcu ordine în bucătărie, dar pe la ora zece termină treaba, și gândurile o invadară iarăși, cu mai multă insistență.

— Dumnezeule, se rugă ea, amintindu-și ziua ploioasă când îl întâlnise pe Gustav, luminează-mi mintea. Sunt pierdută.

Peste câteva minute, sună soneria și, gândindu-se că era cineva care voia să vândă ceva, Caroline se duse și deschise. Păli când îl văzu în prag pe Gustav. Trebuia să-și dea seama că va fi primul loc unde o va căuta, își spuse ea furioasă pe ea însăși.

Bărbatul era bărbierit și îmbrăcat impecabil, într-un costum închis la culoare, dar se vedea limpede că nu dormise toată noaptea. Ochii lui aveau cearcăne mari, iar expresia ironică din priviri i se stinsese.

— Ce vrei? întrebă ea tăios.

— Să vorbesc cu tine, răspunse el abrupt, pășind în casă.

Emoțiile o cuprinseseră cu aceeași intensitate, dar Caroline era hotărâtă să nu mai cedeze farmecelor lui.

— Nu cred că mai avem ce să ne spunem... poate doar adio, spuse ea cu răceală. Și acum că am spus-o, poți pleca.

— Nu-mi vorbi așa! scrâșni el din dinți. Nu voi tolera așa ceva!

— Nu cred că mai ești în situația de a-mi dicta ce să fac, i-o întoarce ea. Am făcut tot ce mi-ai cerut. Isobel are acum un cont mai generos... iar tu ai obținut La Roche și firma Protea Marine Engineering. Nu ne mai rămâne decât să divorțăm cât mai rapid, pentru ca... asocierea noastră să se termine. Mâinile lui puternice o prinseră de umeri, forțând-o să-l privească în ochi.

— Chiar poți să spui cu mâna pe inimă că mariajul nostru a fost dezgustător?

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu cu tine! De fapt, cu nimeni, replică ea furioasă, încercând să se elibereze.

— Te rușinezi pentru ce s-a întâmplat? șopti el.

— Da! recunosc eu. Mi-e rușine că nevoia de bani m-a împins să mă mărit cu tine și că te-ai folosit de mine ca să obții ce doreai. Dar mai mult decât orice, zise ea făcându-și curaj, mi-e rușine că

am crezut că te iubesc.

— Caroline... începu bărbatul cu o voce sfârșită, ciudată, dar ea reuși să se elibereze și fugi de el.

— Nu meriți să fii iubit, ci disprețuit, reluă ea. N-ai nevoie de dragoste și nici n-o poți dăruia cuiva. Ca și numele proprietății tale. La Roche, ai o piatră în loc de inimă, și tot ce mai simt pentru tine este milă.

— N-am nevoie de mila ta, Caroline, zise el cu glas răgușit, apropiindu-se de ea. Am nevoie de tine.

— Cu ce scop, de data asta? întrebă ea sarcastic, întorcându-se spre el. Există ceva ce n-ai reușit în viață și care necesită existența unei soții?

— Credeam că mă înțelegi mai bine, Caroline, replică Gustav, obosit. Nu pricepi cât de dificil îmi este să-ți dezvălui motivele care m-au făcut să vin aici? Ea îl privi, cu un amestec de iubire și de ură, dar decisă să nu cedeze.

— De ce ai venit, Gustav? Pentru a mă umili ultima oară înainte de a ne despărți definitiv?

Expresia lui se înăspri și răspunse ferm:

— Locul tău este în casa noastră, am venit să te iau înapoi.

— Da? râse ea. Și credeai că e suficient să pocnești din degete pentru ca să mă întorc la tine?

— Pentru Dumnezeu, Caroline! Vrei să cad în genunchi în fața ta? întrebă el, îndurerat.

Caroline nu-și dorea decât s-o strângă la pieptul lui și să-i simtă brațele puternice în jurul trupului ei, dar nu îndrăznea să se lase pradă acestei dorințe. Gustav își dorise și alte femei înaintea ei, pentru perioade mai scurte sau mai lungi, și n-avea niciun motiv să creadă că de data asta va fi altfel.

— Nu cred că mi-ar plăcea să văd un bărbat cu mândria și

demnitatea ta înjosindu-se atât de mult, răspunse ea cu o voce lipsită de viață.

— Atunci, vei veni cu mine?

— Nu, vreau să pleci și să mă lași în pace, pentru că nu mai suport drama asta continuă, îl rugă ea.

Bărbatul păli și tăcu.

— Voi pleca, zise el după o lungă tăcere, dar mai înainte vreau să-ți spun câteva lucruri. Dacă îmi doresc să am ceva în viața mea, acel ceva ești tu. Mi-ai spus cândva, continuă el cu glas tremurând de emoție, că îți va părea rău pentru mine când voi descoperi că nu pot cumpăra dragostea cuiva. Trebuie să-ți pară rău pentru mine, Caroline, pentru că nu pot cumpăra puțină iubire pe care o mai simți pentru mine. Am înțeles că un viitor fără tine nu merită trăit. Nu pot rosti cuvintele pe care ți-ai dori poate să le auzi de la mine. Ar suna fals în gura mea, dar cred că vei înțelege ce simt, dacă-ți voi spune că aș renunța bucuros la tot ce am numai să te câștig pe tine. Gustav renunțase la armura sa protectoare și-și oferea sufletul pe tavă, dar oricât de fericită ar fi fost să-l audă vorbind astfel, se mulțumi să spună:

— Nu mă pot întoarce cu tine. Nu acum.

Expresia lui distrusă o șocă.

— Nu mă mai iubești deloc? întrebă el.

— Nu e asta, răspunse ea, plecând capul. Mai ții minte când mi-ai spus că n-ai suporta niciodată un țânc plângăcios în casa ta?

El o privi uimit câteva secunde, apoi expresia lui se îmblânzi și o cuprinse cu brațe protectoare.

— Draga mea, șopti el. Dacă vrei să-mi spui că ești însărcinată, nu cred că ceva pe lume m-ar putea face mai fericit.

— Dar ai spus...

— Am spus multe prostii, dar acum știu că m-am înșelat.

— Să îndrăznesc să te cred?

— Vino cu mine, draga mea, răspunse el, ștergându-i lacrimile. Strânge-ți lucrurile și lasă-i un bilet lui Margery.

— Ce să-i scriu? Întrebă ea confuză, și incredibil de fericită.

— Spune-i că soțul tău are nevoie de tine și că vrea să-și petreacă tot restul vieții cu tine.

— O, Gustav! suspină ea, lăsându-se îmbrățișată și sărutată cum nu mai fusese niciodată. Am fost atât de nefericită iubindu-te și crezând că nimic nu te va face să mă iubești vreodată...

— Prostuța mea, râse el, privind-o cu dragoste. Chiar dacă am luptat din răspuțeri cu sentimentul care apăruse în inima mea, știu că ai fost lumina vieții mele din clipa când te-am văzut, în acea noapte ploioasă, la geamul meu. Am fost fermecat de tine și când ne-am despărțit, știam că te doresc cum nu mai dorisem niciodată o femeie. Am văzut, de asemenea, că erai soluția ideală pentru problema mea și am fost extrem de încântat să descopăr că n-ai rămas cu Dennis Nu-știu-cum. Credeam că cel mai bun lucru, după terminarea angajamentului nostru, era să te părăsesc, dar n-am putut. Sentimentele mele pentru tine deveniseră prea puternice.

— Te iubesc, Gustav, șopti ea.

Bărbatul o sărută cu patimă și o strânse la pieptul lui.

Cu timpul, poate va învăța să-i spună și el că o iubește, dar acum cuvintele erau de prisos.

Leul din La Roche o alesese pentru că o iubea. Acest lucru se vedea în ochii lui, în zâmbetul lui, în atingerea lui, iar ea nu-și dorea altceva decât să-și petreacă viața alături de el și de copilul lor.

Sfârșit